

ХЕДЪР ГРЕЪМ УБИЙСТВЕНО КРАСИВ

Част 1 от „Съспенс“

Превод от английски: Камелия Антонова, 2001

chitanka.info

ПРОЛОГ

От усмивката му я полазиха тръпки.

Елинор Мец не беше срещала много мъже като този, а за своите почти трийсет и три години смяташе, че ги познава достатъчно добре. Трима от тях ѝ бяха бивши съпрузи. Имаше ги всякакви — и симпатяги, и мухльовци. За съжаление повечето от симпатягите приличаха на шишковци от рекламата на „Пилсбърн Доу“ или на колчета за домати. Но какво да се прави — природата бе многолика. Елинор се стремеше да бъде мила със симпатягите.

Ала красавците бяха истинска рядкост. И понеже на мъжете като цяло не можеше да се разчита, струваше си да се наслади на компанията, тялото и дарбите на някой красавец, преди той да си е отишъл. Дори на симпатичните дебеланковци и слабаци не можеше да заложи в труден момент.

Зърна го само за миг. Както всеки петък, нощният клуб на Саут Бийч бе препълнен. Мъжът се мярна в тълпата и после сякаш потъна в нея. Танцуващите бяха навсякъде. Точно в този момент над глъчката по уредбите гърмеше английската група „Република“ и цялото заведение се люлееше в ритъма на музиката. В тази суматоха тя не разбра къде изчезна той.

Стори ѝ се познат — като лице от далечното минало. Или може би не чак толкова далечно. Във всеки случай я смути до полуда. Кой, по дяволите, беше той? Интересуваше ли я? Не, за бога! Искаше само да го види отново. Щеше да ѝ бъде приятно, ако го познаваше наистина, ако този тайнствен мъж бе някой от нейното минало, с когото можеше да се посмее над мил спомен... да разчупи леда, ако има такъв... просто имаше някакво предчувствие за този мъж. Сега вече отказа да танцува с клиента, който имаше шкембе и силен акцент. Даде си вид, че е уморена и иска да побъбри с приятелите си. Въпреки че кавалерът ѝ бе закръглен, говореше смешно и ни най-малко не я изкушаваше, тя не искаше да го обиди. Той бе от симпатягите, но не беше по-секси от скумрия.

— Слаба вечер — обади се Аби Денхоф.

Аби бе на около четиридесет и често имаше вид на отегчена от живота. Зад гърба си бе оставила два брака и споделяше общото мнение, че всички мъже са примати. Сега си търсеше по-възрастен мъж — колкото по-стар, толкова по-добре. И двамата ѝ съпрузи я бяха зарязали заради по-млади жени. Искаше ѝ се да е някой, който всеки момент може да ритне камбаната. Само че той трябваше да има пари, за да ѝ осигури поне прилично съществуване, след като я напусне завинаги.

— Да, слаба работа — отвърна Елинон, като скри вълнението, което странно познатият ѝ красавец бе породил у нея.

Аби искаше да се омъжи за старец, но тук едва ли щеше да го намери. Все още обичаше да се заиграва с по-младичките.

Елинон взе чашата си, повъртя сламката и жадно изпи третото за тази вечер питие. Обикновено не си позволяваше повече от две, ала сега не я свърташе. Преживяла бе повече от един съпруг в сравнение с Аби, но съвсем не бе огорчена, понеже не те я изоставяха, а тя ги напускаше. Жал ѝ бе за тях, но Елинон обичаше солта и разнообразието на живота, а и не можеше да устоява на красивите мъже. Уискито със сода, което погълна, бе силничко, защото барманът бе примат и се опитваше да я сваля с убийствени коктейли. Господи, някои от тези орангутани смятаха, че всяка жена над двацет и пет е лесна плячка. Идиот! За негово нещастие зъбите му чернееха. Дори не беше от приматите, с които можеше просто да се забавлява.

— Виждате ли изобщо нещо интересно? — попита Джена Дайъмънд, увивайки кичур коса около пръста си.

На двацет и осем, с големи кафяви очи, тя не бе толкова цинична като Аби. Всички работеха в банка в центъра на Маями и понеже бяха неомъжени, имаха навика да ходят заедно по клубове в петък вечер.

— Не — излъга Елинон, — но аз ще се поразходя наоколо. Ако не се върна, не ме мислете — смигна им тя.

— Сигурно скоро ще си тръгна — прозя се Аби — и няма да мисля за никого друго, освен за мъжете от сънищата си. Вие двете се дръжте прилично — не сме я закъсали толкова, че да се чифтосваме с примати. Ще се видим в понеделник.

— До понеделник — смънка Елиноор, докато търсеше в тълпата загадъчния непознат — Мистър Съвършенство.

Налетя на висок слаб мъж, който ѝ се стори готин, и танцува с него, но изведнъж перуката му се килна и той мигновено изгуби очарованието си. Тя се усмихна и измисли извинение, за да се отърве от него. После танцува с нисичък и добродушен латиноамериканец, който бе умалено копие на Деси Арнац. А после разгорещена, задъхана и огорчена излезе навън.

Той стоеше до колата си. Усмихна се широко, когато я видя. Сърцето ѝ бясно заби. Господи, той бе страхотен! Не че беше лесна, но толкова отдавна не бе срещала такъв мъж, че направо ѝ прималя. Вече го усещаше в себе си.

Да, тази вечер тя щеше да бъде лесна. А може би го познаваше? Нещо в него ѝ се струваше странно познато...

— Идваш ли с мен? — Имаше право да бъде нахален.

— Може би — усмихна се тя и тръгна към колата му.

Но щом го наближи, Елиноор видя как лицето му се промени. Тя застана нащрек. Сведе поглед и видя нещо на предната седалка.

Господи! И майка ѝ, и приятелите ѝ я бяха предупреждавали: *Внимавай! Много си лекомислена. Забавлявай се, но се пази. Някои мъже са по-лоши и от примати. Откачени са. А има и убийци.*

Скована от страх, тя бавно вдигна очи към него. Той все още се усмихваше. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Искеше да изкрещи, ала гласът ѝ бе замрял. Сякаш сънуваше кошмар.

Да, той бе познат. Познаваше го дори много добре. Изведнъж я осени една истина, която години наред ѝ бе убягвала.

Прозря истината и... ужасът я сграбчи. Обърна се и побягна. Точно тогава върху главата ѝ се стовари стоманена шина. Повече нищо не видя и не усети.

ПЪРВА ГЛАВА

Телефонът звънна като сигнал за тревога. Шон Блек скочи и сънено посегна към слушалката.

Ръката му се натъкна на нечие тяло. Жената до него изропта и се обърна на другата страна. Той се загледа в скритите под одеялото закръглени форми, мъчейки се да си спомни повече от изминалата нощ. Не можеше да повярва, че е пил толкова много. Всъщност след всичките тези години за пръв път се напиваше. Отново беше у дома си.

— Ало? — обади се Шон, загледан в женствените извивки под одеялото. Как ѝ беше името? Маги, Моли? Нещо с „М“. Хубава жена, около трийсетте, с буйна тъмна коса, оформена в красива къса прическа, с хубаво тяло, хубаво лице, страхотни устни и език — и при това знаеше как да си служи с тях. Тя бе журналистка на свободна практика: пишеше очерци за няколко вестника и вземаше интервюта за голямо, литературно списание. Моли-Маги — или както там се казваше — беше готина: не играеше игрички, обичаше секса, искаше секс и го правеше добре. Да, тя му хареса. Само не беше очаквал, че ще остане до сутринта. Не пожела да вечерят навън и той поръча богато угощение горе в стаята. Я колко бутилки бяха изпразнили! Другия път, когато пиеше, трябваше да избере или само уискито, или само бирата. Виното в малки кристални чаши бе истински убиец. Главата му бучеше.

— Ало? — повтори той, този път по-стегнато.

— Здравсти, Шон. Рики се обажда. Дано не съм те събудил.

Шон трепна. Тринайсет години не беше виждал Рики Гарсиа и преди няколко дни го срещна. Изглежда, Рики искаше да навакса загубеното време. Шон премълча пред стария си приятел, че наистина го бе събудил. Сега Рики работеше в отдел „Убийства“ в полицията на Маями Дейд. От него очакваха да бъде адвокат като баща си, но той така и не стана адвокат. Може би така бе по-добре за него. Сега Шон го харесваше повече от времето, когато Рики бе богаташче. Ала тогава, когато напусна града, той не харесваше никого тук.

— Няма нищо — каза Шон.

— Ей, значи все пак те събудих. Хареса ли ти в клуба?

— Страхотно!

— Добре ли прекара нощта?

— Разбира се.

— Срещна ли някоя?

Шон погледна спътницата си.

— Не — излъга той.

— Добре, ще мина да те взема след двацет минути.

— Какво? Защо?

— Снощи е станало убийство.

— От вестниците разбирам, че убийства стават всеки ден —
сдържано рече Шон.

— Престрелките и побоищата ни отварят много работа —
неохотно призна Рики. — Банди, наркотици, добави малко битово
насилие и заблудени куршуми. Но това не е дело на банда или на
някого, който е превъртял, защото жена му е сменила спортния канал.
Това е нещо различно.

— Така ли?

— Едно красиво момиче е мъртво след гореща нощ в същия
клуб, в който аз те изпратих.

Страхотно, помисли си Шон. Сигурно всеки момент ще хвърлят
вината върху него. За миг целият изстина.

Не, вече не. Сега той бе едно от „богаташчетата“.

*Господи, колко добре си спомняше всичко. Ченгетата го
повлякоха за косата навън от къщата, после го проснаха върху
колата, за да му сложат белезниците. Баща му плачеше, брат му
протестираше, а те блъскаха Майкъл назад, докато отвеждаха Шон.
Спомни си как уверяваше баща си, че е невинен, че нищо не е извършил.
И как той му повярва, но напразно: от този ден баща му започна
бавно да умира...*

— Не е убита в клуба. Напуснала го е в петък късно през нощта,
всъщност в ранните часове на съботата. Намерена е в 2,23 часа тази
сутрин и според съдебния лекар е мъртва от двацет и четири часа. Не
са я убили снощи — каза Рики. — Май си е търсила белята. Сетих се
за тебе, за това как ме попита дали би могъл да попаднеш на нещо
интересно. Аз съм натоварен със случая и ще присъствам на

аутопсията. Не знам защо, но в момента малко се шашкам. Сякаш съм я познавал преди или нещо такова. Сякаш там има нещо познато и от мен се иска да го открия.

„Дишай, каза си Шон, отпусни се.“

— Как се казва? — попита той.

— Мец. Елинон Мец.

— Нищо не ми говори.

— Не успях да видя хубаво лицето ѝ — цялото бе покрито с отоци, кръв и синини. А и нали знаеш — тук труповете бързо се разлагат. Не успях да я преценя на местопрестъплението с целия този антураж от съдебен лекар, технически лица и фотографии. Сега тя е в моргата, а докторът там е приятел и освен това — твой почитател. Или трябва да кажа — почитател на Майкъл Шейн. Кое те накара да пишеш под псевдоним? — попита Рики.

„Може би фактът, че самият аз бях оправдан по обвинение в убийство“, помисли си Шон.

— Когато започнах да пиша, преподавах в университета — каза на Рики. — Аз пиша комерсиална литература, а понякога академичните среди не гледат с добро око на това.

— Да, сигурно е това. Все пак, ако бях на твое място, щях винаги да се подписвам с истинското си име. Както и да е, просто пригответи една книга с автограф за приятелката ми доктор Кейт Гилеспи и ще те взема с мен.

Шон стисна зъби, мъчейки се да не загуби присъствие на духа. Каква ирония! Едно ченге щеше да го води да гледа аутопсия. Този свят бе наистина странен. За миг си помисли, че последното, което иска да направи, е да присъства на аутопсията на красива млада жена в Южна Флорида. Цялата тази история бе абсурдна. Канеше се да откаже, ала не го стори. В момента нямаше идея за нова книга. Преди пет години се беше отказал от университетска кариера заради страстта си към писането. Навярно би могъл да почерпи вдъхновение на някое интересно пътешествие, но му липсваше спокойствието на духа.

И когато се съгласи да проведе рекламна кампания тук, най-напред уреди Коукънат Гроув да бъде последната му спирка. После остана още няколко седмици. Впоследствие реши да прекара поне месец тук, за да поработи. Мислил бе да се върне, за да се помири с призраците от миналото. И сега беше тук. За да работи.

Щом щеше да работи, можеше да се възползва от възможността да присъства на аутопсията на убитата жена. Не го ли стореше, щеше да е глупак или просто един нещастен драскач.

Любопитното беше, че това се случваше точно тук, а не другаде. Маями му прости. Явно всекиму можеше да прости. Все пак го болеше дяволски много.

— Шон?

Може би най-после справедливостта тържествуваше? Навярно винаги му се бе искало да се завърне и да си отмъсти, да коригира от раз някои неща и да даде на някои хора да разберат, че много неща в живота се купуват.

А може би търсеше само помирение. Възвърнал си бе гордостта и бе постигнал успех в живота. Ала никога не можа да се примири със станалото.

Отново погледна Моли-Маги. Животът му беше пълен с жени и забавления. Но на моменти, когато правеше секс, се чувстваше като навита пружина, а след това усещаше страшна пустота. Тя обаче бе за предпочитане пред болката. Никога нямаше да се обвърже. Смяташе и в бъдеще да се придържа към жените от типа на Моли-Маги.

— Шон?

Спомни си, че чакат отговора му. Рики му предлагаше маслиново клонче. Вярно, че сега бе най-продаваният автор според „Ню Йорк Таймс“, с три договора в киното, а не лошото момче от крайния квартал.

— Да — обади се Шон. — Благодаря, ще те чакам.

И затвори. Моли-Маги се беше събудила и го гледаше.

— Ще излизаш ли? Пак интервю?

— Да, нещо такова. — Той печално сви рамене. — Съжалявам, че няма да закусим заедно. Или...

Хубава бе Моли-Маги — и в лице, и в тяло. Устните ѝ бяха страхотни. Шон усети възбудата си.

— Съжалявам, че нямаме повече време — дрезгаво се извини той.

Тя поклати глава и хубавите ѝ тъмни къдрици подскочиха.

— Скъпи, на мен не ми трябва много време. — Усмихна се дяволито и като котка измърка: — Протеините са моята закуска.

Жената се мушна под завивките и бавно се отърка в тялото му, наслаждавайки му се с ръце и уста. Кръвта му кипна. Тя бе наистина страхотна. След малко го пришпори като жокей.

За пет минути взе душ и малко след като слезе долу, Рики пристигна със служебната си кола.

Шон тихичко изруга, когато влезе в нея. Пак забрави да попита жената Моли ли се казва или Маги.

Лори Кели-Коркоран паркира джипа си на алеята и се загледа в старата къща. Страхотно местенце: с балкони, камини, вита стълба, два етажа, три спални и с вътрешна градина. Къщата била построена от основателя на града за собственото му семейство.

Липсваха ѝ само приличен водопровод и електричество, но ако притежаваше и тези прости чудеса на съвременния живот, нямаше да е по джоба ѝ. А тя обичаше тази къща и се надяваше, че Брендън също ще я обикне. Той бе на четиринайсет години и за пръв път я виждаше. Самата Лори бе влизала вътре само веднъж. Преди Гремпис да се разболе, тя и за миг не беше допускала, че ще се върне да живее в Маями. Дядо ѝ не искаше да отиде при нея. Корените му бяха тук, тук бяха майка ѝ, баща ѝ и брат ѝ. Помоли го да се премести в Ню Йорк, ала той не можеше да напусне хората, които обичаше и които го обичаха, въпреки че винаги бе имал слабост към нея.

Не казваха ли хората, че няма връщане назад? Но ето че тя беше тук въпреки решението си и като че ли се чувстваше чудесно. Липсваха ѝ старите места. Обичаше дърветата, старите къщи в стил Деко и медитераниън, пълзящите растения по къщите и оградите, атмосферата и духа на този край. Обичаше топлия климат и светлината, близостта с водата и дори в този момент — съседството с родителите си и брат си. И с Гремпис, разбира се.

Естествено Ню Йорк щеше да ѝ липсва, въпреки че се радваше на новата си работа като учителка на първокласници в едно престижно експериментално училище. Като госпожа Диниц, която трябваше да роди след две седмици, Лори щеше да преподава всеки ден на двайсет и седем малки сладури. С напускането на Ню Йорк бе спечелила и друг източник на доходи, а и начин за реализация. Там бе създавала модели за прогресиращото дизайнерско дуо на Йоланда Питърс и

Елизабет Удли, „Йоли Дизайнс“, и когато те узнаха за предстоящото ѝ заминаване, ѝ възложиха цяла колекция от елегантно всекидневно облекло за южните райони. Нещата се поддържаха добре: тя обичаше да измисля модели, обичаше и да преподава, а тук щеше да се наслади и на двете. Упълномощена бе да организира ревюта за местните търговци и близостта на Бал Харбър, Коукънат Гроув и Палм Бийч ѝ предлагаше много възможности за това.

Бъдещето изглеждаше вълнуващо.

Тя се вълнуваше, но усещаше и безпокойство, а и горчивина за нещо, което бе останало в миналото. Животът продължи, но раната все още болеше.

„Забрави го и живеј своя живот!“ — укоряваше се тя. Глупаво бе обвинявала целия окръг за случилото се тогава. И все пак...

Вече не беше дете. Бе жена на години, имаше собствен живот и прекрасен син. Дядо ѝ, който се оказа един от най-добрите хора, които познаваше, сега се нуждаеше от нея. Освен това бе ощастливила и цялото си семейство. Трябваше отдавна да се върне, без да ѝ пука от онези, който биха имали наглостта да я тормозят заради миналото. Но това само по себе си бе абсурдно, защото със сигурност то бе потънало в забравата. Само пожълтелите вестници в библиотечните хранилища бяха запечатали случилото се при големия изкоп. Разбира се, помнеше го и семейството на Манди Олин, а също и семейство Блек.

— Мамо! Земята вика мама.

Тя се обърна. Брендън я гледаше с търпението и смирението на възмъжаващ юноша.

— Вече пристигнахме, а това май означава, че трябва да слезем от колата.

— Да, наистина. Как я намираш? — попита го тя и отново се загледа в къщата.

Брендън я измери със сериозен поглед и тя усети майчина гордост. Той беше много красив. Бе наследил нейните светлокафяви очи, но косата му бе тъмна, за разлика от нейната рижа коса. На четиринайсет години вече бе две педи по-висок от нея. Обичаше да спортува, бе строен и гъвкав, умееше да се владее и много добре се справяше в училище. Преди години тя бе заминала за Англия заради травмата и отчаяното желание да избяга. Брендън беше нейната награда за всичко преживяно.

— Брендън — нетърпеливо рече тя, — какво мислиш за къщата?

— Хубава е. Прилича на замък. Ей, даже си има нещо като кула. Онова кула ли е?

— Да, кула е — усмихна се Лори. — Отзад има вита стълба, която води до малка кула. Не зная за какво е служела, но във всеки случай от нея се открива чудесен изглед. Искаше ми се къщата да ти хареса. Сигурно ще имаме малко проблеми с нея, но...

Благодарение на Джен Лори бе намерила къща, която можеше да си позволи. Освен това кварталът ѝ харесваше, родителите ѝ бяха допустимо близо, а също и болницата, където се лекуваше Гремпис.

— Хайде да внесем багажа. Ще поработим някой и друг час или докато ни писне. После ще отидем в Гроув, за да вечеряме и гледаме кино.

— Да не би да искаш да ми покажеш старите си ученически свърталища? — ухили се Брендън.

— Може би — сведе поглед тя.

Например стария изкоп? Лори се измъчваше сама. Не, категорично не.

— Хайде тогава! — Брендън отвори вратата. — Мамо, просто отвори вратата и излез. Изглеждаш така, сякаш се боиш да не затънеш в плаващи пясъци или нещо такова.

— Ей, тук наистина си имат плаващи пясъци — в блатата. Плаващи пясъци, алигатори, гърмящи и други отровни змии, скорпиони...

— И всичко това — тук, в тази къща? — пошегува се той. — Още по-готино е, отколкото си представях.

— Местността Евърглейдс е едно от най-необичайните и красиви природни кътчета в тази страна — осведоми го важно Лори. — Ще видиш колко е хубаво. Следващия уикенд ще се поразходим с колата.

Брендън кимна, без да я поглежда, и тя изведнъж си даде сметка, че синът ѝ току-що се е разделил с приятелите си. Екскурзията щеше да му хареса — той обичаше да пътува навсякъде с нея. Но навярно сега с тъга осъзнаваше, че не може да ѝ откаже, понеже нямаше никакви планове за идните седмици.

Той обаче я погледна и ведро се усмихна.

— Това е другата седмица, мамо. А сега все пак трябва да излезем от джипа.

— Напред! — извика тя весело и слезе.

Брендън я последва. С чувство за вина Лори осъзна, че когато беше още малък, тя бе мислила за такова преместване с безпокойство за собствената си адаптация. А тук тя имаше приятели, докато той — не. За щастие скоро нещата щяха да се променят. Стресна се, когато усети ръката му около кръста си. Брендън леко я стисна.

— Мамо, всичко ще бъде наред.

— Да. Благодаря ти. Ти си чудесен — нежно каза тя. — Е, сине, хайде да действваме.

Но той вече вадеше кърнките си от багажника.

— Давай, мамо!

На около петдесет и пет, Кейт Гилеспи имаше стройно и стегнато тяло, прошарена коса и благ характер. С благодарност прие книгата с автограф от Майкъл Шейн, но всъщност дипломата му по съдебна антропология бе неговият истински пропуск в залата за аутопсии.

Доктор Гилеспи беше истински професионалист и в присъствието на Шон и Рики започна с коментар за времето и мястото, на което бе открита жертвата. Думите ѝ се записваха от малък касетофон, чийто микрофон бе закачен за джобчето на бялата ѝ престилка. После тя заобиколи масата, на която бе сложена мъртвата, и я описа като млада жена в края на двайсетте или в началото на трийсетте, висока метър и шейсет и осем, с приблизително тегло около петдесет килограма. Предполагаемата причина за смъртта беше удушване, съдейки по контузиите и травмите на гърлото, получени очевидно преди настъпването на смъртта. Доктор Гилеспи описа и натъртванията и охлузванията по тялото, както и травмата на главата, която беше увредила черепа и лицевите кости. После взе проби от кръвта, от влагалищния секрет, от срамните косми и изпод ноктите на жертвата. През това време асистентът ѝ свали проби от калта по лицето на жената и започна внимателно да отмива наслоената кръв и мръсотия.

Изведнъж Рики ахна, а Шон пребледня като смъртник.

— Какво има? — остро попита Гилеспи.

Рики се изкашля, гледайки Шон.

— Познавам я. Познавах я. Ние... — Отново се запъна, разтърси глава, като не откъсваше погледа си от Шон. — Ние двамата я познавахме.

ВТОРА ГЛАВА

Разопаковането на багажа безспорно беше досадна работа. До четири часа на Лори и Брендън им дотегна. Тя обяви работния ден за приключен и с учудване отбеляза, че голяма част от нещата им все още не бяха пристигнали. Със себе си бяха взели повечето от дрехите, спортните екипировки на Брендън, нейните папки и мострите на тъканите за колекцията, над която работеше.

Къщата се нуждаеше от централна климатична инсталация. Сега имаше частична и слава богу, че в основните помещения работеше добре, защото пролетта се очертаваше студена.

Брендън се изкъпа, а тя току-що бе излязла от голямата вана, когато дочу гласове от първия етаж. Загърна се с хавлията и внимателно отиде до вратата. Утре сутринта щяха да закусват с родителите ѝ, така че дотогава не очакваше да ги види. Ала когато отиде на пръсти до стълбата и надникна, Джен Хънт я гледаше отдолу.

— Привет!

— Привет! — отвърна Лори с малко пресилена веселост.

Искаше ѝ се тази вечер да бъдат само двамата с Брендън, ала все пак Джен ѝ бе добра приятелка. След гимназията двете загубиха връзка. Почти веднага Лори замина за Лондон, а повечето от другите отидоха в колеж. Но когато Лори се премести в Ню Йорк, за да учи, Джен ѝ писа. Тайно се бе омъжила не за друг, а за Брад Джексън и молеше Лори да ѝ прости. Лори вече смътно си спомняше Брад и с готовност ѝ даде прошката си.

Бракът им не бе издържал и две години. Все още обаче се събираха и разделяха и дори в моментите, когато бе готова да убие Брад, Джен мъдро разсъждаваше, че все пак той я бе дарил с дъщеря — Тина. И Лори я разбираше. Особено след като се запозна с Тина. Момичето беше само на тринайсет, а красотата му поразяваше. Имаше големите сини очи на майка си и платиненорусата коса на баща си. Беше мила като Джен. Лори не си спомняше много неща за Брад, но никога не би го охарактеризирала като мил.

— Исках да запозная децата — провикна се Джен, усмихна се широко и тръгна нагоре. — Вече го направих. Донесох ти и вестника.

— Дори не знаех, че имам вестник.

— „Маями Хералд“. Беше на моравата.

— Добре. Почакай малко, докато се облека.

— Моля те, нали шкафчетата ни в съблекалнята бяха едно до друго!

Джен безсрамно се засмя и като пренебрегна молбата на Лори, тежко изкачи стълбата. Прегърна мократа си приятелка и се опъна на леглото, като се подпря на лакът.

— Изглеждаш чудесно за своите трийсет и две — поклати тя глава. — Висока си, а високите хора винаги изглеждат слаби. Е, ти и без това си слаба. Винаги си имала хубаво тяло. Някак си очаквах да си сложила мъничко целулит.

Лори вдигна вежди и затърси в набързо подредения гардероб удобна рокля, навлече я през главата и пусна хавлията.

— И аз като всички други имам целулит. Но все пак сме само на трийсет и две, така че не би трябвало още да се разкапваме. Пък и не трябва ли да се разхубавяваме, а не да остаряваме? Какво ще кажеш за Джейн Фонда и стареенето, а?

— Но след трийсет настъпва спадът — въздъхна Джен и безцелно разтвори вестника. — Аз започнах да се сбръчквам. Чувствам се като сдъвкана и изплюта. Косата ми се прошарва. В ъгълчетата на очите ми се образуваха бръчици, излизат ми пъпки.

Лори се засмя, а после се намръщи, като разбра, че тя не се шегува. Преди Джен не беше толкова чувствителна към външността си. Беше красива жена с кестенява коса, която сега изсветляваше с елегантни руси кичури, имаше светлосини очи и женствена фигура.

— Възрастта е относително нещо. Майка ми все още гледа на мен и Андрю като на деца. Знаеш ли, Джен, ти изглеждаш по-добре от всякога.

— Наистина ли? Лори, ти винаги си била толкова мила с всички. И толкова благоприлична. Като деца много лудувахме, но ти никога не каза лоша дума за някого. Красива и благоприлична — преди да те обикна, аз те мразех, знаеш ли? Ти бе ужасно идеална и в същото време се държеше мило с всички! Честно ти казвам, че ако тогава не бях станала твоя приятелка, щях да се пръсна от завист.

— Джен, тогава бяхме деца. И не говори така, сякаш съм някоя Мери Попинс: не съм била и няма да стана като нея. Но да си призная, сега се чувствам по-добре, отколкото когато бях девойка...

— Говориш така, защото имаш син. А аз имам дъщеря. Живота си бих дала за това дете, но понякога я гледам и разбирам, че светът е в краката ѝ, а аз се чувствам изхабена. Това ще ми е за урок. Ако някога реша отново да имам дете, то ще бъде момче. — Изведнъж Джен стана сериозна. — Ама аз имам новина за теб! Като заговорихме за мъже...

Изведнъж млъкна и лицето ѝ пребледня. Погледът ѝ бе втренчен във вестника, който току-що бе донесла на Лори.

— Какво има?

— Помниш ли Елинон Мец?

Лори поклати глава.

— Хайде, спомни си! Знам, че я помниш. Нима изобщо можем да забравим някога!

— Името Мец нищо...

— Чакай, Мец е името на съпруга ѝ. Спомни си Елинон!

— Елинон... За Ели ли говориш? — попита Лори.

— Да.

— Защо? Какво е станало?

Джен я гледаше, бледа като платно.

— Джен?

— Елинон е мъртва.

— Значи обичаш да четеш? — Тина Джексън увиваше около пръста си кичур от дългата си руса коса и наблюдаваше новия си приятел Брендън Коркоран.

Чудо, но се получи! Отначало се ядоса на майка си, задето я повлече да се запознава с някакъв скучен тип от Ню Йорк. Тя не беше зла или нещо подобно. Наистина я чакаха много домашни, бе капитан на мажоретния състав и утре предстоеше мач, а майка ѝ имаше склонност да посреща всички новодошли, на които продаваше къщи. А Брендън Коркоран наистина я учудваше. Майка му и нейната майка бяха стари приятелки; баба му, дядо му и чичо му живееха тук, а също и пращядо му, но той никога не беше идвал. Странно! При това бе роден в Лондон. Тина си мислеше, че той ще говори като момчетата от

„Оейзис“ или като момичето от „Република“, или дори като старите „Бийтълс“. Ала в говора му нямаше никакъв акцент. Израснал бе в Ню Йорк, но му липсваше дори неговият акцент: Брендън обясни, че само някои райони го притежават. Каза й, че Ню Йорк Сити е страхотен град — по-оживен, отколкото може да си представи, изпълнен с хора от цял свят. Тя лично смяташе, че на света няма по-хубаво място от Южна Флорида. Почти всеки ден през годината можеха да карат водни ски, да се разхождат с лодка, да плуват, да се гмуркат, да се пекат на слънце, да играят... И въпреки че обясни това на Брендън, не оспори неговото мнение за Ню Йорк, защото той наистина й хареса. Беше умен, забавен, възпитан и *привлекателен*. Много привлекателен: висок, тъмнокос, красив и сдържан. Усмиваше се хубаво, гласът му бе дрезгав, а спокойните му маниери я вълнуваха. Навсякъде щяха да го приемат. Само да го видеха приятелките й! Но тя беше с предимство. Въпреки че през цялото време нещо подреждаше и най-вече се занимаваше с поставянето на компактдисковото си устройство върху една полица, двамата не спряха да говорят.

Най-после той свърши. Двамата седнаха на старинния диван и си отвориха по една кутия газирана вода.

Кафявите му очи, изпълнени със златисти точки, се спряха на нея.

— Обичам да чета — каза той, виждайки книгата в ръцете й.

Тина си бе донесла един научнофантастичен роман, в случай че двамата не намерят общ език. Но те така и не спряха да говорят.

— Виждаш ли всички онези кашони, на които пише „Спортни принадлежности“? — засмя се Брендън.

— Да.

— Това са книги.

— Значи не играеш хокей?

— Играя хокей или поне преди играех — поправи се той.

— Кой знае с какво ще се занимавам сега!

— Ела в моето училище и ще можеш да спортуваш каквото си пожелаеш. — Тина се навъси. — Училището е частно и сигурно ти е ясно, че спортистите там не са много.

— Аз ходя в държавното — рече той.

— Е, все още си в добра форма — заключи дълбокомислено тя. — Тази година ще бъдеш заек, а трениорите се оглеждат за по-

големички.

Брендън се усмихна, сви рамене и отметна падналия на очите му дълъг тъмен кичур.

— Кой знае, ще видим. — И после сниши гласа си: — Много жалко, че няма да посещавам твоето училище.

Тя сбърчи нослето си.

— Аз предпочитам да ходя в държавното, но всъщност това няма значение. Много от моите приятели учат в „Гейбълс“. Въпреки това се събираме през уикендите, а понякога и след училище. Ние ще се виждаме и аз ще те запозная с много хора. Например в петък вечерта ще ходим на кино в Гроув. Искаш ли да дойдеш?

— Разбира се. Дано мама ме пусне.

Тина се усмихна.

— Моята трудно се съгласи. Това е до голяма степен туристическо местенце, но нашите майки често са ходели там като деца. Според татко то е територия на наркопласъори.

— Наистина ли?

— Малко — засмя се тя. — Но няма страшно. Отначало мама идваше с мен, а сега ме пуска да ходя сама, щом се съберем поне петима. Само на кино и хамбургери — тук си имаме полицейски час. Ако съм с теб, тя ще бъде два пъти по-доволна: та ти си най-високото момче сред връстниците ми. Според мама момичетата винаги са в опасност — добави Тина и направи гримаса.

Брендън се засмя.

— Майките се боят и за синовете си. Моята ми бе направила карта на Ню Йорк с позволените и забранените места. Сигурен съм, че след няколко дни ще имам вече и за този град.

Изведнъж стомахът му изкъркори. Той занемя и се изчерви. После и двамата прихнаха.

— Извинявай — смънка Брендън. — Според теб къде ще вечеряме? Аз май умирам от глад.

— Обичаш ли макарони?

— Да.

— Хубаво, защото май ще ходим в италианския ресторант в Коукънат Гроув. Когато го видиш, ще разбереш за какво става дума. Ей, ти четеш ли Майкъл Шейн?

— Да, той е от любимите ми автори.

— Знаеш ли, че той беше тук? Даваше автографи в една книжарница на две преки от ресторанта.

— Той е бил тук?! Мислех, че не ходи на срещи с фенове.

— Сигурно представя новата си книга — каза Тина. — Както и да е, беше тук! — Тя лекичко го стисна за ръката.

— Точка за Маями!

Ала той не разбра закачката, фактът, че бе пропуснал тази среща, го разстрои.

— Заминал ли си е вече? — попита разочаровано Брендън.

— Кой знае! Аз също не успях да отида. Бях на сбирка на мажоретния състав и присъствието бе абсолютно задължително. Но Майкъл Шейн оставил в книжарницата няколко книги с подписа си и един приятел от съседното кафене ми обеща да прибере една-две. А в Гроув е готино. Ще хапнем, ще се поразходим и въобще ще си изкараме страхотно.

— Да. — Брендън я гледаше и от погледа му я обля топлина. — Сигурно ще бъде страхотно.

Той стисна ръката ѝ, стана и се зае да разопакова нов кашон. Тя погледна ръката си с усмивка. Вече се влюбваше.

— Мъртва... Как така мъртва? — попита Лори.

— Убита — каза Джен, взирайки се във вестника. — Била е с приятели в един клуб в Саут Бийч и после си е тръгнала. Колата ѝ е намерена там, а тялото — захвърлено в Алигейтър Ели извън форт Лодърдейл. Май някой се е опитал да я зарови, но неуспешно. Засега полицията не дава други сведения.

— Колко тъжно! Ужасно! — рече Лори.

Джен поклати глава.

— Виждала ли си я напоследък? — попита Лори.

— О... няколко пъти за петнайсет години — отговори Джен. — Тя се омъжва, развежда, омъжва, развежда... Преди година се раздели с последния, полицията сигурно ще го разпита. Той бе малко странен. Но такава беше и тя.

— Как така? Не си спомням.

— Ами тя донякъде приличаше на Манди. Можеше да бъде и крайна. Винаги се държеше мило, но имаше досие в полицията —

веднъж танцувала гола в един шадраван, а друг път я арестували за някакво дребно провинение. Смятам, че живееше на бързи обороти и търсеше нещо, което все не намираше. Като всички нас, нали? — добави иронично Джен.

— И все пак е ужасно. Колкото и лекомислена да е била, никой не заслужава да бъде убит — тихо каза Лори.

Изведнъж тя ясно си спомни Елинора. Беше дошла до изкопа с Манди през онзи ден, когато всички те за последно бяха заедно. Спомни си банския ѝ, смеха ѝ, спомни си как двете с Манди тичаха към водата. А после с останалите...

Манди бе извадена. Шон се беше надвесил над нея и отчаяно се мъчеше да я съживи, само че ченгетата бяха убедени...

— Права си — въздъхна Джен. — Тъжно и ужасно е и се надявам скоро да пипнат убиеца. Не исках да кажа, че Елинора го заслужава или нещо такова. Просто животът на бързи обороти може да те вкара в беля с непознати, а в наше време като че ли всеки би могъл да бъде маниакален убиец. Аз лично харесвах този клуб, но вярвай ми — скоро няма да стъпя там!

— Ще стоиш вкъщи и ще кротуваш като ангел?

— Е, за известно време ще избягвам клубовете и нощните излизания в града. Може да звънна на Брад, за да разбере какви са плановите му за следващите няколко уикенда.

Въпреки обстоятелствата Лори се засмя.

— Аха, старият съпруг започва да ти харесва, като знаеш какви чудовища се разхождат навън.

— Е, не забравяй, че той все пак е бивш съпруг. Но жената си иска своето и може би за известно време ще се опитам да бъда мила с него — смирено рече тя. — Страхлива съм.

Някой изпищя на долния етаж и двете жени застинаха една срещу друга, онемели от страх. Лори хукна към вратата и надолу по стълбите, Джен я последва. Какво ли се бе случило?

Долу тя рязко спря и Джен се блъсна в нея. Тина седеше на дивана и се смееше пискливо, докато Брендън преглеждаше компактдискете. Момичето учудено изгледа Лори и майка ѝ и бързо се извини:

— О, съжалявам, но той тъкмо ми разправяше, че обича „Мънкис“. Можете ли да си представите?

Лори се отпусна на стълбите. Брендън я погледна. Тя се радваше да го види щастлив в компанията на Тина. А нима можеше да бъде другояче? Момичето бе не само много хубаво, но и мило.

— Тя няма вкус, мамо. Простете, госпожо Джексън.

— „Мънкис“ ли? — смръщи се Джен. — А името ми е Хънт, Брендън, освен ако не ме наричаш просто Джен.

— Да, госпожо — любезно отговори Брендън. — Мамо, умирам от глад. Няма ли шанс да хапнем скоро нещо?

— Разбира се — отвърна Лори и погледна Джен.

Паниката им, предизвикана от волния смях на Тина, сега изглеждаше малко абсурдна. Спогледаха се плахо и безмълвно се договориха да не споменават пред децата за убийството на старата си позната, каквото и да им струваше това.

— Да, аз черпя — каза Джен, премествайки поглед от Лори към Брендън, а после обратно към Лори. Усмихна се пресилено и весело добави: — Взех хубава комисионна за къщата.

— Чудесно! Къде ще отидем? — попита Лори.

— В Коукънат Гроув. Там има един чудесен италиански ресторант.

Лори забеляза, че Тина смушка с лакът Брендън: явно предварително знаеше, че ще ходят там, и това не ѝ бе неприятно.

— Аз ще почерпя — продължи Джен, — но според мен трябва да вземем и двете коли. Вие с Брендън може да поостанете, а аз трябва да мина да взема един договор. За последните петнайсет години нещата тук много се промениха. Сами ще се уверите в това.

— Добре. Само ще се кача да взема чантата си — каза разсеяно Лори.

Приятелката ѝ тръгна след нея.

— Лори?

— Да?

— Държиш се странно. Добре ли си?

Лори грабна чантата от леглото и без настроение се запъти към изхода.

— Не се държа странно.

— Пребледня, когато заговорих за вечерята.

— Ами... все си мислех за Елинор.

— Да, знам, но все пак ти не си я срещала от петнайсет години, а самата аз съм я срещала не повече от три-четири пъти.

— Въпреки това...

— Лори, не бива да вземаш всичко присърце. Винаги те е боляло за другите, но вече би трябвало да си разбрала, че не можеш да страдаш за всички. Животът е гаден.

— И после ти самият умираш?

— Да. Стават лоши неща. Много от нашите съученици са мъртви. Пити Фицхъг умря от хемофилия, а Лари Гонзалес бе на двадесет и седем, когато почина от рак. Такива ми ти работи.

— Ели е била убита — напомни й Лори.

Двете се гледаха втренчено и сигурно мислеха за едно и също: „Като Манди!“. Но никоя от тях не го изрече гласно. В онзи ден на децата и през ум не им мина, че Манди е била убита; ченгетата бяха тези, които вярваха в това, а областната прокуратура повдигна обвиненията.

— Мамо! — умоляващо извика Брендън.

Джен беше права: не можеше да се страда заради всяко зло, което ставаше в света.

— Наистина трябва да е гладен. Още не сме пазарували, а тук имам само мляко, кафе, портокалов сок и сода. Хайде да вървим.

— Да, хайде — подкрепи я Джен.

— Само че... — смънка Лори.

— Какво?

— В безопасност ли сме?

Джен въздъхна.

— Скъпа, там, където отиваме, гъмжи от туристи. Нали не искаш да пипнеш параноя още първия ден тук? Дори на Тина разрешавам да ходи в Гроув през почивните дни, при условие че не се отклонява от главната улица. По улиците винаги има много ченгета. Ели е била грабната от нощен клуб, където навярно е флиртувала с мъже.

— Сигурно е от нерви — каза Лори.

Но когато напуснаха къщата, тя реши, че най-напред ще си купи една добра алармена система.

Да, тя беше нервна. Бе живяла в Лондон и Ню Йорк — все градове, по-големи от Маями. В тях човек се научаваше да бъде предпазлив, а убийствата ставаха много по-често. Едно убийство в

Маями не беше с нищо по-различно. Освен с това, че жертвата бе нейна стара приятелка.

Да, стара приятелка, която не беше виждала от петнайсет години. Трябваше да я забрави...

Това едва ли щеше да стане, но хубавото бе, че излязоха. Срещата с познатите улици, които вече не изглеждаха толкова познати, поразсея мислите ѝ за случилото се с Ели.

Нещата се бяха променили. Коукънат Гроув наистина се бе оживил, дори в понеделник вечерта.

Районът се славеше като артистичен заради множеството магазини за изкуство, които съжителстваха с магазини на известни търговски вериги. Лори се дивеше на новото строителство, на навалищата от коли и хора. На главната улица, пред ресторант „Планета Холивуд“, бяха паркирани туристически автобуси.

Италианският ресторант, в който отидоха, бе малък и очевидно на почит, понеже беше пълен. От другата страна на улицата се чуваше музика, автомобилни клаксони нервничеха заради натовареното движение и докато чакаха за масата си, те трябваше да говорят високо, за да се чуват. Когато се настаниха, Джен представи Лори на всички, които по това време работеха тук и случайно минаха край тяхната маса. Добре че го направи, защото малко след това получи съобщение по пейджъра си и отиде да телефонира. Когато се върна, се извини, че се налага да ги остави.

— Тина, ще те закарам вкъщи — каза Джен.

— И мама би могла да го направи — възрази Брендън.

— Ако няма нищо против — любезно додаде Тина.

— Но, Тина, нали ми каза, че имаш много домашни и още куп неща, които трябва да свършиш след вечеря.

— Мисля, че ще се справя дори и да позакъснея малко — оправда се момичето и леко се изчерви.

Лори бързо наведе глава, за да скрие усмивката си. Тина се бе опасявала, че Брендън Коркоран може да се окаже смотаняк, но по настояване на майка си бе дошла, за да го посрещне учтиво. И тогава бе открила, че той е умен и чаровен.

— Ще се радвам да я закарам вкъщи, а и ние няма да закъсняваме — каза Лори. — Та ти направи толкова много за нас.

— Продадох ви къщата.

— Освен това се погрижи да ни докарат мебелите, да инсталират кабел и други такива добрини.

— Е, добре. Чао, приятели! — сбогува се Джен и излезе навън.

Храната беше вкусна, обслужването — превъзходно, но когато приключиха с вечерята, Лори вече имаше ужасно главоболие. Тина разказваше на Брендън за различни магазини в двата търговски центъра, за заведенията на главната и на някои от другите улици.

— Знам, че сигурно ви се иска да се поразходите наоколо — каза Лори, — но да ви призная, аз доста се уморих.

— Може ли да се отбия за малко в книжарницата в „Мейфеър“ — нетърпеливо попита Брендън. — Тина ми каза, че Майкъл Шейн е идвал тук и е оставил там няколко екземпляра от последната си книга, подписани от него.

— Бихме могли да дойдем друг път...

— Ще свършат — рече Брендън, без да откъсва очи от нея.

Лори въздъхна. Името ѝ бе смътно познато. Тя обичаше да чете в свободното си време, но Майкъл Шейн ѝ се струваше малко страховит. Все пак се радваше, че Брендън е влюбен в книгите, и винаги поощряваше интереса му към тях.

— Добре. Идете и...

— В книжарницата има кафене. Може ли да ни чакаш там след десет минути? — попита Тина с надежда.

Лори се усмихна. Беше понеделник вечерта и едва ли наоколо се навъртаха много деца по това време, но тя предусети, че някои от приятелите на Тина са тук — на кино, на покупки или в заведението за хамбургери на главната улица.

— Какво ще кажете, ако ви дам петнайсет минути? Но, Брендън, само...

— Петнайсет минути. Ще бъдем там — обеща Брендън.

Децата тръгнаха. Джен бе платила сметката, преди да изчезне, и Лори просто благодари и стана. Улиците наистина гъмжаха от народ и тя бавно пое към „Мейфеър“ и книжарницата. Търговският комплекс бе голям и включваше хотел и множество магазини с вътрешен двор между отделните части на сградата. Ресторантът се намираше по-близо до „Кокоуок“ — втория търговски комплекс в района. Нощта бе приятна и докато се разхождаше, Лори осъзна мащабите на това място. Маями, който обединяваше всички малки общини, сега бе по-голям и

гъсто населен: някъде около три милиона души. Продължаваше да расте и да се променя. Лори се бе върнала у дома, ала градът вече не беше същият. Сега можеше да отдъхне.

Да, родният дом бе вече друг. А Елинон бе убита...

Изведнъж, както се разхождаше, светлините наоколо угаснаха. Разнесоха се викове и звън на ламарина от ударени коли, запищяха аларми.

„Без паника! Това е само временно спиране на тока“ — каза си тя.

Някакъв полицай ругаеше, а тук-там заблестяха резервни светлини.

Въпреки това я обзе тревога. Брендън! Ако нещо станеше с него, тя щеше да умре.

И Лори побягна.

Бързо свърна във вътрешния двор на търговския комплекс и тъкмо изкачи на бегом няколко стъпала, когато връхлетя върху някакъв човек, идващ насреща ѝ. Тя залитна назад и ако не бяха ръцете му, които здраво я хванаха, щеше да падне. Не падна, но и не можа да помръдне.

Облаци замъглиха луната. Мракът сякаш се сгъсти. Мъжът бе висок и силен. Отнякъде долитаха викове. А наблизо сякаш нямаше нищо и никого, освен тях.

Двамата бяха сами в тъмното. „Глупачка! Не се паникьосвай!“ — повтаряше си тя.

Плътният му глас я стресна:

— Ей, добре ли сте? По дяволите, госпожо, закъде сте се разбързали толкова!

Мъжът бе едновременно загрижен и ядосан. „И с право“, помисли си тя. Майчиното чувство я беше подгонило като луда.

— Извинявайте, аз съм виновна. Наистина съжалявам. — Той все още не я пускаше. — Извинете, но синът ми... Няма значение, дано ми простите. Аз...

Изведнъж я обля студена пот. Тя познаваше този мъж. Шокът я разтърси. Гласът му се бе променил — малко, не много.

Токът естествено избра точно този момент, за да светне. Коукънат Гроув отново заблестя.

Да, това бе той. Променен, разбира се. Все пак Лори не го бе виждала петнайсет години. Всъщност не изглеждаше много променен. Раменете му бяха по-широки, а тялото му — напълно оформено. Тъмната му коса бе по-дълга, а характерните черти на лицето му сега се открояваха по-ясно. Бе висок, жилав, мускулист и естествено привлекателен. Момчето беше станало мъж.

В началото тъмнината и сблъсъкът я бяха замаяли. Ала все още не вярваше на очите си. Преди петнайсет години той бе изчезнал. Тя не знаеше, че се е върнал. Никой не ѝ каза, никой не я предупреди.

— Ш-ш-шон? — заекна тя и после по-ясно повтори: — Шон?

— Лори?...

Той се изненада не по-малко от нея. Очите му я гледаха с почуда и вълнение. После се присвиха, а дрезгавият му глас стана суров:

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Стресната от враждебния тон, тя го гледаше онемяла и съзнаваше, че той е далеч по-изненадан от самата нея. В тъмното сините му очи чернееха. Все още я стискаше за раменете и пръстите му се впиваха в нея.

— Попитах те какво правиш тук?

— Аз...

— Да бе! На гости на семейството? Сега?

По-късно си даде сметка, че е трябвало да го прати по дяволите; животът ѝ въобще не го засягаше. Но засега бе толкова стресната от срещата с него и толкова поразена от враждебността му, че рязко отвърна:

— Не съм на гости. Върнах се.

— Върнала си се! — прогърмя гласът му. — Върнала си се точно сега? Хубава ирония, боже мой! Направо страхотно!

Той не откъсваше очи от нея и хватката му съвсем не беше нежна. Изведнъж я пусна.

— Съжалявам — хладно рече Шон и отстъпи назад. Успя да се овладее и тогава лицето му придоби безстрастно изражение. — Съжалявам — повтори той.

Заобиколи я, сякаш бе някоя непозната, в която случайно се беше блъснал, и бързо се сля с уличната тълпа.

ТРЕТА ГЛАВА

Шон. Само това ѝ липсваше.

Лори трепереше. Сякаш не бяха минали петнайсет години. Сякаш не съществуваше онова, което имаше сега.

„Стегни се!“, насърчаваше се тя. Но все още продължаваше да стои там и спомените я обгърнаха като нощния студ.

Срещнала го бе в гимназията. Той влезе в живота ѝ, когато бе на тринайсет, и оттогава не можа да го забрави. Бе година по-малка от Брендън, когато срещна Шон. Трудна възраст! Вече бе израснала висока и стройна и имаше оформени гърди. Повечето момчета в училището бяха недодялани, пъпчиви, с пискливи гласове. Мъчеха се да изглеждат зрели, но не им се удаваше особено. През нейния първи ден в осми клас една групичка момчета я взеха на мушка. Най-гадни бяха Рики Гарсиа и Тед Нийсън.

— Ей, новичката, искаш ли да се присъединиш към нашия клуб?

— Какъв е той? — наивно попита тя.

Рики погледна Тед, който се приближи към нея.

— „Чук и чао“! — каза ѝ той и прихна да се смее.

Лори пламна. Почувства се унижена.

— Хайде де, не искаш ли да се позабавляваме? — нахалстваше Тед.

Постепенно двамата я притиснаха до шкафчетата. Джен Хънт я беше предупредила, че Рики и Тед са известни зевзеци. Сега Лори им беше на прицел и ако се паникьосаше от страх, цялото училище щеше да ѝ се присмива оттук нататък. Помъчи се да каже нещо силно и умно, но гласът ѝ изневеряваше. И тогава се появи Шон.

Беше слаб и висок, дългата му коса, разделена на път отстрани, закриваше едното му око. Той застана зад Рики, хвана го за рамото и силно го отстрани от Лори.

— Оставете момичето на мира, глупаци такива! Тя е нова и сигурно ще ни помисли за банда откачалки.

— Стига, Шон, само проверяваме чувството ѝ за хумор.

— То си е само нейно. А сега изчезвайте.

Те подвиха опашки като натирени кутрета и се запиляха по коридора.

— Всъщност не са толкова лоши. Просто на моменти се правят на идиоти — рече Шон и ѝ се усмихна извинително.

Точно в този момент тя се влюби. Той имаше малка трапчинка на брадичката си. Очите му бяха поразително сини. Гласът му беше възмъжал.

— Благодаря — каза му тя.

Шон я изпрати до вкъщи. Накара я да се смее и тогава ѝ се стори обезоръжаващо хубав, но освен това Лори просто се влюби в естествената му способност да бъде сърдечен, порядъчен, забавен и силен.

Родителите ѝ обаче го намразиха — разбира се, не заради самия него. Но веднага ѝ беше казано, че той не е подходяща компания за нея, че не е от тяхната класа, въпреки че помежду им нямаше различия. Родителите ѝ просто го зачеркнаха още преди онзи ужасен ден край изкопа.

Може би тогава всички по малко умряха. Независимо от това какво вземане-даване имаха с живота сега.

Живот и смърт. Ели също бе мъртва.

Но Шон беше тук. След всички тези години Лори откри, че не го е забравила. Той живееше в тъмните кътчета на съзнанието ѝ заедно с нейната вина, че бе сгрещила, че се бе държала като страхливка, че не се бе постарала достатъчно, не беше направила достатъчно, не беше протестирала достатъчно силно... не беше разкрила цялата истина.

— Мамо?

Лори се сепна и едва сега забеляза, че стои на тротоара вцепенена и се взира в нищото. Откога ли?

Сигурно беше минало много време. Брендън — любимото ѝ дете, за което почти беше забравила — стоеше пред нея заедно с Тина. Двата бяха тръгнали да я търсят. Лори се опомни.

— Мамо, добре ли си? Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Тя поклати глава и с мъка се усмихна. Да, един дух от миналото я преследваше.

— Не, не... Извинявайте, деца. Това спиране на тока ме уплаши. С вас всичко наред ли е?

— Разбира се — каза Тина, която търпеливо се усмихваше.

— Добре... добре. Взехте ли си книги?

— Мамо, книжарницата, изглежда, има агрегат, защото тъмнината не трая повече от секунда. И двамата получихме книги — оживи се Брендън. — Един приятел на Тина ни беше запазил два екземпляра, подписани от Майкъл Шейн. Страхотно, нали?

Като добра майка трябваше да покаже интерес към това, което бе важно за сина ѝ. Всъщност не видя нито корицата, нито заглавието, само глупаво се усмихна в желанието си да сподели радостта на Брендън. После той обърна книгата и снимката на автора я хвърли в нов ужас.

Това беше *той*! Майкъл Шейн бе Шон Блек. Или Шон Блек бе Майкъл Шейн. Господи!

— Мамо! — тревожно извика Брендън.

— Много сте бледа, госпожо Коркоран — тихо каза Тина, като гледаше към Брендън. — Зле ли ви е? Мога да се обадя на мама...

— Не, не, добре съм. Добре съм! — бодро повтори Лори.

— Хайде да си ходим у дома. Стана късно, а на теб ти предстои тежък ден, нали, Тина? Хайде!

Лори се обърна и тръгна към паркинга с пълното съзнание, че децата се съмняват в психичното ѝ здраве.

Добре че Джен не живееше далеко. Докато Брендън изпращаше Тина до вратата, Лори все още се чувстваше като залята с кофа ледена вода. Тина влезе, махна им с ръка и заключи.

Докато пътуваха, Лори усещаше погледа на сина си. След като се прибраха у дома, Брендън започна да се увърта около нея — убеден въпреки протестите ѝ, че нещо се е случило. Накрая тя се измъкна под предлог, че просто е преуморена и трябва да се наспи.

Лори познаваше сина си. Той отиде да спи, но все още се тревожеше за нея. Тя едва не припадна, когато видя снимката на Майкъл Шейн и разбра, че любимият автор на сина ѝ бе Шон Блек.

Лори отиде в кухнята и отвори хладилника. Мляко, портокалов сок, сода и за нейно щастие бутилка „Шабле“ — подарък от Джен за „добре дошла“. Взе една водна чаша, напълни я с бяло вино, хлопна вратата на хладилника и се върна в дневната. Седна и притисна

студената чаша до челото си. Би трябвало да се радва за него. Бяха го наклеветили, оскърбили и почти го бяха разпънали на кръст. Той заслужаваше успеха си.

Но сега беше тук. Кой би помислил, че ще стане прочут писател под псевдонима Майкъл Шейн? Или че Маями ще го приеме толкова радушно и любвеобилно? Но всъщност често се говореше за Маями като за покварен град, влюбващ се във всеки шоумен, спортист или известна личност, които се отбиваха в него.

Шон Блек. Не се бяха виждали почти петнайсет години. Петнайсет години! Какво значение би могъл да има за нея сега?

Имаше значение, защото тя така и не можа да забрави. Онзи ден завинаги промени живота на всички тях. Тогава бе на седемнайсет...

Бог да ѝ е на помощ: спомняше си всичко така ясно, сякаш беше вчера.

Изпи виното и отиде в кухнята, за да си налее още. Пресуши и тази чаша на един дъх. Виното щеше да ѝ помогне да заспи непробудно.

Не мисли за него, не мисли, не мисли!...

Тя решително пое нагоре по стълбите. Спомни си, че Ели бе убита и че някакъв психопат броди из града. Градът бе голям и навярно в него имаше много психопати. Лори провери всички врати и прозорци, качи се в стаята си, облече памучна нощница и си легна.

Бедната Ели! Шон... Спомняше си лицето на Ели през онзи ден, когато Манди... бе умряла, бе убита. Сега убиха и Ели. А Шон се беше върнал в града...

Господи, не! Какво се въртеше в ума ѝ!

Не, Шон не беше замесен.

Заспивай! — заповяда си. — Забрави, и не мисли, не сънувай! И, за бога, не си спомняй!...

Шон седеше в хотелската стая и вторачено гледаше в телевизора. Репортерката отново говореше за смъртта на Елинон Мец.

Какъв ужас! Ели бе мъртва. Въпреки че хубавата журналистка влагаше повече от допустимата емоция в репортажа си, тя не го шокира така, както го потресе гледката на мъртвата в моргата. От петнайсет години Шон не беше виждал Ели, но стената на времето

болезнено се срути, докато той стоеше там и гледаше голото и обезобразено тяло. Шон потрепери и надигна чашата с уиски. Полази го страх, давайки си сметка защо бе посегнал към алкохола. Заради спомените. Ели го накара да мисли за Манди.

И за Лори Кели. Коркоран. Беше се омъжила, но съпругът ѝ се бе споминал и тя живееше със сина си в Ню Йорк. Брат му го осведоми за това преди години. „Господ да я благослови!“, мислено си беше казал той. Малко бяха хората като Лори Кели в този свят, пълен с тъпанари. Тя беше истински приятел.

Само че по някаква причина след онзи ден край изкопа изпитваше по-голямо огорчение от нея, отколкото от останалите. Тъпанарите винаги си оставаха тъпанари. Лори трябваше да... Какво да?...

Тя бе свидетелствала на процеса. Говореше тихо и твърдо. Не му измени и се опита да го защити. Но прокурорът я въртеше на шиш. Призна, че Манди се е държала необуздано и че съвсем естествено е могла да предизвика у него буря от ревност. Когато процесът свърши, родителите ѝ я изолираха от всякакъв досег с него, сякаш той бе прокажен или маниакален убиец, който щеше да я накаже за думите ѝ. Оттогава двамата не бяха разговаряли.

Беше толкова отдавна, по дяволите! Тя не се бе променила: висока и стройна, все така красива с големите си кафяви очи и дългата рижа коса, която падаше на гърба ѝ. Лори имаше стил. Умееше да слуша и да отговаря, да вниква зад очевидното и да вижда дори онова, което той не искаше да види. Още първия ден бяха станали приятели и си останаха такива дори когато тя започна да излиза с онзи тип от яхтклуба, а Шон се увлече по Манди. Манди не беше лошо момиче — просто се държеше така. Искаше твърде много и бързаше да го получи — една Мадона, изпреварила времето си. Той бе обичал Манди, но двамата нямаше да бъдат щастливи. И не ѝ се беше ядосвал: връзката им се разпадна много преди деня, в който тя загуби живота си. На Манди ѝ трябваше някой, който да се изкачи по стълба до прозореца ѝ. Искаше да вземе всичко от живота и за да го получи, бе готова да легне с всеки.

Лори винаги беше там — като приятелка, като лъч светлина, химична реакция, страст, която обещавахе да се развихри. Той не

искаше да избързва, усещаше, че тя е специална, а времето още не е дошло.

Лори беше до него, когато той страдаше. Бе облекчила най-черната нощ в живота му — въпреки Брад, родителите си и всичко, което можеше да ѝ попречи. *Ала тя се огъна и не остана с него до края... Той си замина. Тя можеше да го открие, да му пише, да се обади. Вместо това Лори също избяга. И двамата поеха по различни пътеки.*

— Пия за теб, Лори Кели! — нежно рече той и вдигна чашата си.

Толкова време мина оттогава. Толкова много жени минаха през ръцете му. Изведнъж осъзна, че броят им е бил голям просто заради Лори. А може би и заради Манди. И заради твърдото му решение да избягва сериозните връзки.

Шон отпи. Страхотно! Маями щеше да го направи алкохолик. Но тук нещата бяха странни, животът бе ужасно странен. Манди отдавна бе мъртва, Ели също бе мъртва, а Лори изведнъж буквално се беше сблъскала с него.

Обзе го неизпитван досега страх и той пресуши на един дъх уискито си. Каква гадост! Ставаха лоши неща, много лоши неща в този голям град.

Не изпадай в параноя. Ти нищо не можеш да направиш, тук няма никакъв заговор. Ели водеше бурен живот, ходеше по нощни клубове, търсеше си мъже...

А защо и Лори да не живее така сега, когато се е върнала? Съвсем естествено за сама жена бе да излиза от време на време, да пийне с приятели, да се позабавлява...

Шон невъздържано изруга и стана да си налее още едно. Какво му ставаше, по дяволите? Ели бе убита, а преди петнайсетина години убиха и Манди. Той бе предполагаемият убиец.

И само той знаеше, че дори не беше доближавал Манди, преди Андрю да я извади от водата.

Не биваше да си идва у дома. Не можеш да върнеш живота назад: всеки го знаеше.

Все пак отиде до бюрото си и позвъни на Рики вкъщи.

— Да? — отзова се Рики.

— Шон е. Лори Кели е в града.

— Да, чух. Брат й Андрю каза, че ще се връща, понеже дядо й не бил добре.

— Знаеш ли номера й?

— Не, но мога да го науча. Както знаеш, Джен се омъжи за Брад. Разведоха се, но сега са приятели, а Джен е намерила къща на Лори. Ще ти звънна.

— Чудесно.

Шон остави слушалката на мястото й. Сега журналистката говореше за други неща с все същия драматизъм. През уикенда бяха станали още две престрелки и една автомобилна катастрофа с фатален край.

Трагедията бе неделима част от живота. Всеки ден той чуваше ужасни истории. Но с Ели се знаеха още от деца. Виждал я бе да се смее, да флиртува, да учи. Виждал я бе наранена, объркана, сияеща и страдаща. А когато си познавал някого и после видиш голото му бездиханно тяло върху масата за аутопсии...

Лори Кели бе тук. Оцелелите се бяха събрали отново.

Рики Гарсиа подържа слушалката в ръцете си. Ели бе мъртва, Лори Кели отново бе в града. Шон — също. Ама че завръщане!

Той поклати глава и отново се заслуша в думите на журналистката от телевизията, която не спираше да говори. Хубава жена, но с мелодраматични нотки в гласа. Къде останаха простите факти?

Той се поколеба и увеличи звука. Само какви ги плещеха за убийството! Медиите обичаха да хулят пазителите на закона. Като че ли в града открай време нямаше престъпност. Навсякъде откачалки, наркопласъори, банди, мафия от различни националности и като връх на всичко това половината население постоянно пискаше, че и ченгетата са лоши. Корумпирани. Дивотии! Тези хора нямаха ни най-малка представа за истинския смисъл на думата „лоши“.

Той гледаше говорителката, която толкова напрегнато преповтаряше ужасната история, сякаш искаше да извлече изгода за себе си.

Горката Ели! Вярно, че бе голяма флиртаджийка, и все пак...

Странно, много странно! Ако Ели бе жива, сега всички те щяха да бъдат отново заедно — цялата компания от онзи ден.

Сети се, че обеща на Шон да намери телефонния номер на Лори Кели, и се обади на Брад Джексън.

Какво ли щяха да кажат в новините?

Убиецът гледаше телевизия и усещаше, че го залива почти същото удоволствие, което изпитваше при дебненето и после при самия акт.

Медиите. Какви глупаци само! Те разваляха всичко, абсолютно всичко.

Сега половин дузина психопати щяха да си присвоят вината за престъплението и тъпите ченгета щяха да се объркат.

Най-после говорителката се скри от екрана и нейното място зае един побелял мъж. Някакъв пенсиониран дървеняк от ФБР. Той определи убийството като сексуално престъпление и отправи предупреждение към жените да бъдат много внимателни. Станало ли убийство, хората били склонни да мислят, че то е дело на изрод, едва ли не на дявол с истински рог.

Сексуалните престъпления обаче се извършвали обикновено от мъже, които принадлежали към същата раса като жертвите си, а възрастта им най-често се движела между двайсетте и трийсетте години. Ако били по-млади, те все още не били достигнали нивото на такава отявлена жестокост. А по-старите обикновено се издънвали някъде.

„Ще пия за това!“ — помисли си той.

Мъжът от телевизора продължаваше да говори.

Тези убийци често били мъже, които спечелвали от пръв поглед доверието на жените.

Средностатистически гражданин.

Средностатистически! Той напрегнато се усмихна.

Средностатистически, как не! Надигна питието си.

И отново пи за себе си. Чувстваше се страшно доволен. Скоро щяха да разберат, че в него няма нищо средностатистическо.

На вратата се почука. Някой го повика по име и той се усмихна. Тя бе дошла. Той определено знаеше как да се държи като

средностатистически гражданин. Но само човек, който бе една класа над него, можеше да го прави толкова добре.

Джен Хънт стоеше на прага на Брад и се оглеждаше. Въпреки уличното осветление наоколо бе тъмно. А в жилищния квартал на Коукънат Гроув можеше да бъде тъмно като в рог. Едно от преимуществата на района бе богатата растителност — дървета, пълзящи растения, храсти, цветя. През целия си живот Джен бе живяла наблизко и въпреки че не знаеше имената на половината от тях, те винаги я радваха. Но не и тази вечер, защото новината за Ели я бе разстроила. После, когато взе подписания договор за новото владение на стария чуждак, по телевизията говореха само за убийството. Обади се къщи и веднага щом се увери, че Тина се е прибрала и алармената система е включена, Джен потегли към къщата на Брад.

Тъп ход. Бяха се разбрали да се обаждат предварително, а тази вечер тя не го направи. Може би той не беше сам. Докато чакаше в тъмнината, кожата ѝ настръхна от страх. Подухваше ветреца и всеки път, когато изшумоляваше лист, Джен бе сигурна, че наблизко се спотайва зажаднял за кръв масов убиец и я наблюдава... Вратата се отвори.

— Джен!

— Здравсти! — нервно каза тя.

Брад беше облечен: значи не се бе измъкнал току-що от леглото. Изглеждаше добре, с джинси и тениска, бос и със сресана руса коса.

— Може ли да вляза?

— Разбира се. — Той се отмести и тя влезе.

Къщата му бе семпла и хубава, на не повече от петнайсетина години. По стените бяха аранжирани творби на съвременното изкуство, а в обзавеждането преобладаваха кожа, хром и стъкло. Подовите бяха с теракота, а кухнята бе пълна с посуда, която в по-голямата си част Брад едва ли някога щеше да ползва. Спалнята бе просторна и до нея имаше баня с басейн за подводен масаж, опасан със стъклени стени, които откриваха гледка към пищната зеленина в задния двор и високата ограда от секвоя. Къщата бе идеална за млад разведен и многообещаващ адвокат. Чудесно местенце за любовни срещи.

Все пак това беше абсурдно, защото тя му го намери.

— Трябваше да се обадя — започна Джен.

— Всичко е наред. — Той сви рамене и широко се усмихна. —
Даже се радвам да те видя. Сега си нямам никого несигурно си чула за
Ели. Откакто разбрах, се наливам.

— Виждал ли си я скоро?

Той поклати глава.

— Не... Срецах я от време на време. Преди около пет години тя
излизаше с един колега от кантората. Но това е просто... ужасно!
Когато се случи нещо такова, дори и със случаен твой познат...

— Знам, обзема те страх. Аз непрестанно се питам как е станало,
как е срещнала този мъж, какво е почувствала... — Джен силно
потрепери.

— Значи дойде при мен?

— Да.

— Защото те е страх?

— Може би.

— Аха! Искат ти се малко екшън, но се боиш от вълнуващите
непознати, които можеш да срещнеш, и затова предпочетете сигурността
на домашната скука?

Джен сложи ръцете си на кръста.

— Майната ти!

— Ако ти се иска точно това... — ухили се той.

Понечи да избухне, но после се предаде. Загледа се в земята с
нещастен вид, а сетне отново вдигна поглед към него.

— Никога не съм казвала, че си скучен, Брад. Тъкмо обратното:
аз никога не знаех къде си.

Той я погледна, кимна и се усмихна.

— Радвам се да те видя. Спомняш ли си обаче, че миналата
седмица ми бе сърдита?

— Ти отказа да ми помогнеш да платя за „зеленото училище“ на
Тина, а искаха почти сто долара!

— Не бях убеден, че искам тринайсетгодишната ми дъщеря да
прекарва уикенда в „зелено училище“ — каза той. — Къде е
дъщеричката ми?

— Вкъщи, под ключ. Би трябвало да бъда при нея. Не бива да се
застоявам...

— Да, госпожо, жребецът е на ваше разположение. Може да бъде и бърз, ако такава е вашето желание.

Тя свали дрехите си и влезе в тъмната спалня. Познаваше разположението на мебелите. Брад не запали осветлението. Когато я приближи отзад, той беше гол и вече възбуден.

Смутиха я чувствата, които я заляха, когато двамата сплетоха телата си. Беше странно, че страшната новина за убийството породила в нея нуждата не просто да поговори с Брад, а да спи с него. Когато достигна своя връх, сълзи опариха очите ѝ. В младостта си бе имала такива мечти, а животът ѝ поднесе нещо съвсем друго. Понякога можеше да си представя...

Той започна нова игра. Бе настървен, но не съвсем готов.

— Говори ми! — прошепна Брад.

Тя знаеше какво иска той. Неговата еротична фантазия бяха две жени. Обичаше да слуша какво би направила тя с другата, докато той оправя нея... Понякога Джен играеше добре играта. Друг път не можеше.

Изведнъж ѝ се прииска да погледне часовника си. Трябваше да се прибере вкъщи, но не искаше да бъде груба. Бе получила това, за което дойде, ала не и той. И тя започна да говори онова, което Брад очакваше да чуе.

Получи се. Нарастващата му възбуда я опияни повече, отколкото би могла да си представи, и двамата едновременно експлодираха в сладостна отмала. След малко, както лежеше до нея, той погали косата ѝ.

— Много жалко, че поне веднъж не се съгласи да го направиш заради мен — каза Брад. — Колко ли неприятни моменти можеха да бъдат предотвратени.

— Например? — прошепна тя.

— Разводът ни.

Той се размърда и тя усети, че я наблюдава.

— Все още можем да го направим.

— Кое? — попита тревожно Джен. — Брад, ние сме разведени. Ти си имаш свой живот, печелиш много. Ако пожелаеш, можеш да намериш пет жени наведнъж.

— Искам теб и още една жена.

— Ти си извратен!

— Не повече от всеки друг земен мъж.

— Ти си жесток към мен.

— Аз те лаская! Искам само теб и още една.

Тя нетърпеливо тръсна глава, сякаш се разправяше с дете. Сетне погали хубавата му руса коса.

— Трябва да тръгвам.

— Помисли за това: само аз, ти и още една чародейка. Само веднъж. Рожденият ми ден приближава.

Джен шеговито го удари по брадичката.

— Перверзник!

— Ей, старото ми гадже се е върнало в града. Ти и Лори Кели — какъв отбор!

— Явно Лори Кели навреме е разбрала, че си извратен. И не си фантазирай за приятелката ми, защото това ме притеснява.

— Страхотна фантазия!

— Брад...

— Добре де! Ще си я запазя само за себе си.

— Чудесно! Сега ще се притеснявам всеки път, когато сме заедно.

— Ей, недей така. Защото знаеш ли какво? — прошепна той.

— Какво?

— Аз наистина те обичам.

Джен се усмихна. Той я притисна до себе си — само това. Стана й приятно.

— Вече трябва да си вървя — с неохота рече тя.

— Ще звънна на Тина, за да се уверя, че е добре. Остани още малко, а после ще те изпратя до вкъщи. Става ли?

— Става. Благодаря ти, Брад.

Той се свърза с дъщеря си, увери се, че там всичко е наред, и я накара да се закълне, че вратата е добре заключена и алармата работи. После затвори, включи телевизора и отиде да донесе нещо за пиене.

Джен прикова погледа си в телевизора, по който тъкмо излъчваха късните новини. Отново преповтаряха историята за Ели.

— Моля те, изключи го — каза тя, когато Брад влезе в стаята и й подаде чаша с уиски.

Той бързо превключи на „Плейбой-канал“. Джен леко изпъшка, когато на екрана се появиха две жени и един мъж в гореща секс сцена.

— Значи аз съм извратен, а?

— Да — чинно каза тя.

— Стига бе, я гледай само!

След малко Брад отново я люби. Когато свършиха, той прошепна:

— Ние, перверзниците, се нуждаем от наркотика си. Направи го само веднъж, Джен. За рождения ми ден.

Тя се извърна и се скри под завивките.

— Искаш да сваля някое момиче?

— Да. Мога и аз да я сваля заради теб или да те заведа, където ще те свалят жени.

— Перверзник! Я да чуем обаче какво ще направиш, ако жена сваля дъщеря ти?

Той замълча.

— А?

— Ще я убия. Него — също.

— Ти не си способен на такова нещо.

— Всъщност мисля, че съм.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Брад Джексън бързо вдигна телефона на нощното шкафче. Обикновено друг път разчиташе на телефонния секретар. Но сега Джен бе задрямала и той отново бе превключил на новинарския канал. Ели. Горката проклета Ели!

— Да?

— Брад?

— Да. — Той се намръщи. — Рики?

— Същият.

— Нещо ново за Ели?

— Не — отвърна нетърпеливо Рики.

— Имаш ли поверителна информация?

— Шегуваш ли се? Някой от отдела е изпял на медиите всичко, което знаем. Изглежда, журналистката разполага с повече сведения от самия мен. Ако науча нещо...

— Просто съм малко разтревожен. Знаеш, че имам жена и дъщеря.

— Имаше жена.

— Както и да е, но аз все още съм загрижен за нея.

— Е, Джен е разумна жена и не би се забъркала с непознати.

— Да — сухо отвърна Брад и се навъси. — Рики, малко е късничко...

— Извинявай. Щях да те моля за услуга. Знаеш ли, че Шон Блек е тук?

— Да, да, знам — измърмори Брад.

Как няма да знае: всички вече му го казаха, дори и Рики. Великолепният Шон Блек се беше завърнал. Бедното момче, училищният герой, футболният талант, прочутият писател...

Отърва се на косъм от обвинение за убийство, а сега всички се изтрепваха, за да получат автограф от него.

— Той иска да се свърже с Лори Кели-Коркоран или както е сегашната ѝ фамилия.

Тръпки на безпокойство полазиха по гърба на Брад. Никога не беше ревнувал истински от Шон Блек. Брад бе получавал козове през целия си живот, докато Шон нямаше късмет. Ала по онова време го дразнеше близкото му приятелство с Лори: той бе считан за най-готин в училище, а тя бе негова избраница. Това беше много отдавна. Оттогава Брад понесе много удари, но сега харесваше живота си. Джен бе страхотна екссъпруга: винаги подръка, но без да му увисва на врата. Той наистина я обичаше, а дъщеря му бе идеалното дете — умна и красива. Постигнал бе всичко, което искаше.

Но трябваше да признае, че бе любопитен да види отново Лори Кели. Малко вероятно бе да събере едновременно Джен и Лори в леглото си. Но все пак му се искаше да види Лори.

Изглежда, Шон Блек искаше да го изпревари.

— Имаш ли номера на Лори? — попита Рики.

— Имам ли номера на Лори?... — повтори Брад и се усмихна развеселен, като погледна Джен, която се размърда до него. Той я плесна по дупето и закри слушалката с ръка. — Ей, кой е номерът на Лори?

Джен се обърна към него с разрошена коса и сънени очи, изпълнени с подозрение.

— Защо ти е?

— Смятам да ѝ се обадя.

Тя се опита да го удари, но той я спря, смеейки се:

— Сериозно, Рики го иска.

— Рики?

— Рики Гарсиа пита за номера ѝ от името на Шон.

— О, Шон!

Джен седна в леглото и притисна колене към гърдите си.

— Днес бях с Лори. Исах да ѝ кажа, че Шон е в града, но изведнъж видях вестника с новината за бедната Ели и напълно изключих. Чакай малко, номерът е 4... 4... 4... 4... 4... 4... По дяволите! Забравих го. Но в указателя го има под името Л. Коркоран.

Брад предаде информацията на Рики, каза му да го държи в течение и затвори. После се престори, че звъни на „Услуги“ и пита за номера, а сетне го набира.

— Какво правиш? — скочи Джен.

Той невинно я погледна.

— Ей, не искам Шон първи да стигне до нея. Улиците по това време могат да бъдат опасни. Все пак тя е твоя приятелка. Обаждам се на Лори Кели-Коркоран, за да разбера има ли нужда от такъв страхотен мъж като мен...

Джен изтръгна телефона от ръцете му.

Очите ѝ бяха разширени, а чертите на лицето ѝ — изопнати.

— По-кратко де — закачливо рече Брад.

— Не се бързай с Лори Кели!

— Джен!

— В гимназията беше луд по нея.

— Тогава бяхме деца.

— Казваше, че тя е страхотна.

— Така си беше.

— Тя каза, че никога не си я докосвал.

— Единият от двамата ни лъже — рече Брад с искрящ поглед.

Стана ѝ навик да затръшва телефонната слушалка. Той се разсмя и я притисна към леглото.

— Добре, добре. Значи няма да каним Лори на гости. Ще я оставим на произвола на съдбата.

— Може да свали Шон. Той винаги я е харесвал.

— А може Шон да е маниакален убиец.

— Ти си извратен — значи ти също би могъл да бъдеш маниакален убиец.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Значи ще трябва да очароваме друга жена. Само веднъж. И после отново бихме могли да се оженим.

Джен шумно си пое въздух.

— Ще стана порядъчен — каза Брад.

— Наистина? Как да ти повярвам?

— Годишите напредват, чувствам се уморен.

Тя го гледаше с недоверие.

— Честна дума!

Джен изпъшка.

— Честна, честна дума! — усмихна се той. — Не бих се обвързал отново, ако не съм сигурен, че ще бъда верен. Помисли за това.

— Я чакай! Ти да не се опитваш да ме подкупиш? — възмути се тя. — Бракът не е сделка.

— Помисли пак — настоя той.

Брад спази обещанието си и изпрати Джен до вкъщи.

— Помисли си! — прошепна той и погъделичка с нос ухото ѝ.

— Мислила съм вече — възрази тя.

— Не... Вече се налудувах, сигурен съм.

— Лека нощ, Брад.

Джен влезе, отново включи алармата и отиде да види Тина, която кротко спеше. Мислеше, че ще заспи с някой филм по телевизията и така ще забрави за абсурдното предложение на Брад. Но телевизорът я зашемети с поредната новинарска емисия на Си Ен Ен.

И тя наистина забрави Брад. Една хубава блондинка със сериозен тон говореше за убийството на Ели.

Джен бе неспособна да мисли повече за друго, освен за убийството.

ПЕТА ГЛАВА

Отначало Лори не можа да заспи. И до смърт да се напиеше — полза никаква. После я унесе дрямка.

Когато заспа, Лори засънува миналото, си и отново го запреживява, неспособна да спре върволицата спомени.

Бе на седемнайсет години, когато отидоха при изкопа. Майка ѝ бе казала, че е в разцвета на младостта си и че животът е пред нея. Беше млада и в буквалния смисъл на думата кралица на красотата: на празника по случай края на учебната година я избраха за Мис Портокалов цвят.

Тогава тя чезнеше от любов по Шон.

В последвалите безкрайни дни бе осъзнала, че и най-малкото колебание в поведението на някого от тях е можело да промени съдбата, да предотврати случилото се, което бе провалило не един млад живот. Но когато започна онзи ден, Лори знаеше само едно: че обича до полуда Шон.

Разбира се, никой не подозираше за чувствата ѝ. Тя беше Лори Кели и, отчасти заради Гремпис и неговата мъдрост, се гордееше със своята порядъчност и доброта, но и като всяка девойка пазеше своето его и достойнство. И въпреки че вината бе навярно нейна, случилото се между нея и Шон я смаза.

Всички мислеха, че е влюбена в Брад Джексън. Двамата бяха идеалната двойка. Той бе гордостта на училището, яхтсмен, преден защитник в отбора по ръгби, синеок, русокос и всички знаеха, че предците му са били сред пионерите от кораба „Мейфлауър“. Но от време на време под лустрото му прозираха някои не толкова привлекателни черти. Родителите ѝ така и не ги видяха. Те познаваха неговите родители — типични американци, които участваха в ръководството на яхтклуба. А Лори добре познаваше Брад и го харесваше, но знаеше и какво не харесва в него.

Шон ходеше с Манди Олин. Тя бе на неговата възраст, бе сладострастна, малко невъздържана и освен това луда по него.

Семейството ѝ бе богато и не харесваше Шон, а това донякъде бе причината Манди да дружи с него.

Той беше страхотен. Всички харесваха Шон. Той никога не се отказваше от сбиване, но и никога не посягаше първи.

Лори беше тайно влюбена в него. Гордостта обаче не и позволяваше, докато Шон бе с Манди, да му разкрие чувствата си. Дори на няколко пъти, когато се срещаха при различни обстоятелства, тя нарочно се държеше наивно и не се издаде.

А сега всички щяха да поемат в различни посоки. Шон щеше да посещава летни курсове в колежа, значи и той скоро тръгваше. Те били още деца — това повтаряше майка ѝ постоянно. Деца. И не бивало да се вживяват. Лори била твърде млада за сериозна връзка. Все пак истинският ѝ живот тепърва започвал. Разбира се, би било хубаво да продължи връзката си с такова добро момче като Брад. Но не бивало да дружи с младежи като Майкъл и Шон Блек. Лори трябвало да иде в колеж и да се подготви за цветущото си бъдеще. Семейството ѝ било много образовано и тя имала възможност да постигне всичко — магистратура, докторат! Те не били бедняци, не били невежи и в никакъв случай тя не искала да провали живота си, като забременее.

Обикновено майка ѝ имаше право. Тя бе от типа на свестните родители. Лори обичаше майка си. Но в този случай майка ѝ напълно грешеше. Тя дори не си даваше сметка, че е невъзможно Лори да избяга с Брад или — не дай боже! — да забременее от него. Въпреки че вече бе малко неспокойна след случилото се между нея и Шон.

Родителите ѝ все още я тормозеха заради приятелството с него. Шон живеел в един опасен квартал на Коукънат Гроув. Баща му бил някакъв охранител, за бога! Майка му просто била изчезнала. По-големият с година брат Майкъл непрекъснато се забърквал в неприятности. Другият му брат Даниел бил на двайсет и служел в армията: това била спасителната възможност за него. Родителите ѝ не искали Лори да бъде предубедена към по-ощетените от съдбата деца. Само че нямало никакви изгледи Шон да сполучи без майка, с баща неудачник и брат, добре известен на полицията. Той и хората от неговия тип донасяли лошите новини.

Само че той не беше такъв. Дядо ѝ знаеше това. Понякога Шон се надуваше. Играеше във футболния отбор и бе добър. След училище работеше в една книжарница и въпреки всичко успяваше да поддържа

добър успех. Щеше да продължи в Държавния университет на Флорида като стипендиант. Това бе просто едно държавно училище, но половината от богаташките деца в града отиваха в същите тези учебни заведения главно защото влизаха без усилие в тях, а и защото същите се славеха като купонджийски места. Някои от държавните училища предлагаха наистина чудесни програми. Но умните и богати деца отиваха в „Харвард“ или „Йейл“, а мързеливите или глупавички богатashi се записваха в държавни училища. Умните бедни деца стигаха до държавните, а глупавичките им събратя свършваха под мостовете, където се наливаха до несвѣст с евтина пиячка. Така виждаха нещата нейните родители. За щастие Шон бе от умните бедняци. Не че това щеше да има някакво значение. Шон я смяташе за приятелка. През всичките онези години тя таеше нежни чувства към него, а той бе влюбен или похотливо хлътнал — както твърдяха от клуба „Чук и чао“ — по Манди. Лори пък бе гадже на Брад.

Освен при няколкото случая, когато тя и Шон случайно се срещнаха насаме, а после и онази нощ...

Която и до днес я подлудяваше.

Всички се бяха събрали при изкопа. Постоянно ходеха да плуват там. Дупката бе изкопана за някакъв строеж в югозападния край на града, а след това изоставена. Дълбочината ѝ бе от 20 до 50 фута, вътре бяха захвърлени потрошени стари коли, наоколо растяха борове и не минаваха хора. Земята околоръст бе посипана с нещо като ситен бял пясък. Макар и опасно, мястото бе чудесно за плаж и пикник. След изкопните работи теренът бе осеян с най-различни дюни и усамотени местенца и шубраци. Шон все още го нямаше, когато Лори пристигна със Сюзън Никълс и Джен Хънт. Нямаше го и Брад. Предната вечер се бе състоял абитуриентският им бал, всички бяха лудували до късно и някои едва сега отваряха очи.

Лори имаше нов бански костюм — възтесен и кобалтовосин. Бледата ѝ кожа бе добила чудесен загар благодарение на специални грижи, а естествено русите си коси бе намазала със смес от оцет и лимон: щом не бе химически оцветител, майка ѝ нямаше нищо против. Тя изглеждаше добре и го знаеше. Майка ѝ носталгично бе казала, че младостта сама по себе си е красива, и дори не я бе смъмрила заради оскъдния бански. Беше ѝ казала само, че е хубава.

— Всяка майка мисли като теб, мамо — бе възразила Лори.

— Не, скъпа, ти наистина си красива — и външно, и вътрешно.

Беше се почувствала страхотно. Родителите ѝ имаха своите недостатъци, но не бяха лоши хора и истински я обичаха. И въпреки че я предупреждаваха за семейство Блек, винаги се държаха добре с Шон, когато той бе на гости с тайфата. Оставаше ѝ само това лято. През есента и тя щеше да постъпи в колеж. Брат ѝ Андрю, който бе родина по-голям от нея, се беше върнал от колежа за ваканцията и вече не се държеше като пълен идиот. Всеки от тях пазеше тайните на другия.

Щом пристигнаха при изкопа, Сюън, Джен и Лори постлаха хавлиите си, отвориха си по една газирана вода, пуснаха радиото и се излегнаха.

След малко Джен се прозя и се протегна.

— Изгарям, ще се топна във водата. Идва ли някой с мен?

— Аз — каза Сузи. — А ти, Лори?

— Ами... не. Все още не съм се напекла достатъчно — каза Лори.

Това не бе истина. Тя чакаше Шон, който щеше да я види изтегната с новия бански, щеше да разбере колко е красива — външно и вътрешно — и да ѝ се закълне във вечна любов.

— Добре тогава. Момчетата скоро ще дойдат, нали? — рече Сю. Тя ходеше с брата на Лори — Андрю. Въпрос на вкус. Все пак Андрю бе за предпочитане пред Рики Гарсиа, който в очите на Лори бе все същият боклук и с когото Джен поддържаше гореща връзка от две години.

— Да, момчетата скоро ще дойдат — отговори Лори.

След малко заприиждаха. Андрю дойде с братовчед им Джош, който бе по-голям от него, и с брата на Манди, Джеф Олин, негов връстник. Лори си каза, че брат ѝ е предател, щом се мотае с Джеф. Но, разбира се, не можеше да му го каже. Така че трябваше да се усмихне, макар и през зъби, иначе щеше да се издаде. Брат ѝ я познаваше твърде добре.

Джош я погъделичка и я нарече „хлапе“. Добре че никой не го видя. В случаите, когато не демонстрираше гадно превъзходство, Джош се държеше мило с Лори, понеже един от приятелите му колежани си падаше по нея.

Манди пристигна без Шон. С нея бе приятелката ѝ Ели Льобланк. И двете бяха почти голи: Ели — с тъмен бански, който

подчертаваше бледата кожа и тъмната ѝ коса, а Манди — в бански с тигрова шарка, който подчертаваше всичко у нея. Двете започнаха да се закачат с Андрю и Джош. Появи се Рики Гарсиа, неизменно придружен от Тед Нийсън. После дойдоха Брад и Майкъл Блек. Брад седна до Лори, погали я по корема и я целуна по устата. Тя едва се сдържа да не направи гримаса или да не отблъсне ръката му.

— Какво ти става? — Очите му гневно се присвиха.

„Не се занимавай с глупаци“, каза си тя. Но веднага почувства угризения. Много от връстниците им спяха един с друг, а тя не искаше да спи с Брад. Въпреки че той бе най-популярният в класа си, въпреки че бе умен и красив, Лори не го желаше. Ако можеше да запази фасадата на сериозно гадже с някоя и друга целувка и с малко нежности...

— Просто ми е горещо — излъга тя.

Но той ядно тръсна глава.

— Не е само това. Но знаеш ли какво, Мис Портокалов цвят? Ако ти не искаш да го направиш, има други момичета.

Тя го гледаше и се молеше да не ги чуят останалите.

— Виж, просто не съм готова — излъга Лори.

— Аз съм голямо момче — каза той. — Имам нужда от интимна връзка. Не от вчера сме гаджета. Кълна се, че те обичам. Всички са сигурни, че ние ще се оженим.

— Но не сега. Ами ако...

— Разбира се, ще използваме презерватив. А ако забременееш, просто ще се оженим по-рано.

Стомахът ѝ се преобърна.

— Брад, аз не съм готова още.

— Майната ти тогава! — изсъска той.

— Брад, не се ядосвай... — рече тя, изпитвайки нещо повече от вина.

Но той вече бе отишъл при другите момчета, които се закачаха с Манди и Ели. Лори затвори очи и ги покри с ръката си, за да ги предпази от слънцето.

— Ей, хлапе, ние отиваме да плуваме — извика брат ѝ.

Лори му махна и чу смеха им, когато тръгнаха към водата.

Все още държеше ръката над очите си, когато усети, че някой отново седна до нея. Но щом вдъхна лекия аромат на добре познатия ѝ

афършейв, тя рязко се изправи и седна. До нея беше Шон. Нито се усмихваше, нито се канеше да пуска закачки.

— Лори — каза той със сериозен глас.

— Шон! — Обзе я безпокойство и страх да не се изложи, да не разкрие чувствата си и после да бъде отблъсната. Лори наклони глава.
— Манди тръгна към водата.

Точно в този момент при тях, подскачайки, дойде Тед Нийсън.

— Ей, Лори, трябва да видиш това! Манди свали горницето си и момчетата си го подхвърлят. Аз... О, Шон! Кога дойде? Извинявай, братче, не исках...

— Няма нищо — безстрастно рече Шон. Очите му бяха спокойни, а устните — печално свити. — Манди е голямо момиче, свободен човек. А и брат ѝ е там, нали?

— Тъъ... да.

— Значи, ако ѝ трябва спасител, той е насреща.

— Да, така е — каза Тед и бързо се върна там, откъдето бе дошъл. Изглеждаше смутен, сякаш съжаляваше, че именно той е донесъл такава мерзка новина на Шон.

— Манди е свободен човек? — запита Лори.

Когато го предизвикваха, Шон не си поплюваше. Миналата година той наистина скъса с Манди, след като се разнесе слухът, че докато е бил с футболния отбор извън града, тя се е свалила с Рики. Манди бе любовчийка, но навсякъде тръбеше, че е лудо влюбена в Шон — единствения „истински мъж“ наоколо. Според клюките обаче преди Шон Манди бе имала вземане-даване с по-големи момчета, а Джен твърдеше, че това момиче знае как да задоволява мъжете.

Шон вдигна ръце и сви рамене. Беше гол до кръста и въпреки че все още не бе мъж, тялото му бе добре оформено благодарение на футбола и на странните му извънучилищни занимания — косене на ливади, пренасяне на дебелите. Имаше чудесен тен и бе обул джинси с отрязани крачоли. Видът му бе сериозен и Лори си помисли, че не парите и удобното жилище правят човека. Шон бе красив, с идеално изваяно лице, пронизващи очи, висок и със страхотно тяло. Искаше ѝ се да го прегърне, но вместо това отметна косата си назад.

— Само след няколко дни тръгвам за Талахаси, а Манди до септември трябва да бъде в Денвър. — Той сви рамене и отново се

загледа в Лори. — Освен това тя винаги си е била луда за връзване, нали?

Лори го погледна въпросително.

— Ти си бесен.

— Всъщност не. Тя е... тя е просто... — Шон се запъна колебливо и сетне сви рамене. — Тя просто си е курва и аз не мога да я променя. Докато... Господи, Лори! Съжалявам за снощи. Наистина съжалявам.

Лицето ѝ пламна. Гледаше право пред себе си. Не, той нямаше никакво намерение да ѝ се кълне, че тя е променила живота му и че отсега нататък не би могъл да живее без нея. Той просто съжаляваше — като момче, което се е държало лошо. Лори мълчеше.

— Чувствах се толкова нещастен...

Нещастен и сломен. Преди пет месеца брат му Даниел бе обявен за изчезнал по време на акция. Той служеше в една база в Средния изток и бе изчезнал при тренировъчна акция. Смъртта му бе потвърдена в деня, преди тя да отиде при Шон. Тялото на Даниел Блек бе открито в пустинята — с куршум в тила. Шон, който не пиеше, тогава се наливаше и плачеше. Той, който никога не плачеше. Манди не беше с него. Наложило се бе да отиде с родителите си на някакъв прием в Историческото дружество. Бащата на Шон бе излязъл със стари другари от армията, а брат му Майкъл бе със своето момиче. Лори не можеше да остане настрана. Двамата бяха сами. Шон говори с часове за обичта си към Даниел, за това как Даниел е искал да бъде различен, да спечели пари от армията за образованието му и да помага на всички тях. Накрая можеха да купят нова къща за своя баща, да му се отблагодарят за това, че просто ги е обичал и винаги се е старал заради тях.

— Съжалявам — отново рече Шон, клатейки глава. — Ужасно съжалявам! Никога не съм искал да те нараня, Лори.

Тя отново отметна косата си.

— Не ставай глупав, Шон! Ти не можеш да ме нараниш. Искам да кажа... поне докато си мълчиш. Не бих искала Брад или нашите да узнаят за случилото се.

Той вдигна въпросително вежди и впи поглед в нея. В очите му видя огорчение и от него ѝ примая.

— Лори, мисля, че ние трябва сериозно да поговорим. Трябва да се сбогуваме и искам да знаеш...

— Господи, моля те, аз не искам да говоря...

— Лори...

— Не искам да си спомням! — Тя скочи на крака. — Не ми се говори и не искам да ни хванат насаме. Върви при приятелката си и се сбогувай с нея.

Всеки момент щеше да се разплаче. На него му беше жал за нея. Той я съжаляваше. Тя го обичаше, а той я съжаляваше. Не можеше да понесе това.

— Лори...

— Стига си ме съжалявал! Манди заминава за Денвър, ти отиваш в Талахаси, а аз — в Нью Йорк. Всичко вече е решено. Просто ме остави на мира, дявол да те вземе! — извика тя и побягна към водата.

Дори момичетата се бяха включили в криенето на банския костюм на Манди. Джеф също участваше и сякаш приемаше за естествено волното държане на сестра си. Но когато Манди видя Лори, веселото ѝ настроение секна.

— Добре, това беше всичко. Позабавлявахме се и всеки един от вас, пичове, си изплакна очите. А сега ми върнете проклетия бански! — настоя тя, когато горницето ѝ се озова в ръцете на Брад. Огромните ѝ гърди изскочиха на повърхността, докато си го слагаше отново. — Задници! — подхвърли тя към момчетата.

— Хей! — възнегодува Андрю.

— Какво очакваш от една женска? — обади се Рики.

— Рики, престани! — смути се Джеф.

— Майната ви на всички! — каза Манди.

— Само да ми паднеш, бейби! — подхвърли Брад.

— Мечтай си! — подразни го Манди. — Какво става, кралицата на випуска не ти ли го вдига, скъпи?

Насъбралите се задюдюкаха, а Лори почервения и ѝ прилоша.

После всички един след друг видяха Шон на скалата за гмуркане и се смълчаха. Сините му очи блестяха, а една издута на врата му вена бясно пулсираше.

— Шон... — умолително прошепна Манди.

Тя чевръсто заплува към брега, бързо излезе от водата и отиде при него. Но щом сложи ръце на раменете му, той се извърна.

— Шон... — извика Манди и отново се вкопчи в него.

Ала той се освободи от нея и си тръгна.

Никой вече не се смееше. Всички излязоха от водата. Брад втренчено гледаше Лори, ала тя му обърна гръб и забърза към боровата горичка. Отпусна се в сянката на едно дърво, цялата трепереща. До ушите ѝ достигнаха откъслечни пререкания — мъжки и женски гласове. После наоколо утихна. Лори се облегна на дървото.

Най-после всичко ѝ стана ясно. Шон не я обичаше, а Брад бе задник. Щеше да го преживее. Бе почти на осемнайсет — почти възрастна. Трябваше да продължи напред. Само че... Отново я прониза страх. Ами ако...

После чу викове:

— О, боже, помощ!

Най-напред видя Джен, която я бе търсила и тъкмо идваше по пътеката към нея. Джен я погледна и недоумяващо вдигна рамене. Лори скочи на крака.

Викаше Рики Гарсиа. Двете момичета хукнаха по пътеката, водеща към водата, и после по отъпкания път, който я заобикаляше. Първо видяха Андрю, Джеф, Тед и Рики на брега, и още някого, проснат на земята между тях. После съзряха Шон, който тичаше като луд към групичката и когато пристигна, се свлече до тях.

На земята лежеше Манди. В началото Лори помисли, че Шон иска да я целуне и прегърне. После осъзна, че той ѝ правеше изкуствено дишане.

— Боже! — извика тя, стисна ръката на Джен и се затича с все сила.

Когато стигнаха до водата, двете се притиснаха към Брад и Ели, които заедно с останалите се бяха надвесили над Манди. Устните на Манди бяха посинели. Лицето ѝ беше призрачнобяло на фона на тъмнокестенявата коса. До слуха им достигна воят от сирената на пристигаща линейка. Лори почувства ръката на брат си, който я прегърна през рамо.

— Сюзън се обади на 911. Всеки момент ще дойдат.

— Какво... какво стана? — попита Лори.

Никой не ѝ отговори. Всички погледи бяха приковани в Манди и Шон.

Шон се изправи за миг, поемайки си дълбоко въздух. Лицето му бе измъчено, а очите му блестяха.

— О, не! — простена Ели. Тя бе най-добрата приятелка на Манди. — О, боже!

— Не! — изкрещя Джеф Олин, закри лицето си с ръце и се свлече на колене.

— Тя е мъртва — недоверчиво рече Рики. — За бога, мъртва е!

— Не може да бъде — извика Брад, — невъзможно е! Та тя е само на седемнайсет, още дете. Къде се дяха проклетите лекари?

Шон отново започна с изкуственото дишане. Воят на сирените се чу съвсем наблизко и след малко дежурните в синьо-бели униформи си проправиха път през насъбралите се младежи.

— Аз ще се заема с нея, синко — каза коленичилият до Шон мъж.

Шон се изправи и застина на мястото си. Пристигнаха подкрепления. Сложиха инжекция на Манди, после я вдигнаха на носилка и я понесоха.

Цялата компания тръгна след тях. Натовариха я в линейката, а Джеф несвързано обясняваше, че е неин брат и трябва да я придружи.

Останалите — Лори и брат ѝ Андрю, братовчед им Джош, Майкъл и Шон Блек, Рики Гарсия, Тед Нийсън, Ели Любланк, Брад Джексън, Сюзън Никълс и Джен Хънт само гледаха. Гледаха след отдалечаващата се линейка.

— Така. Кой ще ми каже сега какво се случи?

Всички се обърнаха. Зад тях стоеше висок, пълен, белокос мъж. Беше пристигнал с цивилна кола след „Спешна помощ“, но във всеобщото вцепенение никой не му бе обърнал внимание. Не носеше униформа, но на челото му сякаш пишеше „ченге“. Лори го гледаше, без да мигне.

— Тя... тя бе оплетена в някакво подводно растение до една от ръждясалите стари коли. Аз я измъкнах, извиках помощ... Тогава притича Шон — каза Андрю.

— Така. Ще запиша имената на всички ви и после ще се приберете по домовете си. Аз отивам в болницата, но... ще ми трябват показанията на всички вас — каза той и ги заобиколи.

— Но... но тя ще се оправи, нали? — попита Брад.

Мъжът спря, обърна се и се вгледа в тях.

— Вие сте големи деца, нали? Големи, буйни, независими деца, които правят каквото си поискат и се мислят за възрастни. Значи сте достатъчно големи, за да знаете истината. Нагледал съм се на смърт и за съжаление трябва да ви кажа, че вашата приятелка не е вече между живите. Това наистина е ужасно. Ала някой от вас може би ѝ е помогнал да умре, а това е още по-ужасно.

— Мъртва! — ахна Джен и заплака.

— Боже, Манди е мъртва, а той ни гледа... — заекна Сюзън.

— И знаете ли кое е следващото нещо, което ще ни каже? — реши да остроумничи Рики. — Че по-добре никой да не напуска града. — В очите му проблясваха сълзи, които не съответстваха на тона му.

— Прав си, синко — каза му полицаят.

— Мъртва! О, боже, о, боже! — Ели се свлече на колене и избухна в ридания: — Манди е мъртва, Манди е мъртва, Манди е мъртва!...

Някои от тях заплакаха едва по-късно и терапевтът, който семейство Кели наеха, за да помогнат на децата си да преживеят случилото се, обясни това с шока. Шок...

А нима можеха да го избегнат? Водолазите обявиха, че има голяма вероятност някой умишлено да е завързал едно от растенията около глезена на Манди и тя отчаяно да се е борила под водата. Дори бе раздрала глезена си.

Когато ченгетата започнаха разпитите, всички младежи си имаха адвокати и никой вече не знаеше какво е казал, направил, а още по-малко — почувствал.

В края на краищата арестуваха Шон. Той се бил карал с Манди, бил вбесен от държането ѝ. Тя го била унизила, изложила го била. Той бил подозрително близо до Манди; имал мотив, възможност и необходимата сила, за да го направи.

Не го пуснаха под гаранция отчасти заради досието на брат му, отчасти — защото не можеше да си позволи добър адвокат като другите. Остана в затвора до процеса, на който го оправдаха поради липса на каквото и да е доказателство.

Когато го освободиха, той вече не беше момче, нито млад мъж: за няколко месеца се бе превърнал в закоравял циник. Събра си багажа и напусна града.

Баща му и брат му бяха сломени. Родителите на Манди щяха да скърбят до сетния си час. А за семействата на останалите младежи, които бяха при стария изкоп в онзи ден, историята приключи.

Животът продължаваше.

Да, Шон бе едно от най-популярните момчета в училище, но какво можеше да се очаква от него? Той бе само едно окаяно дете от разбито семейство и накрая избухливият му нрав го бе провалил.

Шон плати... Но от самото начало Лори подозираше, че всички те пазят някакви тайни за онзи ден.

Много добре знаеше, че самата тя пазеше една от тях.

Лори отвори очи и рязко седна в леглото. Като че ли чу някакъв шум. В стаята ѝ цареше полумрак, а на стълбите отвън светеше дежурното осветление. Цялата къща спеше. Все пак бе готова да се закълне, че...

Просто бе сънувала. Не можеше да избяга от миналото — нито като си налагаше да не си спомня, нито търсейки забрава в съня.

Преди петнайсет години... Лори си напомни, че всичко това се бе случило преди петнайсет години. Сега тя беше в нов дом, но в града, където бе станала трагедията. Може би бе в реда на нещата да сънува кошмари през първата нощ тук. „Лягай обратно! — обади се разумът ѝ. — Няма нищо лошо!“

Ала тя отново подскочи, когато вече ясно чу чукането на външната врата.

Беше много късно. Може би бе Гремпис или родителите ѝ. Навярно бе станало нещо с майка ѝ, брат ѝ или баща ѝ... Или с Гремпис.

Лори се изстреля от леглото и хукна към антрето. Замръзна на място, когато видя, че няма шпионка. Пред дървената врата имаше залостена врата с мрежа, но само идиот би я отворил...

Отново се почука силно. Страхувайки се да не се събуди Брендън, тя отвори вратата със замах, като в същото време си спомни за убиеца, който навярно бродеше в града. Но обикновено убийците не чукаха.

Тогава го видя през мрежата — беше Шон.

Вцепени се от изумление.

— По дяволите, Лори, отвори ми!

Шон Блек. Копелето често спохождаше сънищата ѝ — да не говорим за живота ѝ.

А сега стоеше на нейния праг.

ШЕСТА ГЛАВА

Без да знае защо, Лори послушно отвори вратата. Може би заради израза на очите му и факта, че той вероятно щеше да продължи да чука, докато пристигне полиция. Шон влезе и заключи след себе си, без да я изпуска от поглед.

— За какъв дявол се върна? — дрезгаво попита той.

— А ти за какъв дявол се върна?

— Попитах те защо се върна!

— И аз те попитах същото.

— Аз първи те попитах...

Ако Шон не беше така ядосан и напрегнат, ситуацията можеше да бъде и комична. Толкова години се бяха изнизали, а Лори усети, че познава този уж непознат мъж. Тя предугаждаше гнева му по пулсиращата на врата вена, по израза на лицето, по начина, по който прокарваше пръсти през косата си. Някои неща в хората никога не се променяха — с възрастта можеха да поизбледнеят, но винаги оставаха част от тях.

Лори сви рамене, решена да се държи непринудено.

— Дядо ми е много болен. Може и да не помниш, но ние с него бяхме много близки.

Той продължаваше да я гледа. С раздразнение Лори си даде сметка, че в гласа ѝ се прокрадна безпокойство. Въпреки това Шон видимо се поотпусна и се облегна на вратата, като кръстоса ръце пред гърдите си.

— Спомням си — тихо рече той.

— Та защо се върна? За да се разпореждаш с всички ни ли? — попита тя.

Шон изглеждаше и сърдит, и развеселен.

— Разбрах, че хората са непостоянни. Ако не те обесят, слагат те на пиедестал. В Маями ме изпратиха моите издатели. Реших да поостана малко. Аз пиша криминални романи, а тук е пълно с престъпления.

За миг Лори се умълча. Пълно бе, наистина! Той се беше върнал в града, когато бе извършено едно от най-зловещите убийства след ерата на Джак Изкормвана.

Устата ѝ пресъхна и тя мъчително преглътна. Ели бе най-добрата приятелка на Манди. И двете бяха мъртви. Но за какъв дявол си мислеше такива неща? Тя наистина го бе обичала, въпреки че възрастните имаха навика да виждат в младежките чувства само временни увлечения. И дълбоко в себе си Лори бе убедена, че Шон Блек не е способен на убийство.

Той сякаш отгатна мислите ѝ и присви очи.

— Чудесно! — горчиво рече Шон. — Смяташ, че за петнайсет години съм станал изпечен убиец и съм се върнал, за да заколя Ели?

— Не! — отрече тя. — Не! — Лори рязко поклати глава, но тонът ѝ не прозвуча много убедително. Каквото и да кажеше или направеше сега, нямаше да изглежда искрено.

— Защо дойде тази вечер? — попита тя.

— Защото ме плашат всички тези съвпадения. Ужасно ме плашат.

Така си беше — и тя, и Джен го знаеха.

На свой ред Лори скръсти ръце пред гърдите си.

— Градът е голям. Не е Ню Йорк, но при три милиона население...

— Да, има наркотици и битово насилие. Убиват служители по газостанциите заради петдесет долара в касата. Има гангстери и младежи, които стрелят един по друг. Отвличат момче, което отива на среща. Жена откача и застрелва съпруга си. Но това... този е последователен, вманиачен убиец, който вероятно е някъде наблизко.

Изведнъж я побиха ледени тръпки. Той не сваляше очи от нея, сякаш тя можеше по някакъв начин да покани убиеца тук.

— И защо дойде вкъщи? — отново попита Лори.

— За да ти кажа да се върнеш в Ню Йорк.

— Не можеш да ми казваш какво да правя. Невъзможно е, аз имам причини да бъда тук. Ти върви там, откъдето си дошъл.

— Аз не съм в опасност.

— Откъде си сигурен? Откъде знаеш, че ти не си в най-голяма опасност? Дявол да го вземе, ами ако Рики изведнъж те арестува?...

— Вече не съм толкова уязвим — тихо рече Шон. — А на теб ти убягва същността: една жена е била брутално измъчвана и убита.

— Това е ужасно, но се е случвало и преди. В Ню Йорк също измъчват и убиват жени.

— Но не които познаваме.

Лори за миг затаи дъх.

— По дяволите, Лори, махни се оттук! — каза той просто и властно, сякаш можеше да я принуди.

— Ти се махай оттук, Шон! Вън от къщата ми, от...

— Мамо?

Обля я студена пот, като разбра, че е повишила глас и Брендън се е събудил. Той слизаше по стълбите — висок и слаб, готов да избави майка си от всякаква опасност.

— Мамо, има ли някакъв проблем? — започна момчето, но когато видя късния гостенин, цялото му изражение се промени. Лицето му светна. — Майкъл Шейн? Майкъл Шейн! — И с надежда погледна към майка си. — Да не би да се познавате?

Лори не можа да отговори. Шон я заобиколи и стисна ръката на Брендън.

— Едно време бяхме съученици. Всъщност истинското ми име е Шон, Шон Блек. Радвам се да се запознаем, господин Коркоран.

Шон имаше подход към децата. Ръцете на Лори бяха потни.

— Казвам се Брендън — отговори почтително синът ѝ.

— Наричай ме Шон.

— Мама наистина ли ви познава?

Шон се усмихна със своята хубава усмивка. Лори добре я познаваше: той се радваше и все пак не беше съвсем наясно защо предизвиква подобно възхищение, а прекаленото внимание го караше да се чувства неловко. Точно това ставаше в училище, когато се представяше добре на футболния терен, когато се открояваше с есето си в час по английски или се налагаше с аргументите си в някой спор. Лори се изкушаваше да го докосне — само да погали лицето му.

Тя стисна зъби и не помръдна.

— Чел съм всичко, всичко, което сте написали досега — рече Брендън.

— Дано не всичко, защото някои от първите ми работи са толкова нескопосни, че съм ги прибрал в едно чекмедже и никога не ги

изваждам оттам. Понякога ми минава през ума да ги изгоря, но все пак обичам да си спомням как съм започнал и как всички ние можем да се поучим и израснем.

— Аз искам да стана писател — каза Брендън.

— Тогава пиши.

Момчето не откъсваше очи от него.

— Все още не ми се вярва, че се запознахме лично. Но... Значи наистина сте се върнали у дома, а? А аз си мислех, че сте тук на турне. Не живеете ли в Калифорния?

— Да, но дойдох тук за малко. Събирам материал.

— Страхотно! Ако имате нужда от нещо, бих могъл да помогна. Да отида до пощата или да свърша някоя поръчка.

— Брендън, господин Блек сигурно обича сам да върши работата си — бързо се намеси Лори. — А ти започваш в ново училище и...

— Да, чисто ново, без много приятели — измърмори Брендън.

— Ти ще имаш много приятели. — Лори усети, че гласът ѝ се стегна, но вече не можеше да го овладее. — А сега е време да си лягаш. Господин Блек тъкмо си тръгваше.

— Мамо! — възнегодува синът ѝ.

— Аз тъкмо си тръгвах.

— Едва сте дошли и вече си тръгвате?! — извика Брендън.

Шон изгледа Лори.

— Не съм виждал майка ти много отдавна. Бях изненадан, когато научих, че е в града.

— Това е невероятно! Та ние пристигнахме точно днес.

— Сигурно е така. Както и да е, аз наистина ще тръгвам. Просто минах, за да се уверя, че... — Той се поколеба и сви рамене. — Това е странно завръщане. Просто исках да съм сигурен, че майка ти е в безопасност.

— В безопасност? — Гласът на Брендън прозвуча смутено.

Шон начаса разбра, че Лори не е казала на сина си за зверското убийство на старата им приятелка.

— Нали знаеш, на новата къща ѝ трябва алармена инсталация.

— Скоро ще си имаме такава — увери и двамата Лори.

Шон кимна и отново се загледа в нея.

— Може би е по-добре да се върнете в Ню Йорк.

— И вие ли харесвате Ню Йорк? — възкликна Брендън.

— Аз обичах този град. Преместването бе трудно, но... Прадядо ми е страхотен.

— Знам — меко каза Шон.

— Да, разбира се, нали сте ходили с мама на училище. И с Джен.

— С Джен, Брад, вуйчо ти Андрю й с още много други — каза Шон.

— Знаете ли, аз трябва да си намеря нови приятели.

— Да, разбирам — каза Шон. — Е, лека нощ.

Той се обърна, отвори вратата и излезе.

Брендън тръгна като кученце след него.

— Ще дойдете ли пак? Например в петък — на вечеря?

Шон се извърна и развеселено погледна Лори.

— Синко, майка ти може би има планове за петък вечерта.

— Не, няма, сигурен съм в това. Мамо, нали може да дойде? Постоянно ми повтаряш да каня приятелите си на гости. Е, Шон всъщност е твой приятел, но това е същото, нали?

Лори бе зашеметена. Не, не беше същото. Шон Блек бе последният човек, с когото желаше синът ѝ да се сприятели. Но не можеше да възрази. Дано имаше късмет Шон да отклони поканата.

— Тези дни господин Блек е много зает — успя да каже тя. — Много зает.

— Наистина бихме искали да дойдете — разпалено каза Брендън.

Шон отново погледна въпросително към Лори.

— Наистина. — Тонът ѝ беше равен. — Ще се радваме да ни гостуваш.

— Е, щом е така — много тихо отговори той, — ще дойда на всяка цена.

После се обърна и си тръгна в нощта, без да поглежда назад.

На разсъмване телефонът на Шон извънтя. Той бе лежал буден и сам, без махмурлук от нощно запиване и без жена до себе си. Тъмнината на стаята му бе изпълнена с образи от миналото.

Не се изненада, че го търсеше Рики, но се стресна, когато той му каза, че се обажда от името на доктор Кейт Гилеспи.

— Гилеспи иска да се консултира с мен?

— Помоли ме, ако е възможно, да те закарам при нея. Не каза защо, но ми се обади малко след пет, което си е доста раничко и за самия мен. Строга е като фелдфебел. Отрано и с настроение подхваща своите трупове. Разбира се, можеш да ѝ откажеш. Ти си писател, а аз — ченге. На нас тя ни вади душичките, но на теб...

— Аз съм задължен на много съдебни лекари — каза Шон. А и той бе харесал Гилеспи. Интересно му бе да узнае защо отново иска да го види.

— След десет минути съм при теб — рече Рики.

— Не може ли да се срещнем?...

— Не, ще мина да те взема. Ти си най-интересното нещо в моя живот от години насам.

— Рики, ти си детектив от отдел „Убийства“ в голям град.

— Тъжно, нали?

Когато отидоха в моргата, обиколиха доста коридори и зали, преди да открият операционната на Гилеспи, която в този момент работеше върху трупа на някакъв старец.

— Изглежда чистичък — каза Рики. — Няма и драскотина по него. И този ли е жертва на убийство?

— На нежно убийство. Парченце от ябълковия пай на жена му се е оказало фатално за него — кратко обясни Гилеспи.

— И... — започна Рики.

— Сърдечен пристъп според мнението на специалисти. И понеже горкият човек е бил сам, когато е издъхнал, ние трябва със сигурност да открием причината за смъртта, както повеляват законите на щата. А сега, детективе, благодаря, че ми доведе нашия приятел писателя. Когато свърша с него, ще го изпратя вкъщи, а ти ще можеш да го разпиташ по-късно.

Рики хвърли поглед на Шон. В него се четеше и закачка, и недоволство.

— Слушам, докторе. Но аз все пак ще го разпитам. Ние се знаем още от гимназията. Ще си поговорим по мъжки, нали разбираш? — Рики се помайваше с надеждата да го поканят да остане.

Но не би. Шон не възнамеряваше да му помогне. Той бе нетърпелив да разбере какво му е приготвила Гилеспи.

— Добре тогава... — Рики се размърда.

— До скоро — весело подхвърли Гилеспи.

Най-после Рики си тръгна. Доктор Гилеспи започна да диктува на микрофона: починалият е на около седемдесет и пет години, с ръст метър и осемдесет и тегло сто и четири килограма. Тя описа външните признаци на коронарната тромбоза, състоянието на кожата и прочие, след което се приготви да направи разреза. Поколеба се — Шон бе убеден, че това е номер — и изключи микрофона.

— Не се притеснявате от аутопсии, нали, господин Блек?

Той я погледна в очите и поклати глава.

— Не, госпожо. Наложил се и аз да направя няколко такива, за да заслужи дипломата си. Имало е случаи, при които съм асистирал.

— Да... като писател криминалист или заради специализацията по съдебна антропология?

— И двете. И понеже явно знаете доста неща за мен, защо питате?

Тя се усмихна и му стана още по-симпатична. Една педантична жена с прошарена коса, която изследваше човешкото тяло с мисъл и душа.

— Наистина знам доста неща. От ваши бивши състуденти съм чувала, че сте най-добрият. Жалко, че науката ви е загубила за своята кауза.

— Много учени се вписват добре в популярната литература. Човек може да каже много неща, стига да внимава и да не нарушава законите. И така... защо съм тук? Сигурно не за да гледам как ще разрежете трупа на човек, умрял от сърдечен пристъп?

Гилеспи поклати глава и тихо въздъхна. Отново хвърли поглед на микрофона, за да се увери, че е изключен.

— Тук съм отдавна. Не мога да ви обясня какво е да живееш в град като този. Смазани от бой бебета — жертва на тези, които са длъжни да ги предпазват от опасности, болки и ежедневни наранявания; страшните последици от бандитизма; деца, които загиват в улични престрелки; мъж, запален от съпругата си, изгаря като факла пред очите ѝ; жертви на самолетни катастрофи и автомобилни злополуки... Ужасите нямат край.

Шон кимна и усети как гърлото му се сви. Трогна го състраданието на тази жена, която работеше толкова близо до смъртта, до насилствената смърт.

— Разбирам — тихо каза той.

— Аз извърших аутопсията на Аманда Олин.

Шон се почувства така, сякаш ненадейно бе попаднал в тесен капан, от който нямаше измъкване.

— И? — сковано рече той.

— Като специалист смятам, че Аманда Олин е била убита. Възможно е да се е оплела сама в подводното растение, но начинът, по който са разположени натъртванията и ожулванията около глезена й... Било е убийство, въпреки че не би могло да се докаже безусловно.

— Не съм убил Манди — каза той. Говореше тихо, но гласът му трепереше от ярост и горчивина, с които така и не бе успял да се пребори.

— Вярвам ви — рече Гилеспи. — Не е нужно да се защитавате пред мен.

— Аз бях единственият обвиняем.

— Но там не сте били само вие, нали?

— Не. Страшно съжалявам, но не ми се иска да обсъждаме точно тази тема, доктор Гилеспи. Тогава всички ние бяхме още деца.

— Добре. Вие имате свое мнение, а аз — мое. Виждала съм деца, които правят доста лоши неща, но да оставим това. Вероятно не можем да се върнем назад и да докажем престъпление отпреди петнайсет години.

Шон вдигна ръце, все още разтреперан и гневен. Казваха му да не се завръща у дома. Постъпи глупаво, когато дойде тук. Дори тези, които харесваше, бяха склонни да вадят нож срещу него.

— Та... за какво става дума? — попита Шон.

— Бих искала да хвърлите око на едни кости.

— На какво? — изненада се той.

— Кости. Те са вашата специалност, нали? Е, поне са били, преди да се гмурнете в славата и парите. Не сте ли практикували съдебна антропология?

— Да, но...

— Познавам някои хора в университета във Флорида, които са ви смятали за много способен.

— Така ли? — Шон се поотпусна. — Много мило, но...

— Ние пращаме доста такъв материал до Смитсъновия институт, но така и така сте тук... Сметнах, че няма да имате нищо против да ги видите и да ми дадете някои полезни идеи.

— Разбира се. Мисля обаче, че вие самата сте достатъчно добър специалист.

— Ще се радвам да чуя вашето мнение на външен експерт. И двамата знаем, че когато липсват опорни точки, всяка идея е от значение.

Тя бе напълно права. Костите говореха най-дълго: точно това бе предизвикало неговото любопитство и състрадание в университета. В първи курс на една от лекциите по криминология той бе чул следната изразителна реч за смъртта: „В наши дни мъртвите могат да разказват приказки. Убийците са изобретателни, трупове могат да бъдат разчленени, разложени, пропити с киселина, разрушени от природните стихии. Но костта е неунищожимата същност на човека. Убийството, отнемането на живот е най-жестокото нещо на света, а най-зловещото е убиец, който се измъква безнаказан от престъплението си. Мъртвите викат за справедливост. Костите викат най-силно и най-продължително“.

— Аз, разбира се, си мисля някои неща — каза Гилеспи.

— Искате ли да ги споделите?

— Не. Първо искам да видите костите.

Шон сви рамене. Въпреки всичко той я харесваше. Рики би я нарекъл мъж в пола. А сега любопитството му бе наистина разпалено.

— Добре. Вие водите.

Гилеспи се усмихна.

— Мамо, татко, Гремпис!

Лори се хвърли да прегръща семейството си. Към дядо си пристъпи по-внимателно, ала той усети нейната предпазливост и силно я притисна.

— Гремпис!...

— Все още съм жив! — твърдо рече той. Очите му бяха като нейните — светлокафяви със златни жилчици.

— Татко! — възмути се майка й.

— Слушай, Глория, не искам внучката ми да се отнася с мен като с бебе. Имам достатъчно сили, за да преглътна обичта й, понеже тя се е отказала от щастливия си живот в Ню Йорк, за да бъде до мен, искам една хубава прегръдка, от която да ми изпукат костите!

— Чудесно! Изобщо няма да те жалия — засмя се Лори.

— А аз мога и по-силно — каза Брендън и изпълни закана си.

Баща ѝ — висок и слаб, с гъста побеляла коса и чаровно застаряващо лице — разглеждаше къщата. Той погледна Лори с усмивка.

— Страхотна е.

— Благодаря, татко.

— Но си има и недостатъци — загрижено рече майка ѝ.

— Трябваше да си купиш нова.

— Мамо, на мен ми харесва тази.

Лори бе готова да спори, но след малко майка ѝ се усмихна, кимна и разроши косата ѝ.

— Права си, тази къща има свое обаяние, а ти винаги си искала да вървиш по свой собствен път. Справяш се добре, така че ще трябва да се отуча да те критикувам.

Лори учудено погледна към баща си. Той сви рамене.

— Все едно да учиш старото куче на нови номера.

— Джеймс! Да не би да ме наричаш „старо куче“? — възкликна майка ѝ с престорено оскърбление.

— В никакъв случай, скъпа, в никакъв случай! — бързо възрази баща ѝ и я прегърна през кръста с поглед, натежал от съжаление.

Брендън неудържимо се разсмя. Лори бе слисана. Не си спомняше родителите ѝ да са се разбирали толкова добре, когато бе малка, нито бе знаела, че могат да бъдат толкова нежни един към друг.

— А къде е обещаната закуска? — веднага попита баща ѝ.

— Заповядайте, да влезем вътре! — покани ги Брендън и ги поведе към трапезарията.

Момчето помагаше през цялото време: носеше чинии, сипваше сок, доливаше кафе. Лори се радваше, че беконът, яйцата, препечените филийки и вафлите, които беше приготвила, се харесаха и че всичко вървеше добре.

Тя се бе страхувала от тази среща, навярно и те. Постепенно разговорът се насочи към миналото, а то неизбежно се свърза с настоящето.

— Лори, чу ли, че Шон Блек е в града? Станал е известен писател... — подхвана майка ѝ.

— Майкъл Шейн! — възторжено извика Брендън.

Лори се намръщи, ала синът ѝ не го забеляза.

— Бабо, снощи той идва у нас. Не можах да повярвам, че мама го познава. Той ми е любимец, абсолютен любимец!

— Лори, нужно ли е да четете такива жестоки книги?... — започна майка ѝ.

Лори бе готова да защити читателските пристрастия на сина си, но нямаше нужда, защото Брендън можеше и сам да стори това.

— Бабо, той не пише жестоки книги. Аз научавам много неща от романите му. В тях е пълно с наука, медицина, полицейска практика и други такива. И освен това той описва велики хора, показва ти как мислят, работят и... е, трябва сама да прочетеш нещо от него, за да разбереш!

— Значи така! — каза Глория. Тя прехапа устни и като погледна Лори, тихо попита: — Значи вече го видя?

Подтекстът бе ясен: Лори се бе срещнала с Шон Блек, преди да види родителите си.

— Да — отвърна тя между две глътки кафе. Но когато вдигна поглед, откри, че не само родителите ѝ, а и Гремпис се е втренчил в нея. Опита се гласът ѝ да прозвучи небрежно: — Светът е малък, нали? Джен ни заведе на вечеря в Гроув и аз се сблъсках с него, когато отивах в книжарницата да прибера децата.

— И после той дойде тук! — с обожание каза Брендън. — Представяте ли си? Майкъл Шейн дойде у нас!

Настъпи тягостно мълчание. Лори очакваше да се случи нещо ужасно — например покривът да падне върху главите им и те да останат така, втренчени един в друг.

— Значи... — обади се майка ѝ.

— ... Шон е идвал тук? — попита баща ѝ.

— Защо? — додаде Гремпис.

— Ами просто се отби, за да види дали всичко е наред... — неопределено рече Лори.

— Защо? — повтори Гремпис.

— Защото старата им приятелка бе така зверски убита, разбира се — каза майка ѝ.

Лори едва не разля кафето си.

— Да, представете си само. Той се връща в града и изведнъж намират най-добрата приятелка на старата му любов заклана —

поклати глава баща ѝ.

— Мамо? — тихо я повика Брендън.

— Татко! — натъртено каза Лори.

— О, боже, съжалявам! Просто такива случки много ме разстройват — измърмори баща ѝ.

Той беше част от обществения елит — пенсиониран борсов агент, бивш президент на яхтклуб и приятел на много адвокати. Все пак страстно защитаваше мнението си, че в повечето случаи престъпниците се измъкват безнаказано, че доста често техните права се поставят над правата на жертвите, че по-голяма част от онези, благодарение на които забогатяваха приятелите му, трябва да бъдат „опечени“. Той бе отявлен защитник на електрическия стол във Флорида, наречен стария Спарки. Наскоро бе започнал дебат „за“ или „против“ смъртното наказание. Противниците му клеймяха електрическия стол като страшен и безчовечен. Бащата на Лори бързо бе отреагирал, че електрическият стол трябва да бъде страшен и смъртоносен и че престъпниците трябва да се страхуват от него.

— Мамо, твоя приятелка ли е била убита? — попита Брендън, малко пребледнял.

— Моя бивша съученичка, която отдавна не бях виждала — каза Лори.

Момчето погледна към дядо си.

— Каква беше тя на Шон Блек?

Лори стисна зъби в очакване на отговора.

— Брендън, аз наистина съжалявам. Не биваше да говоря толкова много. — Баща ѝ спря и я погледна.

— Когато бяхме ученици, загубихме още една приятелка — каза Лори, гледайки родителите си. — Навремето тя ходеше с Шон. Тя... се удави.

— Ченгетата просто искаха някой да поеме отговорността — рече майка ѝ. — Първо се опитаха да обвинят Шон, а после го пуснаха. За нещастие сегашната убита бе сред най-близките ѝ приятелки по онова време.

— Горкият Шон! — каза Брендън.

Лори навъсено гледаше майка си. Тя винаги бе нападала Шон, а сега най-неочаквано заставаеше сякаш на негова страна... Лори просто искаше да сложат край на този разговор.

— Такива неща винаги стряскат и ни предупреждават да бъдем много внимателни — каза тя и стана. — Татко, още кафе? Гремпис?

— Разбира се. Ей, млада госпожо, как върви моделиерството?

— Чудесно. Искате ли да ви покажа някои скици?

— Разбира се.

— Да, да, разбира се! — възкликна щастливо майка ѝ.

В отзивите на семейството ѝ за нейната работа имаше нещо повече от родителско чувство. После, когато Лори отново подреждаше скиците си в папката, разбра, че майка ѝ се беше качила след нея.

— Къщата наистина е хубава — каза Глория и плахо се усмихна, когато Лори я погледна.

— Благодаря. На мен ми харесва.

— А и сме наблизко.

— Да.

— Дали ще се чувстваш добре близо до нас?

— Ами... разбира се.

Майка ѝ бе привлекателна жена, дребна и слаба. Поддържаше елегантна къса прическа и винаги бе идеално гримирана. На петдесет и шест бе все така елегантна, бе се подложила на лазерен пилинг и редовно поддържаше тялото си с гимнастика.

— Щастлива съм, че пак си у дома, мила. Ще се постарая да не се натрапвам, макар че е трудно да бъдеш родител и да стоиш настрана. Ще се съобразявам с мнението ти и наистина ще се постарая да уважавам правото ти на личен живот. Естествено — тя се поколеба и прехапа устни, — естествено няма да ми бъде лесно сега, когато наоколо броди такъв страшен убиец. А и Шон се е върнал...

— Мамо, съжалявам, че никога не си харесвала Шон, но той не е убиец.

Майка ѝ изглеждаше изненадана. После внезапно се усмихна.

— Извинявай, но не това имах предвид. Аз сгреших по отношение на Шон. Напълно сгреших.

— Мамо, какво говориш?

— О, скъпа, толкова е трудно в наши дни... Хората много рядко остават заедно, а младите не виждат нещата, които ще са от значение по-нататък в живота им. Когато си млад и влюбен, ти не мислиш за пари, кариера, религия — любовта сама по себе си е всесилна. Но да фалираш, е толкова жестоко, да живееш в бедност е унижително и

болно, и... Признавам си, че много се страхувах от семейството на това момче, защото имах приятелки, които се влюбиха в такива мъже и им се родиха деца, живяха в богатство и накрая намразиха своите вмирисани на бира съпрузи. Единият дори биеше жена си. А Шели — така се казваше тя — не можеше да напусне тази отрепка. Винаги ходеше с насинено око, а той се държеше лошо и с децата им... Тя се подхлъзна и не можа да се изправи. Винаги съм знаела, че един ден Брад ще печели много, и сигурно съм искала ти да останеш с него, а към Шон се отнасях ужасно. Не е важно от какво семейство си, а какъв си самият ти. Съжалявам, че не се борихме за него. Съжалявам, че стовариха вината само върху него и че толкова ни се искаше да го разпнем. Бих искала да му го кажа, ако някога имам такава възможност.

Лори бе слисана. Толкова слисана, че не можа да помръдне, когато майка ѝ се обърна и тръгна надолу по стълбите.

— Мамо!

Глория спря. Лори изтича към нея и силно я прегърна. Малко след това родителите ѝ си тръгнаха.

И въпреки че Шон бе в града и една приятелка току-що бе убита, вече не ѝ беше толкова тягостно, че се е завърнала у дома.

— Млада жена, според мен — в началото на двайсетте — замислено рече Шон, докато внимателно оглеждаше изложените човешки кости. — Била е висока приблизително метър и шейсет и седем и в някакъв момент е претърпяла фрактура на десния пищял. Трудно е да се отгатне причината за смъртта, особено при липсата на череп, но съм сигурен, че главата е била отделена от тялото — преди или след смъртта. — Той отстъпи назад и погледна към Гилеспи, без да попита очевидното: Къде са намерени костите и при какви обстоятелства.

Засега Гилеспи не възнамеряваше да дава отговори. Тя бе свъсила вежди.

— Откъде сте сигурен, че главата е била отделена? Може би гръбначните прешлени просто са се отделили?

Шон поклати глава. Пристъпи напред и посочи един прешлен — белезите, които все още недвусмислено сочеха намесата на остър

инструмент.

Гилеспи кимна:

— Откога е мъртва?

— Кога и къде е била намерена?

— В тинята, близо до Шарк Вали.

— Понякога това спомага за запазване на тялото, но нейното трябва да се е разложило, преди да е било погребано в калта. В случая нещата се усложняват. Според мен тя е мъртва отпреди три до десет години. Това е най-точната преценка, която мога да дам.

Гилеспи кимна, въздишайки:

— Още една Джейн Доу.

— Още една?! — намръщи се той.

— Не би трябвало да сте много изненадан, понеже знаете статистиката. Поработиш ли само няколко седмици в моргата на Ориндж Каунти и преставаш да се впечатляваш от трупове, които се трупат на камари в проклетите коридори. А половината от тях са жертви на престъпления, които никога не ще разкрием. Тази е третата купчина кости, които откриваме за последните няколко години.

Шон добре знаеше, че макар Гилеспи да говореше за статистика, тя имаше нещо наум.

— Имате теория? — Той свали хирургическите ръкавици и застана отзад.

— Да, имам теория. Изучавала съм малко криминална психология, изготвяне на профили. Повечето извършители на тежки сексуални престъпления не убиват и не осакатяват случайно. Може би в началото те са отскубвали опашките на гущери или са хвърляли камъни по кучета. Понякога стават изнасилвачи и във всяко следващо престъпление отиват все по-далеч. Следва абсолютната тръпка — убийството. Най-напред едно най-обикновено убийство. После убийство, предшествано от мъчения. Или некрофилия. А убийците могат да бъдат красиви, елегантни и страшно умни. Смятам, че от известно време насам тук си имаме един или повече такива, кой знае! Искам да кажа — от години. И ние имаме дял в неразкритите убийства. С времето стават все по-дръзки. — Тя сви рамене и го погледна. — Затова серийните убийци обикновено са на определена възраст, нали? Много младите не са започнали още да сеят зловещата смърт, която

наистина привлича вниманието на медиите. Твърде старите пък събъркват някъде. Вие сте писателят. Не е ли това механизмът?

— Моята специалност е художествената измислица — измъкна се той.

— Измислица, основана на факти. Вие познавате фактите. Аз чета вашите книги.

— Не съм убил всички тези жени, докторе. От доста години не съм стъпвал в Маями и мога да го докажа.

— О, не се защитавайте пред мен, господин Блек. Или да кажа „доктор Блек“?

— Имам диплома, но не използвам титлата — каза той с чувството, че говори през стиснати зъби.

Тя се усмихна:

— Аз само ви разказвам една история. Писателят сте вие.

— Да, но тази история си няма край, нали? — попита Шон.

— Ей, аз съм просто един държавен служител, който си гледа работата! — Гилеспи невинно вдигна ръце. — Градът е голям. Тук не е Ню Йорк, нито Ел Ей, но може би е по-лошо. Казват, че горещината убива. В Южна Флорида идват хора от всички краища, за да извършат убийствата си. Какво от това, че няколко момичета са били убити през тези години? Не, историята няма край. Все още няма. Но вие сте писателят. Използвайте въображението си.

Той я погледна озадачено.

— Въображение. — Тя почука с пръсти по главата си.

— Искате да разберете какво става — тихо каза Шон. — Докторе, вие сте права. Тук е горещо. Идват хора от всички краища. Всяка година в Съединените американски щати изчезват хиляди хора. Разни престъпници извършват различни престъпления и половината от тях никога няма да бъдат разкрити. Ченгетата трябва да разкрият историята около тези кости.

— Да, трябва. Но те са страшно заети и не разполагат с друго, освен с догадките на една стара съдебна лекарка.

Всъщност не схващаше нейните намерения. Какво можеше да направи той? Особено пък той! За някои от хората, с които се срещна, беше пример за подражание: с писането на книги печелеше много пари. Други обаче все още го смятаха за убиец, измъкнал се безнаказано.

Шон вдигна ръце.

— Аз съм писател и пришълец в този град. Това не е моята история.

— Направете я своя — каза тя.

— Едва ли ще мога.

— Смятах ви за мъж.

Шон се усмихна, без да се обижда.

— Аз пък съм сигурен, че под роклята ви се крие мъж — рече той.

Това бе комплимент и тя го прие като такъв.

— Е, благодаря, че ми отделихте от времето си. Чака ме още един пациент. Не че ще си тръгне, разбира се, но и аз няма да си тръгна, ако не свърша работата си. Няма да ви изпращам, нали? Довиждане, Блек.

Тя се обърна и тръгна.

СЕДМА ГЛАВА

— Лори!

Лори видя Андрю, който се надигна от една маса в ресторанта.

На северняците може и да им харесваше да похапват отвън, но местните жители предпочитаха заведенията с климатична инсталация.

Лори и брат ѝ се бяха уговорили да се срещнат в Саут Бийч. Андрю завършваше един от филмовите си проекти и затова не бе имал възможност да присъства на първата семейна закуска.

Брендън бе отишъл на гости у Джен и Лори бе сама на срещата с единствения си брат. Въпреки че обичаше жените, връзките му продължаваха най-много шест месеца и той никога не се бе женил. Беше красив и чаровен — когато пожелаеше. Но, изглежда, избягваше да се обвързва, а в един момент жените, с които излизаше, започваха да искат нещо повече от една мимолетна любовна нощ. Родителите му не одобряваха ергенския му живот и въпреки че Андрю не се бе насочил към предпочитаните от тях професии, те се гордееха с работата му на режисьор. Андрю правеше документални филми. Снимал бе филми за застрашените крокодили в Южна Флорида и за алигаторите — през последните няколко години броят им обнадеждаващо бе нараснал. Той бе автор на програми за резервата Евърглейдс, за състоянието на училищата във Флорида, а по време на пътуванията си бе заснел филмов материал за акули, делфини, китове и прочие. Андрю обичаше своята работа и понеже Лори знаеше какво означава това, тя разбираше, че не му беше нужно да печели пари, за да бъде щастлив. Но той явно нямаше проблеми с парите. Караше последен модел мерцедес, носеше маркови дрехи и сякаш не му липсваше нищо, въпреки че личният му живот бе обвит в тайнственост.

Лори ревниво пазеше собствения си личен живот и затова уважаваше същото желание на брат си.

— Колко си красива! — каза ѝ той, като я прегърна.

— Ти също си много красив — отвърна тя и се отдръпна, за да го разгледа.

Явно времето бе милостиво към Андрю. В косата му нямаше бял косъм. Вместо бръчки бе придобил очарование. Имаше хубав тен, бе висок, мускулист и все пак слаб. Приличаше досущ на баща им. Косата му бе светла като нейната, но цветът на очите му бе по-кехлибарен в сравнение с нейния.

Детинските дразги отдавна бяха отшумели и сега и двамата бяха приятели. Лори обичаше Андрю, въпреки че откакто тя бе напуснала дома им, се виждаха само един-два пъти в годината.

— Не може да бъде! — възкликна той, като я настани на стола и сам седна срещу нея. — Значи блудната дъщеря се завърна.

Тя се усмихна, докато отпиваше от поръчания за нея чай с лед.

— Аз ли съм блудната дъщеря?

— Разбира се. Ти избяга в Англия, омъжи се без разрешение, роди без родителска благословия. Не помниш ли как хвърли нашите в ужас, когато изведнъж се омъжи за чужденец и, без много да му мислиш, роди и дете. Между другото, как са нашите мили старци?

— Отдавна ли не си ги виждал?

— От две седмици. Наистина работя здравата.

— О, добре са. Гремпис изглежда ужасно. А мама и татко се държаха чудесно — направо да не повярваш! — каза Лори и сбърчи нос. — Колко сме гадни, а? Седим си тук и ги обсъждаме, а когато те постъпват така с нас, им се сърдим.

Той сви рамене и печално се усмихна.

— Лори, децата винаги говорят за своите родители и ги смятат за несъвършени.

— Но ние сме достатъчно големи, за да ги разбираме, нали?

— Да. Добре, те са тип-топ. Може би. С времето стават по-добри... Но все пак не е ли ужасно? Аз съм на трийсет и три, а все още се тревожа какво ще си помислят родителите ми, ако...

— Ако какво?

— О, нищо определено. Нали знаеш, просто какво ще си помислят: достатъчно ли се потрудах, ще се гордеят ли с мен или ще ги разочаровам — такива неща...

— Е, няма защо да се тревожиш толкова. Татко ми разказа за последния ти филм — беше страшно горд. С какво се занимаваш сега?

— Какво?

— Какъв филм снимаш в момента?

— О... в момента... правя нещо за националния ефир.

— Така ли? Какво?

— Ами... А, ето я и келнерката. Хайде да я извикаме, че умирам от глад.

Лори се обърна и махна на келнерката. Хубавата брюнетка веднага откликна. Усмивката ѝ, предназначена за Лори, бе сладка, а за Андрю — ослепителна.

— Лори? — побутна я Андрю.

— Ами... салата от спанак.

— Страхотна е — увери я келнерката.

— Аз съм по месото, хищник. Сандвич с месо и картофки — каза Андрю.

— Как предпочитате месото?

— Алангле. Колкото по-кърваво — толкова по-добре — отвърна Андрю.

Келнерката отново му се усмихна и си тръгна.

— Да преподаваш и да шиеш — колко трогателно! Досега не съм те виждал такава — каза той на сестра си.

— Преди не знаех, че обичам децата. А и аз не съм шивачка — създавам модели. Тази работа наистина ми се удава и ме удовлетворява. Та?...

— Та... какво? — каза той.

— Така и не ми каза върху какво работиш сега.

— О!

— Е?

— Правя документален филм за дивите животни в Южна Флорида. Този път наблягам на миловидните създания: елени, видри, катерички, зайци, лисичета...

— Страхотно! Искане ми се някой ден да те видя как работиш.

— Няма проблем. Но тази работа е по-скоро отегчителна, отколкото бляскава.

— Няма значение. Ще ми бъде приятно да те видя в действие.

— Чудесно!

— Кога?

— Ами... не знам. Трябва да определим датата. Искане ми се да те впечатля все пак.

Тя се учуди на неговата уклончивост, но после си даде сметка, че го притиска.

— Когато си готов. Просто искам да знаеш, че аз съм най-запаленият ти почитател след мама.

— Благодаря — каза той и внезапно стана сериозен. — Чу ли за Ели?

— Как бих могла да не чуя?

— Да, навсякъде тръбят само за това. Не е ли ужасно, а и много странно? Шон тъкмо се върна.

— Андрю, не мислиш сериозно...

— Не, не мисля.

Тогава?...

— Просто е странно — това е. Всички сме вече тук. Или почти тук.

— Всички ли?

Той се усмихна някак смутено.

— Всички ние — тайфата, готините хлапета, хубавите хора. Нали тогава се мислехме за такива? И сега всички сме отново заедно. Аз живея тук, ти се завърна. Джен винаги е била тук, Брад — също. Тед Нийсън е ченге в Коръл Гейбълс. Рики е детектив в отдел „Убийства“. Старата ти приятелка Сюзън Никълс притежава едно кафене в Гейбълс и още едно в Гроув. Майкъл, братът на Шон, живее в Кийз — на малко повече от час път оттук. Братовчед ни Джош е адвокат по бракоразводни дела. Ели се подвизаваше в Маями Лейкс. Джеф Олин, братът на Манди, е адвокат по фирмени дела. Имаше няколко трудни случая, които спечели в люта битка, повярвай ми. Все още живее в Кендъл. Какво ли мисли за всичко това?

— Той беше съсипан, когато убиха сестра му. Сигурен съм, че смъртта на Ели ще го разстрои много.

— Представям си. Но предполагам, че сами ще разберем това.

— Така ли? Кога?

— Нали ще отидем на погребението?

— Аз... Да, сигурно. Кога ще я погребват?

— Утре, десет часа, в църквата „Света Тереза“. Ще мина да те взема, става ли?

— Разбира се — започна Лори и внезапно спря, стресната от високо произнесеното име на Андрю.

— Андрю! Андрю Кели, скъпи, колко се радвам!

Лори се обърна и видя, че към тях се приближава, поклащайки бедра, една бляскава блондинка. Бе някъде между двайсет и пет и трийсет и пет, с доста пищни форми. Имаше широк ханш и големи гърди, които надничаха от дълбоко изрязания потник. Хубавото ѝ лице бе прекалено гримирано. Усмивката ѝ обаче бе истинска.

Андрю я гледаше ужасен. Загорялото му лице бе пребледняло. Ако можеше, щеше да се скрие под масата. И понеже бе невъзможно, той се изправи.

— Мъфи — едва-едва изрече той.

Мъфи ли? Лори се замисли в очакване да я представят. Доколкото знаеше, брат ѝ не си падаше по гърдести блондинки, а предпочиташе високите, елегантни и изтънчени жени, особено ако бяха тъмнокоси. В действителност Мъфи бе брюнетка.

— Здравсти! — каза тя на Андрю. — Не очаквах да те срещна тук, миличък. О! — възкликна, поглеждайки към Лори. — Не исках да ви прекъсвам...

— Няма нищо — бързо рече Лори. — Андрю, няма ли да ни запознаеш?

— Ооо... Мъфи, това е сестра ми Лори. Тъъ... Лори, Мъфи от време на време... работи за мен.

— От време на време! Та аз използвам всеки случай, за да поработя за този красив сладур! — разтапяше се Мъфи. Тя потупа ръката на Лори. — А за мен е чест да се запозная със сестра му. Истинска чест!

Лори се усмихна. Нямаше как да не хареса тази жена, която така ѝ се радваше.

— Благодаря, Мъфи. И на мен ми е приятно да се запозная с вас.

— Но ние тъкмо обядвахме — натърти Андрю.

— О, прощавайте... — започна Мъфи.

— Защо не седнете... — обади се Лори.

— Не! Тъъ... Отдавна не съм виждал сестра си. Сега си наваксваме — бързо вметна Андрю.

„Каква грубост!“, помисли си Лори.

Но Мъфи май не се засегна. Лори със съжаление си помисли, че навярно много често хората се държаха грубо с Мъфи и тя бе престанала да се обижда.

— Вие двамата си наваксвайте. Лори, наистина се радвам, че се запознахме. Не ставайте. До скоро, Андрю! — Мъфи триумфално пое към вратата и масите отвън.

— Андрю, ти беше груб с тази жена.

— Не е вярно.

— Вярно е.

— Не бях груб! Виж, в момента не съм на работа. Има среща със сестра си и не искам да ме безпокоят никакви служители!

— Служители?!

— Сътрудничка — какво значение има?

— Какво точно прави Мъфи за теб? — попита Лори.

— Какво е това? Разпит ли? — ядоса се той.

— Разбира се, че не. Аз само...

— По дяволите, Лори! Извинявай, но аз искам само да обядвам с теб, без да мисля за работата. А ти ме караш да се чувствам така, сякаш съм излязъл с майка си. Хайде, моля те, да говорим за друго.

— Андрю, с какво се занимава Мъфи?

— Приготвя... разни неща.

— Снимачната площадка?

— Да, нещо такова.

— Работи с реквизити, камери?

— Да. Може ли да сменим темата?

— Предполагам.

Лори почувства раздразнение и обида. Андрю не знаеше всичко за нея, но знаеше повече от всеки друг. Нямаше ни най-малка представа защо тази жена го разстрои толкова много.

Точно в този момент келнерката донесе поръчката им. Тя разбираше от работата си, вежливо се грижеше за доброто им прекарване, без да се натрапва. Не след дълго Андрю вече се бе успокоил и забравил за случилото се.

— Знаеш ли, старият Шон наистина се прочу. Проби и в киното.

— Да, за невинен събра доста горчивина.

Андрю внимателно обмисли думите й.

— Така е. Макар че...

— Какво?

Андрю сви рамене.

— Ако наистина е превъртял и убил Манди, тя сякаш си го търсеше, като едва не размаха червено под носа му.

Лори усети надигация се гняв.

— Андрю, има голяма разлика между това да се ядосаш на някого и да го убиеш! Говориш ужасно.

— Не исках да прозвучи така. Просто разсъждавах логично.

— Логично!? И смяташ, че мъжът е в правото си да убие жена само защото тя...

— Тогава тя се държа като курва.

— Андрю, не е законно да убиваш курви. Какво ти става?

Той въздъхна. Гледаше я с печален поглед.

— Нямах предвид това. Не, един мъж няма право да убива жена за това, че тя се държи като кучка, напълно ми е ясно. Имах предвид това, че мъжете също изпитват чувства. Може би тя го е унизила до крайност и той е откачил — временна невменяемост или нещо такова. За това си мислех.

Лори поклати глава.

— Той не я е убил.

— Добре де! И аз не мисля сериозно, че го е направил. Никой не е допускар, че ще се случи нещо такова. Беше истинска трагедия. Манди се правеше на отворена във водата и после се оплете в растенията. Това е, което видях аз. За зловещите ми подозрения са виновни ченгетата.

Лори издиша. Така си беше: само ченгетата се усъмниха през онзи ден.

— Сега нещата са по-различни.

— Какво?

— Смъртта на Ели Мец не е нещастен случай. Тя не е била просто убита, била е заклана. Би ли ми подала кетчупа, сестричке?

На излизане от моргата Шон бе спрял от човек от охраната.

— Господин Блек?

— Да?

— Детектив Гарсиа ме помоли да ви предам, че ще обядва в „Монтис“ с приятели. Исква да отидете и обещава да ви бъде интересно.

— Благодаря — каза Шон.

Отвън спря, заслепен от силното слънце. По дяволите! Беше си помислил, че може да остане тук, без да съживява миналото. Едва се бе върнал, а вече се сдушваше с онези, които — може би несъзнателно — го бяха предали. Но когато спря таксито, Шон знаеше, че отива в ресторанта.

Като юноша харесваше „Монтис“. Мястото бе почти непроменено. Имаше закрит и открит ресторант, дървена платформа, палми, котки, свеж ветрец от залива. Шон видя Рики на една от масите точно до водата. Седеше с още двама мъже и тримата очевидно привършваха с обяда си. Рики пиеше бира, а приятелите му — чай с лед. Той бе облечен с къси панталони и тениска. По всичко изглеждаше, че почива, а другите двама бяха на работа.

— Здравсти, Шон! — извика Рики, ставайки.

Приятелите му понечиха също да станат, ала Шон им направи знак да останат по местата си и сам седна при тях.

— Бил Кроули, Алекс Хенсън — представи ги Рики. — Шон Блек.

Кимнаха си.

— Тези момчета са в екипа ми — похвали се Рики.

— Екип?!

— Бойна група от десет човека, която разследва убийството на Елинор Мец — обясни Кроули. Той бе около четирийсетгодишен, леко оплешивял и имаше вид на ловджийско куче — нещо, което показваше, че не от вчера се занимава с разследване на убийства.

— Десет ченгета, убийство, бойна група — звучи интересно — каза Шон.

— Случаят се раздуха и трябва да действаме бързо — обясни Хенсън. Той бе по-млад, към трийсетте, късо подстриган и с физика, която навярно поддържаше ежедневно във физкултурен салон. — Кметът е убеден, че ако скоро не пипнем убиеца, градът ни завинаги ще се покрие с черна слава.

— Доктор Питърсън, един от нашите психиатри, смята, че този тип навярно е започнал с грубо отношение към жените, после е станал насилник и накрая — убиец — рече Бил Кроули. — Според него... — Кроули внезапно млъкна и сетне сви рамене. — Не сме се клели да го пазим в тайна, но все пак не искаме да се разчува. Та психиатърът

смята, че този тип е убивал и преди, и е погребвал жертвите си така, че да бъдат открити. — Той виновно погледна останалите, сякаш бе сгрешил, че се е разприказвал.

— Шон ще мълчи. Вече беше в моргата. Помага на следствието — успокои го Рики.

— Така ли? А пък аз ви мислех за писател — рече Хенсън.

Шон понечи да отговори, но Рики го изпревари, потупвайки го по гърба.

— Старото приятелче разбира от много неща. Защитил е докторат по съдебна антропология.

— Това е страхотно! — каза Хенсън, отпи от чая си и сви рамене. — Добре де, какво, по дяволите, е това?

— Специалността ми е „кости“ — засмя се Шон. — Започнах с разкопки, древни народи, такива неща... Когато разкриваме древни погребения, ние получаваме знания за еволюцията и за начина на живот на хората. Понякога проучваме и по-съвременни кости, за да разберем какво е станало със собствениците им.

— Жертви на убийства? — попита Кроули.

— Зависи от случая. Костите крият много истории.

— Как разбирате, че някой без плът и кръв е бил намушкан? — попита Хенсън.

— Понякога е невъзможно да се разбере. Смъртоносни рани могат да се нанесат и без да се засяга кост. Но обикновено жертвите се борят за живота си, а убийците трябва да бъдат много прецизни, за да не улучат кост. Драскотини, охлузвания... много неща могат да се видят по костите.

Загледан в Шон, Кроули се облегна назад.

— Ето защо книгите ви са толкова истински.

— Чели сте книгите ми?

Кроули кимна.

— Само дето си мислех, че сте научили всичко онова за ченгетата и съда по времето, когато ви арестуваха тук.

— А, да — каза Шон.

— Беше жестоко. Просто търсеха нещо. Не можеха да пипнат никое от онези богати хлапета. Макар че сега нещата отиват към добро.

— Тогава сте участвали в разследването?

— Бях новобранец. Всички бяхме вдигнати на крак, когато ви арестуваха.

— Аз не съм бил там — каза Хенсън, — но съм виждал Рутгерс. Голямо говедо.

Рутгерс бе цивилният полицаи, който първи се бе появил край изкопа. Той бе заговорил за убийство още преди съдебните лекари да огледат трупа на Манди.

— Областният прокурор разпореди арестуването ми — глухо рече Шон. Изглежда, никога нямаше да може да се отърве от миналото. Маями бе голям град. В него се извършваха много престъпления. Но въпреки това хората не забравяха.

— По настояване на Рутгерс. И в края на краищата се оказа, че са сгрешили. На процеса стана ясно, че нямат достатъчно доказателства. Прахосаха парите на данъкоплатците и съсипаха живота на много хора — каза Кроули, стана и подаде ръка на Шон. — Сякаш целият град се бе надигнал, за да ви линчува, господин Блек. Много от нас бяха от самото начало на ваша страна. Алекс, време е да тръгваме. Рики, ще се видим в управлението. Радвам се, че се запознахме, господин Блек.

— И аз се радвам, че се запознахме — подкрепи го Алекс Хенсън и потупа Шон по рамото. — Не искам да ставам нахален, но...

— Ако желаете, ще ви изпратя по Рики няколко от книгите ми с автограф — рече Шон.

Бил Кроули засия.

— Жена ми ще бъде трогната. Благодаря.

Рики отново потупа Шон по рамото като стар приятел.

— Страшен си, Шон! Винаги си бил точен. Ей, Бренда! — викна той на келнерката. — Дай ни две бири. Благодаря ти, Шон. Това е хубав жест от твоя страна. Кроули ти е голям фен.

— Няма проблеми.

Рики бе в настроение. Да, те бяха приятели. Само дето тогава Рики му бе обърнал гръб. Също като останалите, защото родителите му казаха, че от Шон няма да излезе нищо. Но нима можеше да се надява на друго? Та тогава те бяха още деца.

Бирите пристигнаха. Рики вдигна чаша.

— За Елинон Лъобланк-Мец. Дано бедната кучка намери покой. Господи! — Той остави бирата си и прокара пръсти през косата си. — Господи, Шон, не е ли странно? Разследвам убийства, това е занаятът

ми, а изведнъж виждам Ели мъртва и ми прилошава като на дете. И започвам да си спомням... — Рики спря и погледна Шон. Отново надигна чашата си. — Тогава се държах като едно голямо лайно. Ти трябваше да пратиш всички ни по дяволите.

Стреснат, Шон вдигна чашата си срещу Рики.

— Ние бяхме просто деца — каза той.

— Да — смънка Рики и смутено се усмихна, — просто деца.

Искаш ли да дойдеш с мен на погребението утре?

Погребението на Ели.

— Разбира се.

Той предчувстваше, че всички ще бъдат там.

Лори се натъкна на Мъфи в дамската тоалетна.

Тя пудреше носа си, но видя Лори в огледалото още с влизането й.

— Здравсти! Радвам се да те видя пак и се извинявам, ако съм ви обезпокоила. Май съм прекалено дружелюбна, доверчива и обичлива като кученце — така казваше татко, а и като започна да говоря, не мога да спра. Ох, прощавай, май точно това правя в момента.

Лори се засмя, отиде до огледалото и остави чантата си на плота, за да извади четката си за коса.

— Хубаво е, че си дружелюбна, Мъфи. Остани си все същата.

Мъфи затвори пудриерата си с усмивка.

— Наистина е мило, че го казваш. Андрю винаги е говорил за роднините си така, сякаш те са някакви сноби. Ти изобщо не си такава.

— Благодаря. Отдавна ли работиш с Андрю?

— О, не работя постоянно с него. Зависи от това кой какво режисира.

— Сигурно тук се правят много филми.

— О, да, тук тези неща вървят много.

— Харесва ли ти да работиш в киното?

— Ами иска ми се да се снимам повече.

— О... щом си в този бизнес, значи...

— Да, обаче остарявам. За филмите търсят млади мацки. Но само опитна кобила като мен може да загрее пичовете за действие.

— Моля? — обади се Лори смутена. Лицето ѝ пламна и тя се почувства като пълна глупачка.

Мъфи не го забеляза. Тя оправяше косата си.

— Аз разбирам от работата си и затова печеля от нея. За броени секунди мога да му го вдигна и така да спестя на продуцентите куп пари, защото, ако седнеш да чакаш пичовете да го вдигнат, когато вече си заснел... — Тя млъкна и се изчерви на свой ред. — Знаеш ли — добави смутено, — младите момичета не знаят онова, което аз знам... Не знаят как да го вдигнат отново, нали разбираш?

— Да, разбирам. И съм сигурна, че си страхотна в работата си.

Мъфи широко се усмихна.

— Е, надявам се да се видим. Пази се, Лори.

— Ти също, Мъфи.

След нейното излизане Лори изчака малко, преди да се върне на масата си. Андрю току-що бе поръчал кафе за двамата. Тя му благодари и отпи от чашката си.

— Андрю, нямам намерение да те тормозя, но все още съм объркана. Какво точно подготвя Мъфи на снимачната площадка?

— Мъфи... въъ...

— Тя подготвя нещата. Какви неща?

— Ами тя... въъ... тя просто подготвя нещата.

— Какви неща? — Лори се наклони към него.

Андрю бе червен като домати.

— Разни части на тялото ли? — мило се осведоми тя.

— О, боже! — Андрю сведе поглед.

— Защо, по дяволите, ме излъга? Защо се преструваш, че правиш филми за природата?...

— Наистина правя филми за природата и работя за националния ефир...

— Само не ми казвай, че Мъфи го прави с животни.

— За бога, Лори!...

— За бога, Андрю!

— Коя си ти, че да ме съдиш? — озъби се той.

— Аз не те съдя. Аз съм ти сестра и не разбирам защо ме излъга, защо скри истината.

Той се облегна и навъсено я погледна.

— И ти невинаги ми казваш истината.

— Аз споделям много неща с теб.

— Наистина правя всичко онова, за което говорех преди. Просто в добавка върша още нещо. Ти трябва да научиш истината: Мъфи е пеперудка. Викат й Мъфи Флъфи и е толкова добра в тази работа, че може да съживи и мъртвец. Всъщност тя е много приятен човек...

— Да, така изглежда — тихо го прекъсна Лори.

Андрю въздъхна и отново я погледна.

— Лори, нашите сигурно ще умрат, ако разберат.

— Знам, но аз не съм нашите.

— Аз наистина искам да правя стойностно кино, но просто не издържах финансово. С печалбата от един порнофилм мога да живея няколко месеца и да финансирам другите си проекти.

— Андрю, аз наистина не те осъждам.

Той ядно поклати глава.

— Добре де, самият аз се осъждам и се чувствам огорчен от себе си.

— Андрю!...

— Хайде да се махаме оттук. Не очаквах да срещна хора, с които работя. Обикновено правя тези филми в друг щат.

— Виж, Андрю, наистина съжалявам. Ако имаш нужда от мен, само кажи. Никой няма да узнае...

— О, някои от приятелите ни са в течение — неохотно рече той.
— Веднъж на Брад му трябваха пари и се изяви като „актьор“ в един от филмите ми.

— Какво?! — слиса се Лори.

— Каза ми, че парите му трябват. Мисля, че му беше хубаво. Момичетата единодушно решиха, че той е убийствено красив, и го обсипаха с внимание.

— Джен знае ли?

— Разбира се, че не! Той ще умре, ако дъщеря му някога научи за това. Лори, ти не би...

— Не, нищо няма да й кажа.

— И не забравяй, че нашите ще получат сърдечен удар в мига...

— Андрю, нищичко няма да кажа. Абсолютно нищо.

— Ще зарежа тая работа веднага щом мога.

— Ти си голямо момче, Андрю. Сам трябва да решиш това.

Изведнъж Андрю забрави за тръгването и се отпусна назад с усмивка.

— Знаеш ли какво, сестричке?

— Какво?

— Хубаво е, че се върна у дома.

— Да, хубаво е да бъда отново у дома си.

Лори не бе съвсем сигурна в това. Едно нещо обаче бе безспорно: у дома я чакаха куп изненади.

Когато най-после си тръгнаха, Андрю я целуна по бузата, преди тя да седне зад волана на своята кола.

— Ще мина да те взема утре в девет и половина.

— В девет и половина ли?

— За погребението на Ели — напомни й той. — В ранната слънчева утрин.

— Погребението на Ели в ранната слънчева утрин!

— Ей, обзалагам се, че цялата тайфа ще бъде там.

Той затвори вратата, махна с ръка и си тръгна.

ОСМА ГЛАВА

Ковчегът на Ели бе от месинг, с изящни кръстове по краищата. Когато Лори и Андрю пристигнаха, свещеникът утешаваше семейството ѝ, седнало на първия ред. Братът и сестрата предпочетоха да се настанят по-назад. Лори сведе глава. Помъчи се да намери точните думи за Ели, ала всъщност не помнеше приятелката си и молитвите не ѝ се удаваха. Когато обаче се замисли за чудовищното престъпление, тя искрено пожела душата на Ели да намери вечен покой. После вдигна поглед и огледа останалите.

Няколко жени ридаеха с искрена мъка, която трогна сърцето ѝ. Тя се стресна, когато някой я потупа по рамото. Братовчед ѝ Джош незабелязано бе седнал до нея. Лори силно го прегърна. Не го бе виждала от няколко години, но той си бе почти същият — привлекателен мъж с червеникава коса, зелени очи и хубав тен. Майка ѝ беше казала, че родителите му се гордеят с него, но са силно обезпокоени.

Джош имаше модерна самостоятелна къща, черен „Праулер“ и яхта, но нямаше сериозна приятелка и в близко бъдеще не се очакваше да се ожени. Имаше вид на човек с отлично самочувствие. Явно проблемът бе само в това, че е единствено дете на родителите си и те наистина се тревожеха от липсата на внуци.

— Радвам се да те видя, хлапе — рече Джош.

— Аз също — прошепна тя.

— Изглеждаш страхотно.

— Благодаря. И ти не изглеждаш зле.

Тя отново се загледа напред и видя как един мъж от първия ред стана и поздрави друг.

— Двама от бившите ѝ съпрузи — шепнешком обясни Джош и сви рамене. — Занимавах се с последния ѝ развод.

— Не подозират ли някого от мъжете, с които е имала връзка? — попита Лори.

— За тези двамата се знае, че са били извън щата — прошепна Джош.

— Откъде се знае?

— Рики вече ги е проучил.

— Аха!

— Ето я и старата ти приятелка Сюзън Никълс — смушка я Андрю от другата страна.

Лори бе поддържала връзка с Джен и от нея знаеше някои неща за Сюзън. Сега се наведе напред. Сюзън бе все още много хубава — миниатюрна и добре сложена, с дълга тъмна коса, тъмни очи и порцеланово гладка кожа. В момента изглеждаше малко neglije. Мъката ѝ бе искрена и голяма, сълзите неспирно се стичаха по лицето ѝ, въпреки нейните опити да ги спре.

— От време на време излизаха заедно — прошепна Джош на Лори.

— Така ли?

— И двете са разведени, без деца.

Лори кимна и се наклони напред, мъчейки се да разпознае мъжа, който влезе след Сюзън, докосна я по рамото и когато тя се обърна към него, я прегърна покровителствено. Бе висок, кестеняв и с красив профил. Костюмът на „Армани“ чудесно подчертаваше мускулестото му и стройно тяло.

— Не го ли позна? — попита Андрю.

— Това е Джеф Олин, братът на Манди — осведоми я Джош.

Джеф изглеждаше наистина добре — с хубав загар, жизнен и преуспял. Андрю бе споменал, че е станал адвокат. Лори се радваше за него; трудно бе преживял смъртта на сестра си. Последния път, когато го видя, той бе онемял от ужас — като изгубил се малчуган.

— Нали ти казах? — рече Андрю, когато още някой влезе в църквата.

Лори се обърна. Рики Гарсиа, Тед Нийсън, Шон и Майкъл Блек. Тя неусетно се усмихна.

Млади, силни и красиви — сякаш излезли от епизод на „Спасители на плажа“ или на „Дързост и красота“.

Спомни си, че са дошли на погребението на една от техните приятелки. Ели лежеше затворена в онзи сандък — най-доброто творение на погребалното бюро. Над него бе сложен портретът ѝ —

едно хубаво и засмяно момиче, и гледайки я, на човек му ставаше още по-мъчно.

Свещеникът се качи на амвона и скръсти молитвено ръце.

— Нека се помолим — прикани той събралите се и всички станаха прави.

По едно време Лори си даде сметка, че Рики, Тед, Майкъл и Шон са седнали на задния ред. Преди литургията една от колежките на Ели започна траурното слово, но по средата се разстрои и не можа да продължи. Довърши го един от бившите съпрузи, като каза, че Ели е била изпълнена с живот, всеотдайна, сърдечна и щедра и че приятелите ѝ ще тъгуват много по нея. Накрая свещеникът се обърна към множеството с думите, че са длъжни да разбират Божията воля и че съществува висша справедливост: убиецът ще бъде заловен и наказан, а Ели се е преселила в един по-хубав свят.

Ковчегът бе изнесен от църквата. Всички го последваха.

Лори умърлушено вървеше към изхода, когато някой я докосна по рамото.

— Лори! Лори Кели, толкова се радвам да те видя!

Беше Сюзън Никълс. Гледаше я втренчено и се опитваше да се усмихне през сълзите.

— Сюзън! — каза Лори.

Сюзън се хвърли на врата ѝ, а Лори на свой ред силно я притисна.

— Дами, трябва да тръгваме — подсети ги Джош.

— Ще ходиш ли на гробището? — попита я Сюзън.

— Аз... — заекна Лори.

— Да, разбира се, Сю — вместо нея отговори брат ѝ.

— Добре. Значи ще се видим след това.

Погребаха Ели в Удлон. Пътят дотам не беше дълъг, но Джош реши да се качи при Андрю и Лори, като между другото обясни, че Сюзън е била особено разстроена, понеже трябвало да бъде с Ели в нощта на убийството, но в последния момент се отказала заради главоболие.

В Удлон Андрю я придружи до гроба. Старата им тайфа се събра отдясно на ковчега. Поздравиха се сдържано: Андрю и Джош се ръкуваха с Майкъл и Шон, Сюзън целуна Шон, а Джеф Олин се приближи към Лори и сърдечно я прегърна. После дойдоха Джен и

Брад и отново се започна с ръкостискания и целувки. Опелото при гроба бе кратко и тъжно. Един от бившите съпрузи на Ели хвърли шепа пръст в гроба, след което хора от семейството пуснаха цветя. Всички бяха поканени в дома на един от братовчедите на Ели, понеже неотдавна родителите ѝ се бяха споминали, а бившите съпрузи не живееха в този град.

Лори не познаваше братовчедите на Ели. Тя поднесе съболезнованията си при гроба и отиде да чака Андрю до колата. Джеф Олин приближи към нея. Той взе ръцете ѝ в своите, усмихвайки се топло и самоуверено, но с необходимата доза печал.

— Лори. Лори Кели. Изглеждаш страхотно! Какво те води насам? Толкова се радвам, че си отново тук!

— Благодаря, Джеф. Върнах се, защото Гремпис е много болен. Ти също изглеждаш добре, разбира се. Съжалявам само, че се срещаме при такива обстоятелства...

— Да, това е ужасно, нали?

Тя печално кимна.

— Виждал ли си се напоследък с Ели?

Той поклати глава.

— Виждах я от време на време. Въпреки това я обичах. Тя беше най-добрата приятелка на Манди. Някак си е смешно. Сякаш миналото тегне над всички нас, а?

— Да — тихо каза Лори и неуверено попита: — А ти как живея, Джеф? Всички преживяхме тежко смъртта на Манди, но ние бяхме като наблюдатели, а ти наистина страдаше, ти и... — Лори внезапно млъкна, като си спомни, че не само братът на Манди бе тук, но и Шон — набеденият убиец.

— Да, страдах. Манди бе моя сестра. А ти си права, че и Шон също страда, нали?

— Нали не го смяташ за убиец? — Тя се смути от тревогата, която прозвуча в гласа ѝ.

Джеф се усмихна, клатейки глава. С годините бе станал наистина красив и излъчваше особен, топъл чар.

— Не бих могъл да си мисля такова нещо, щом се ръкувах с него. В противен случай щях да го удуша. Не мога да ти опиша какво беше у дома след смъртта ѝ. Майка ми плачеше по цели нощи, а баща ми

непрекъснато се молеше и се опитваше да я утеши. Донякъде е хубаво това, че и двамата вече ги няма.

— Няма ли ги? Къде са?

— Споминаха се. Умряха няколко години след Манди в автомобилна катастрофа.

Лори сложи ръка на устата си, после я махна и притеснено взе да се извинява:

— Господи, Джеф, съжалявам! Първо сестра ти, а после и двамата ти родители... Извинявай, не знаех. Нашите не са ми споменавали...

— Може и да не са разбрали, Лори. Аз заминах да уча и се връщах само през лятото. Те умряха точно след една от моите ваканции и ако семейството ти не е прочело некролога, няма откъде да знае. По онова време не говорех с никого.

— Удивително е, че сега разговаряш с нас.

— Имам нужда от приятели — усмихна се той.

Тя му подаде ръка.

— Знаеш, че аз съм твоя приятелка.

— Благодаря, Лори. И аз винаги съм на твое разположение.

— Сега си адвокат, нали?

— Да, и при това добър. Защиатавам богати измамници, но само такива, които пипат чисто. Аз имам грижата да ги пазя от затвора и тъй като в нашите затвори няма място за истински престъпници, върша добре работата си и нямам никакви угризения.

— Мислех, че си адвокат по фирмени дела.

Той хитро се ухили.

— Такъв съм.

— Аха! — смънка Лори, гледайки към мястото, където се бяха събрали брат й, братовчед й, Шон и Майкъл, Брад и Джен, Рики Гарсиа, Тед Нийсън и Сюзън Никълс.

— Сюзън го изживява тежко — каза Джеф.

— Разбрах, че с Ели са били много близки.

Той кимна и я погледна.

— Тя е изплашена. Разведена е и е сама.

— Напоследък всички са изплашени — тихо каза Лори.

— Да, така е. Наистина е срамно, че хората в нашето общество, изглежда, не успяват да запазят семействата си. Чух, че имаш син.

— Да — усмихна се тя.

— Поздравления — с малко закъснение.

Лори се усмихна по-широко.

— Благодаря, никога не е много късно.

— Но съпругът ти?...

— Почина.

— О, сега е мой ред да се извиня.

— Благодаря. Той бе много болен и двамата знаехме, че е въпрос на време, и...

— И? — подкани я той.

— И мисля, че добре използвахме времето, което ни бе отредено — завърши Лори. — Както и да е, Ян Коркоран почина отдавна. С Брендън се справяме чудесно и май направихме добре, че се върнахме у дома.

— Радвам се да го чуя. — Той тихо въздъхна, поглеждайки към останалите. — Виж, ще се опитам да заведа Сю у дома. Искане ми се да я разведрия и окуража.

— Би било чудесно, Джеф.

— Ей, и да не забравиш, че тук имаш приятели!

— Няма.

Джеф я остави и отиде при другите. На Лори ѝ стана приятно, като го видя да разговаря с Шон, сякаш нищо не се бе случило. Шон носеше тъмни очила, но с охота се усмихна на нещо, което Джеф му каза. Навярно времето наистина лекуваше раните. И може би Джеф също смяташе, че стореното на Шон е равносилно на престъпление, също като смъртта на сестра му.

Някой от групичката се изсмя и Лори чу брат ѝ да казва:

— Не знам. Чакай да попитам Лори.

Андрю тръгна към нея.

— Лори, решихме да се отбием в старото италианско ресторантче на Коръл Уей и да хапнем, да пийнем кафе, алкохол — каквото и да е. Имаш ли малко време? Какво е положението с Брендън?

— Брендън ще се оправи. Ако възникне проблем, ще звънне на нашите.

— Ще обядваме ли?

— Разбира се.

Беше толкова странно. Докато се разполагаха около масата, Шон си помисли, че за последен път всички те бяха заедно в съдебната зала.

От двете му страни седнаха Сюън и Рики. В другия край на масата се настаняха Лори, а до нея някак си се озоваха Майкъл и Тед Нийсън. Изглежда, тя се чувстваше добре между тях.

Изведнъж Шон си спомни първата среща с Лори — едно изгубено момиченце, подложено на тормоз от Тед и Рики. Тогава му се стори най-нежното и беззащитно създание, което някога е виждал. Години наред тя мразеше Тед и Рики, докато не реши, че те са просто глупаци. Каза му го през онази нощ, когато дойде при него — след като му бяха съобшили за смъртта на Даниел. Това бе най-черната нощ в живота му. Нито престоят в затвора, нито дори заплахата от електрическия стол можеха да се сравнят с вестта за убийството на брат му. Тогава тя бе дошла, за да го утеши, и вече не му се струваше толкова крехка. Той разбра, че неговият ангел крие силен характер.

Сега вече не бяха деца. Клубът „Чук и чао“ бе отдавна забравен. Тед и Рики работеха като ченгета и Лори не можеше да не забележи, че изпълняват съзнателно служебните си задължения.

Седналата до него Сюън си пое дъх на пресекулки.

— Добре ли си? — попита я Шон.

Тя леко стисна ръката му.

— Шон, още не мога да повярвам! Толкова е ужасно това! От вестниците и телевизията знам за подобни истории, но да се случи на Ели... О, боже! Четох една статия за разюздания живот, който водела, сякаш е искала да бъде убита, като ходи по клубове. Можеш ли да си представиш!

— Сюън, хората не вярват на такива глупости. Ели не беше омъжена и излизаше. Никому не е дължала обяснения.

— Шон, тя искаше просто да бъде щастлива. Търсеше идеалния мъж и се забавляваше. Не се занимаваше с наркотици, бе честна, всеотдайна в работата... Господи, как само ме е страх!

— Не се страхувай. Ако наистина се тревожиш, успокой топката за известно време...

— Клубът, в който ходеше, не беше лош. Ходила съм там...

— Аз също. Права си, мястото е съвсем прилично. Само дето Ели е срещнала не този, когото трябва.

— Шон, наистина се радвам да те видя.

— Благодаря, Сю.

— Ако ти хрумне да се преместиш при мен, не се колебай да ми кажеш.

Той се усмихна.

— Знаеш ли, предложението ти е съблазнително, но ти си специална приятелка и аз предпочитам да оставя нещата такива, каквито са.

— Не искаш да спиш с мен, а?

— Ти си страшно привлекателна, но не. Имал съм много жени, Сю, и малко приятели. Аз държа на приятелите си.

— Смяташ ли, че трябва да си купя пистолет? Или доберман?

— Смятам, че трябва да заключваш вратата си и много да внимаваш.

— Прав си — кимна тя. Келнерката мина покрай тях и Сю вдигна чашата си. — Извинете, още едно мерло, моля. — После се усмихна на Шон. Тази бе третата ѝ чаша вино.

— Сю, къде е колата ти?

— Не се безпокой. Дойдох с такси, понеже очите ми бяха твърде подпухнали, за да карам. Ти можеш да ме закараш вкъщи.

— Аз дойдох с Рики, Тед и Майкъл.

— Хубаво. Значи ще си тръгна в компанията на две ченгета и двама готини мъже.

— Нямах проблем.

Тя се усмихна, вторачи се във виното си и отново зареида. Шон сложи ръка върху нейната и погледна към другия край на масата. Лори се беше обърнала към Майкъл, който в момента говореше. Какво ли казваше брат му?

Лори хареса обяда. Почувства угризения заради приятните емоции, които се породиха в нея — все пак току-що бяха заровили Ели — но брат ѝ и Тед бяха забавни, а и двамата като нея се заинтересуваха от работата на Майкъл.

След гимназията Майкъл бе отишъл при Шон в Калифорния, където брат му бе казал, че и двамата ще се измъкнат от калта, ще намерят своето място в живота и ще помогнат на баща си. Работеха по

ресторанти и се записаха в Калифорнийския университет. Един ден Майкъл бе отишъл с Шон на лекции и оттогава се запали по морската биология. Връзката му със Сара продължи само шест месеца, но привързаността към водния свят остана завинаги. В момента той работеше на едно място, наречено Андерсънс Кей, намиращо се на юг от Исламорада. Занимаваше се предимно с делфини, но имаше доста работа и с морските крави, тъй като те бяха застрашен вид. Без да искат, хората ги убиваха или осакатяваха с витлата на корабите, оставяйки ги да умрат в ужасни мъки.

Майкъл бе истински увлечен от работата си. Лори усети, че го наблюдава и открива голяма прилика с брат му — същия напрегнат поглед, същата непокорна коса, която постоянно пада над очите.

— Майкъл, станал си голяма работа — каза Андрю. — Помниш ли, че едно време имаше полицейско досие?

— Тогава бях хулиган — безизразно рече Майкъл. После сви рамене и погледна към другия край на масата. — Но когато прибраха Шон заради смъртта на Манди... светът се промени и с него — и аз.

— Шон — също — измърмори Джош.

Майкъл поклати глава.

— Шон нямаше нужда от такава промяна, той винаги е бил точен. Все пак чудно нещо е животът. Може би Шон нямаше да постигне този комерсиален успех като писател, ако нещата не бяха взели такъв обрат. Мислех си, че след случилото се ще стане адвокат, за да си го върне на системата. Но той предпочете съдебната антропология. После започна да пише... Така де, хубаво е, че сега е тук. Дано остане малко повече.

— Колко смята да остане? — чу се Лори да казва.

— Не знам. Сигурно толкова, колкото да направи някои проучвания. Не мога да си представя, че ще се върне завинаги в града, който едва не го линчува.

След час те платиха сметката и станаха. Отвън на паркинга всички се запрегръщаха, обещавайки си отново да се видят. Лори с тревога си даде сметка, че се опитва да стои настрана от Шон.

— Трябва да си направим парти — каза Джен.

Брад тихо въздъхна.

— Джен, връщаме се от погребение...

— Знам. Така става, когато хората остаряят и се отчуждят. Също като в семействата: събират се само на сватби и погребения, а погребенията са тъжни и страшни, и не искам следващия път, когато се видим, отново да бъде по такъв повод.

— Имаш право — подкрепи я Лори.

— Бившите жени в моя живот! — изпъшка Брад.

— Аз съм много, много бивша — надомни му Лори. Тя случайно погледна към Шон и се изчерви, като разбра, че той я наблюдава. Само че бе непроницаем със слънчевите си очила. — Трябва да се прибирам, за да видя Брендън — каза тя.

Андрю нежно я прегърна.

— Ще те закараме право вкъщи, сестричке.

— И аз мисля, че идеята за парти е страхотна — рече Джеф Олин.

— Защо не? — Андрю погледна към Шон. — А знатният ни гост ще дойде ли?

Шон кимна зад слънчевите очила.

— Разбира се.

— Ще си имате и лична охрана — подхвърли Рики.

— И адвокати — в случай че решим да се съдим един друг — добави Андрю.

— В петък вечерта, в моята къща — каза Джен.

Лори крадешком погледна към Шон. Значи се освобождаваше от ангажимента да вечерят сами с него в петък вечерта.

Той гледаше към нея. Мислеше си същото, но нищо не каза. Изглеждаше развеселен.

— И на мен едно парти ще ми се отрази добре! — печално рече Сюзън. — Толкова съм напласена, че сигурно това ще остане единствената ми забава за цялата година.

— Значи решено: всички са поканени у Джен — каза Брад.

— Чакай малко, става дума за моята къща. Аз трябва да поканя гостите.

— Не и когато аз плащам сметките — отвърна Брад.

— Обожавам да говориш за издръжката — измърка Джен.

— Бива си я, нали? А ги наричат „слабия пол“ — изпъшка Брад.

Той бе сложил ръка върху гърба на бившата си съпруга и я подтикваше да върви към неговата кола. Лори имаше чувството, че

двамата ще прекарат заедно следващия час — час и нещо, дори и да трябваше да се върнат по-късно на работа. „Трябва да се оженят отново“, помисли си тя. Това бе най-сладкият развод, за който знаеше.

— Парти, петък вечер, осем часа! — извика Джен.

— Да тръгваме, а? — каза Андрю.

Лори кимна, питайки се дали Шон ще се сбогува с нея. Ала той вече бе отпътувал с Рики.

Тина Джексън не трябваше да ходи сама в Гроув. Приятелката ѝ Боби Сю се бе отказала да я придружи по магазините, но сега, когато в живота ѝ се бе появило едно много специално момче, Тина твърдо бе решила да си купи нови дрехи. В Гроув я закара майката на един от съучениците ѝ и тя си мислеше, че в най-лошия случай ще се върне с такси. Сутринта родителите ѝ отидоха на погребение и сигурно щяха да се забавят до следобед — от носталгия и тем подобни, а от четири до седем майка ѝ имаше срещи с клиенти. Едва ли щяха да я разкрият.

В един ексцентричен магазин недалеч от главната улица Тина откри идеалните джинси и бюстие. Джинсите бяха модно скъсени, а бюстието приятно обгръщаше налетите ѝ гърди. Когато се погледна в огледалото, тя се развълнува. Изглеждаше поне на шестнайсет, дори може би на седемнайсет, а съвсем скоро щеше да навърши четиринайсет. Ако имаше и една малка халкичка на пъпа си, щеше да бъде фантастична...

Майка ѝ строго бе забранила да се дупчи. Може би след година-две щеше да успее да се пребори с нея.

Точно сега не смяташе да хленчи за неща, които не можеше да има. Толкова ѝ харесаха дрехите, че остана с тях. В някои от магазините тук работеха нейни приятели — по-големи братя и сестри на съученици. Можеше да им се похвали. Продавачката ѝ каза, че изглежда страхотно, и Тина прие думите ѝ за чиста монета.

Убиецът кръстосваше улицата. Търсеше нещо по-вълнуващо от една хубава вечеря, преди да се прибере вкъщи.

Не бързаше да убива отново: все още се чувстваше сит от последната плячка. Той бе предпазлив и придирчив. Не беше луд, а

човек, който напълно контролира своите способности. Можеше да почака.

И в този момент я видя. Имаше вид на по-голяма: висока, слаба, напрацяла, красива, с дълга руса коса и голо коремче, с напъпили гърди и...

Тя бе узряла, бе готова за откъсване. Погледът му се плъзна надолу по нежното ѝ вратле и той си представи как впира пръсти в него.

Да, кожата ѝ бе толкова нежна. Толкова млада и хубава. Представи си как разкъсва дрехите и вижда уплахата в очите ѝ, докато ръцете му шарят по гладката ѝ млада кожа. Испита желание да я докосне, болезнено желание...

И някъде, дълбоко в съзнанието си той усети надигащата се ярост, въпреки решимостта си, че не е луд, а напълно нормален и затова спокоен извършител. Но яростта бе в него. Тя го изкушаваше. Толкова млада, скоклива — истински дразнител. Също като майка си, като приятелките на майка ѝ, като всички жени. Тя бе само една курва.

И нейният час щеше да удари.

Тина го видя и едва не припадна. По дяволите! За всичко бе помислила, а сега...

— Здравей, красавице! — извика ѝ той.

Гласът му звучеше сърдито. Щеше ли да я издаде? Ще я застави да се прибере вкъщи? Майка ѝ ще ѝ забрани да излиза поне месец.

Тя се усмихна и изтича към колата му.

— Здравсти!

— Какво правиш тук сама?

— Пазарувам.

— Съвсем сама?

— Да, но много те моля да не казваш на мама.

Той се усмихна. Знаеше, че усмивката му е ослепително красива.

— Това ще бъде нашата тайна, миличка. Никога няма да се издаваме един друг.

— Никога — съгласи се тя.

— Искаш ли да те закарам?

Тина се поколеба. Трябваше да приеме и час по-скоро да се прибере вкъщи, преди да бъде разкрита.

— Тина!

Тя се стресна и се огледа. Отсреща Боби Сю яростно ѝ махаше с ръка. В края на краищата приятелката ѝ бе дошла, а това означаваше, че майката на Боби Сю щеше да дойде да ги прибере след около час.

— Не, благодаря. Чао!

Тя му махна и изчезна.

Убиецът седеше неподвижно и гледаше след нея. Колите зад него започнаха да свирят и той тръгна.

Усмивката му угасна, а с нея и красотата му.

Той улови изражението си в огледалото и с ужас осъзна, че от очите му блика зло.

Тази мисъл го ободри.

И той отново се усмихна... красиво.

Можеше да има всяка жена, която пожелае.

Щеше да го направи и никога нямаше да го хванат.

Всички му вярваха. Умът му бе остър като бръснач. Никога нямаше да го разкрият.

Започна да се смее. И още, и още...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Същата вечер Шон и Рики отидоха в клуба в Саут Бийч.

Барманката бе симпатична жена около трийсетте, малко отегчена, но все пак отзивчива, дори и към полицията. Изглеждаше доволна от това, че Рики, който оглавяваше групата за разследване на убийството, се е върнал, за да я разпита пак.

— Не се отказвайте, момчета — каза тя и приглади назад кичур от тъмната си коса. — Искан ми се да ви помогна. Спомням си момичето, което бе убито, но не съм я виждала с никой по-специален... освен с германеца, но вие казахте, че той е чист.

Рики кимна.

— Остатъка от нощта е прекарал с приятели в кафене „Нюз“.

Барманката Шели се усмихна на Шон.

— Помня ви.

— Благодаря.

— Вие сте онзи писател, нали? Знаменитост.

— Само той се изживява като такъв — подразни го Рики.

— Той ревнува — каза, усмихвайки се, Шон.

— Да, признавам си — рече Рики.

— Шели — Шон се наклони към нея, — приятелите и колегите на Ели са я смятали за много добра, танцувала е с повечето от мъжете, които са я канили, а с хората като цяло е била дружелюбна. Не се мъчи да си спомниш някакъв изрод. Ако всички убийци имаха рога, щяха да бъдат лесно откриваеми. Ти забеляза ли тя да проявява особен интерес към някого, с когото евентуално си е тръгнала?

Шели сви рамене.

— Онази вечер имаше няколко симпатяги, но ние бяхме постоянно заети. Честна дума, ако можех, щях да ви помогна. Тя беше тук и после си тръгна. Приятелите ѝ си тръгнаха малко след нея. Ако се сетя за нещо, ще ви се обадя. Искате ли още едно пиене? — обърна се тя към Рики.

— Не, той е шофьор — отвърна Шон вместо него. — Дай му сода, а на мен — една бира.

Той се усмихна, тя — също. Хубаво момиче. Рики свъси вежди, засмя се и изпи содата си.

Шон искаше да заспи, ала не можа. Рики го остави в хотела след полунощ и сега той лежеше сам в леглото си.

Към един задряма и в три часа бе отново буден.

Отиде до бюрото, където бе сложил компютъра си. Като писател от него се искаше да пише. Градът бе пълен с истории — тъжни, трагични, ужасни, забавни — нещата от живота.

Шон се взря в тъмния екран и пръстите му започнаха да се движат по клавишите.

Пишеше за Ели: за това колко красива е била приживе, за невероятния ѝ ентусиазъм и доброта. Казваха, че никога не са я виждали в лошо настроение — едно рядко срещано качество — когато годините са минавали, когато лицето е започнало да губи нежността си, а в душата са се утаявали несбъднатите ѝ мечти.

После писа за смъртта ѝ, за това как я бе видял на масата за аутопсии, за последния ужас, който бе преживяла, все още стаен в прекрасните ѝ някога очи...

С едно натискане на бутона Шон изтри написаното. Той стисна глава между дланите си и изведнъж усети безпокойство, което му се стори безпричинно.

Изкъпа се, облече се и започна да обикаля стаята.

В шест часа се обади на свой стар приятел.

— Шон? — отзова се Арни Харис, който познаваше гласа му.

Арни бе станал и пиеше кафето си. Шон си го представи седнал на верандата на къщата си върху хълма. Арни се бе пенсиониран преди пет години. По стар навик се будеше в пет и половина и пиеше кафе до шест, гледайки изгрева над фермата си във Вирджиния.

— Как си, Арни?

— Чакам да ми се обадиш.

Шон въпросително вдигна вежди.

— Чух, че при вас се е случило нещо лошо.

— Откъде разбра, че съм в Маями?

— Програмата на турнето ти беше публикувана. Маги ми разказа за плановете ти. Жена ми винаги следи внимателно твоите идвания и заминавания. Ти си нейно лично завоевание.

Шон се засмя. Маги Харис наистина имаше заслуга за старта на творческата му кариера.

При един случай, в който двамата с Арни правеха оглед на изровени кости и съчиняваха хипотези за причините на смъртта, Маги бе подхвърлила на Шон да излее въображението си върху хартия: „Превърни го в художествена измислица! Нали не искаш някой да те подведе под съдебна отговорност! Няма да ти е трудно, понеже си се занимавал с толкова много хора... хора, които някога са живели...“.

— Какво става с теб? — попита Арни. — Местната полиция допусна ли те до този сензационен случай? Имат един труп, а навсякъде тръбят, че става дума за сериен убиец.

— Да, някои от ченгетата са мои стари приятели.

— А какво са правили тогава? — изсумтя Арни.

— Арни, аз познавах момичето.

— Знам — отвърна след малко Арни.

— Откъде знаеш?

— Аз съм пенсиониран, но не и мъртъв. Все още мога да получавам информация от цялата страна. Проучих случая „Елинон Мец“, разбрах, че сте били съученици в гимназията, и прегледах вестниците от онова време.

— Тогава тя бе най-добрата приятелка на Манди — каза Шон.

— Интересно!

— Манди се удави. Бях там, когато се случи това. Присъствах на аутопсията на Елинон Мец, Арни. Беше различно. Ели е била заклана.

— Напълно различно.

— Да.

— Но... смяташ, че има връзка между случилото се преди петнайсет години и сегашното убийство?

— Не знам. Може би ме плаши самият факт, че съм отново тук. Кажи ми, Арни, възможно ли е да има някаква връзка? Минаха толкова много години. Случаите са коренно различни. Но тук нещо ме измъчва. Ти си един от първите, които са правили психопортрети, изучавал си психопати, познаваш начина им на мислене и действие. Що за убиец е този, който напълва жена така, както този е направил с Ели? Тя е била

повалена с удар по главата, но не е умряла от него. Прерязал е гърлото ѝ, след което я е бил и мушкал. Тялото е намерено без дрехи и доказателства за самоличността ѝ. Почти бе погребано в тинята. Можеше въобще да не я намерят, като се имат предвид почти ежедневните гръмотевични бури, които се вихрят във Флорида между пролетта и лятото. Дъждът е можел да я потопи завинаги.

— Изглежда, убиецът е много организиран — каза Арни.

— Внимавал е да не разкрият твърде лесно самоличността ѝ, а и навярно внимателно се е освободил от трупа. За да дам наистина професионално мнение по въпроса, трябва да опозная жертвата, да прочета доклада от аутопсията и да разбера какво знае полицията по случая. Но ако жертвата е жестоко малтретирана, убиецът най-вероятно не е новак. Било ли е изнасилено момичето?

— Да.

— Може би е започнал като насилник, после е добавил физически мъчения и накрая е стигнал до убийство. На него му е необходимо да властва, да се усеща. Бих предположил, че е извършил доста големи поразии преди това убийство, вероятно го е подготвял от години.

— Така значи — каза Шон.

Той бе слушал лекциите на приятеля си и познаваше съветите му към служителите на закона, които отчаяно търсеха улики, за да стигнат до убийците.

— В действителност теб те интересува възможно ли е някой да удави момиче преди петнайсет години и да се върне, за да убие още една твоя приятелка. Докато ти случайно се намиращ в града. Наистина изглеждаш уплашен. Но по-страшното е това, че ако между двата случая има връзка, хората може да помислят, че си ти.

Шон скръцна със зъби.

— Не съм убил Манди, нито пък Ели.

— Знам, че не си. Познавам те.

Шон въздъхна и с болка осъзна, че старите рани все още не бяха зараснали. Защо го избираха за изкупителна жертва? Тогава той бе аутсайдерът. Другите се сдушиха и го оставиха сам...

— Там ли си, Шон?

— Да, тук съм — тихо отвърна той. — Благодаря, Арни.

— Не трябва да ми благодариш за това, че съм ти приятел — сърдито рече Арни. — Защо не си дадеш малка почивка и не ни дойдеш на гости? Може би ще се почувстваш по-добре, ако се махнеш за известно време оттам.

— Може и да си прав, но точно сега не мога. Трябва да уредя някои неща тук.

— Звънни ми, когато и да ти потриявам. Животът на пенсионер ми харесва, но понякога ме стяга шапката. Ако нещата се влошат, обади се. Може да съм ти от полза.

— Благодаря. Ще те имам предвид.

Шон се сбогува и затвори. Все още неспокоен, той погледна към часовника. Ама че работа! Денят полека-лека набъбваше. Шон не можеше да се отърси от безпокойството си. Чувстваше се като тигър в клетка.

Време бе да се размърда.

Лори тъкмо си бе наляла кафе, когато чу клаксона. Помисли си, че някой минава да вземе съсед за работа, но в следващия момент на вратата силно се почука и тя побърза да отвори. Погледна часовника си — беше седем и половина.

На прага стоеше Шон. Неприятно ѝ бе, че сърцето ѝ подскачаше още щом го зърне, дланите ѝ се изпотяха, а адреналинът ѝ стремително нарастваше. Това изобщо не бе здравословно.

— Шон, знаеш ли колко е часът?

— Да. Майкъл ми каза, че си приела поканата му да гостуваш в Кийз.

Тя го гледаше втренчено. Бе по халат и държеше чаша с кафе. Косата ѝ бе небрежно вдигната и нямаше никакъв грим.

За разлика от нея той изглеждаше добре: къси панталони, риза, сандали, тъмни очила, бейзболна шапка. Бе гладко избръснат и косата му бе още влажна от душа.

— В Кийз? Сега?

— Да. Защо да пропиляваме деня? Той ми каза, че си искала да отидеш.

— Аз... аз... — заекна Лори и направи неопределено движение с чашата — не съм казвала, че искам да отида в седем и половина днес!

Майкъл ми разказа за работата си с делфините и морските крави и аз казах, че с удоволствие ще разгледам базата. Той не спомена определен ден...

— Добре. Защо да не отидем, преди да си почнала работа? — каза Шон.

— Да, но...

— Мисля, че днешният ден ще е хубав. Брендън тук ли е? Може би той ще пожелае да дойде с мен?

Тя отстъпи ядосано назад. Но нали преди години двамата бяха големи приятели, така че изобщо не биваше да я притеснява предложението му да поразходи сина ѝ с кола. Не и при положение, че искрено вярва в неговата невинност.

— Брендън скоро тръгва на училище, нали?

— Да, реших да му дам няколко дни, за да свикне.

— И?

— И той свиква.

— Нека дойде в Кийз — и ще обикне Флорида.

— Защо е нужно да бързаме толкова? Нали в целия свят все още признават почивните дни?

Шон се усмихна.

— Откажи се. Какво му е на днешния ден? Тъкмо ще се реваншираш за петъчната вечеря, от която се измъкна.

— Ти не ме предупреди — ето това не ми харесва. Изведнъж нахлуваш и...

— Мамо, кой е тук? — извика Брендън и след малко се появи само по джинси. — Здравей! — зарадва се той на Шон. — Страхотно! Искаш ли кафе?

Лори му хвърли зъл поглед, но Брендън не го забеляза. Шон пък се престори, че не го е видял.

— С удоволствие.

Той мина покрай Лори и последва Брендън в кухнята. Лори изруга и ядно тръшна вратата.

— Отивам да се изкъпя! — извика тя.

— Сложи си банския — провикна се Шон след нея.

— Защо? — учудено го погледна Брендън.

— Ще ви вода в Кийз — обясни Шон.

— Еха, страхотно!

— Лори! — повика я Шон с любезен тон.

Тя знаеше, че може да му откаже, но щеше да се изложи пред сина си. Една разходка до Кийз щеше да му се отрази добре. Денят бе прекрасен. Животът им наистина трябваше да влезе в релсите си, а заниманията на Майкъл изглеждаха доста интересни.

— Какво пък — ще дойдем! — измърмори Лори.

След половин час тя седеше на предната седалка до Шон в наетата от него кола и тримата пътуваха по магистралата в посока юг. На Брендън му хрумна да се обади на Джен и да я помоли да разреши на Тина да пропусне училището този ден. За голяма изненада на Лори Джен се съгласи. Тя щеше да ги чака в ресторант „88-и километър“, който се намиреше по пътя, водещ от Маями към Кий Уест.

Не беше трудно да поддържат разговора — децата така и не млъкнаха. Тина бе развълнувана, защото не беше на училище, а Брендън бе развълнуван от нейното присъствие. Говореха за най-новите филми, за музика, книги, за птици, растения и крокодили.

Спряха да закусят в едно фамилно ресторантче в Кий Ларго. То бе построено от неодялани греди, бе приятно и от водата го делеше само един малък плаж. Докато Шон плащаше сметката, а децата бавно поеха обратно към колата, Лори не разбра как свали обувките си и тръгна към водата. Беше прекрасно: ясното синьо небе, тюркоазният залив и вълните, които нежно се диплеха една след друга.

Тя затвори очи, попивайки топлината на слънцето. Обгърна я приятният измамен хлад на бриза. Обичаше това чувство. През всичките тези години то ѝ бе липсвало. Ню Йорк имаше вода и най-фантастичния хоризонт. Но тук бе родният дом — тропическият балсам, солта по кожата, жаркото слънце, нежният бриз...

Отвори очи, когато почувства, че Шон стои близо зад нея и я наблюдава. Той беше свалил ризата и сандалите си. Мускулестите му рамене и гърди бяха силно загорели от слънцето. Сложил ръце на хълбоците си, Шон замислено я гледаше. Тя срещна погледа му и се изчерви.

— Чуден ден, нали?

Той кимна.

— Това ми липсваше.

— От години не си бил тук.

— Да — съгласи се Шон, а сетне сви рамене, взирайки се във водата. Очите му бяха сини като океана и небето. — Атлантическият океан е доста различен, разбира се. Толкова време мина... Та защо не искаше да излезеш с мен?

— Бях... бях изненадана — рече Лори.

— Така ли? — Той пристъпи към нея. Сега ги разделяше само една крачка. — Аз винаги съм изпитвал чувства към теб и ти го знаеше.

— Ти излизаше с Манди, аз — с Брад...

— Точно така, до онзи ден при стария изкоп. Между мен и Манди всичко бе приключило, преди да се случи трагедията. Мисля, че и ти бе приключила с Брад.

— Щяхме да продължим в различни колежи...

— И ти изпитваше чувства към мен.

— Може би, но това бе отдавна.

— Родителите ти забраниха да говориш с мен, аз бях неудачник, при това — от страната на лошите, независимо дали бях убил Манди, или не.

— Това е много жестоко — каза тя.

— Точно така. От време на време се ожесточавам.

— Тогава защо ме потърси? — тихо попита тя.

— Защото, ако не греша, ти си свободна също като мен. Няма го Брад, няма я Манди. Вдовица си повече от десет години.

— Значи смяташ, че трябва да станем гаджета.

Той ненадейно се усмихна.

— Да, смятам, че трябва да станем гаджета. Това е напълно човешко, нали?

Лори трепереше.

— Лори, ти не си ми безразлична! Да си призная, никога не си ми била безразлична, дори и тогава, когато се мъчех да те забравя. Ти си тук, аз съм тук, не виждам никаква пречка.

— Защото не знаеш къде да гледаш! — рече тя със смътна уплаха.

— Какво?

— Шон, ти просто не ме познаваш...

— Хората никога не изменят на същността си.

— Напротив!

— Не съм съгласен. Душата никога не се променя.

— Шон, аз не съм толкова добър човек. Направих някои ужасни неща...

— Какви например?

Тя го гледаше, мислейки, че точно сега е моментът да му разкрие страшната си тайна. Но не го направи и продължи да го гледа безмълвно. Той се усмихна и Лори си спомни за „оня“ Шон — още при първата им среща ѝ се стори страхотен, а красивата му усмивка направо спираше дъха ѝ.

— Хайде да оставим за друг път признанията! — рече той. — Ако нещата се развият...

— Към какво? — прошепна Лори. — Шон, не мисля, че идеята е добра. Имам предвид това да станем гаджета.

Изведнъж той се озова зад нея и ръцете му обгърнаха кръста ѝ. Притегли я към себе си и дрезгавият му глас опари ухото ѝ:

— Аха! Ти май си мислиш за секс. Жега, пясък, вода, няколко коктейла „Маргарита“... и един висок тъмен непознат, изскочил от миналото.

— Шон, децата!...

— Нямах предвид точно тук и сега! — нежно я подразни той.

Тя се размърда в ръцете му, обърна се и застана очи в очи с него. Не можа да скрие усмивката си.

— Точно така! Не тук и сега, Шон...

— Чудесно! Тогава кога?

Лори престана да се усмихва.

— Знаеш ли, аз наистина се опитах да те открия...

— Кога? — настойчиво попита той и застана нащрек.

— Баща ти ми каза, че си заминал и с никого не искаш да се чуваш. Каза, че ще ти каже, но или на теб ти е било все едно, или той не си е направил труда да ти каже. Ти винаги си твърдял, че родителите ми са предубедени, а излиза, че твоят баща е бил против мен...

— Не, не беше така.

— Сигурно е бил, защото...

— Той умря. Нямах възможност да ми каже каквото и да е, защото умря. Аз напуснах Маями и отидох в Калифорния. Изпратих пари на татко и Майкъл, за да дойдат при мен. И двамата искаха да

започнат нов живот. В самолета баща ми получил удар и изпаднал в кома. Умря в Калифорния.

— О!

Само ако пясъкът можеше да я погълне! Лори не знаеше за баща му, никой не ѝ бе казал. Навярно никой не беше разбрал. Господин Блек, който бе работил здравата, за да осигури нормален живот на синовете си, бе тих и скромен човек. Смъртта му не бе огласена във вестниците, а Шон нямаше никого, на когото да съобщи скръбната вест. Баща му си бе отишъл тъжно и незабележимо, както бе живял.

Искаше ѝ се да каже „Съжалявам!“, но нямаше да прозвучи искрено. *Щях да обикна баща ти така, както винаги съм обичала теб. Ти така и не разбра колко болезнено бях влюбена в теб. Така и не разбра...*

Шон я пусна и се обърна към паркинга. Лори нямаше защо да се притеснява от присъствието на Брендън и Тина, те бяха прекалено увлечени един от друг и се заливаха от смях, докато пиеха сода.

— Шон! — прошепна тя.

Ала той не я чу. Вече се отдалечаваше и приближаваше колата.

— Шон! — отново го повика Лори.

Този път той я чу, но я чуха и децата.

— Какво има, мамо? — попита Брендън.

— Ами... нищо — отвърна тя с усмивка. — Майкъл знае ли за нашето посещение?

— Да — бавно кимна Шон.

— Нямам търпение да стигнем — каза Брендън и отвори задната врата.

— Брат ти наистина ли ще ни пусне при животните? — развълнувано попита Тина.

— Разбира се — отговори Шон.

Тя радостно засия и влезе в колата.

Лори и Шон останаха сами отвън. Лори го погледна над покрива на колата.

— Откъде Майкъл знае, че ще ходим при него?

Шон отново бе сложил тъмните очила.

— Шон...

Той се усмихна и това я успокои.

— Наистина съжалявам за баща ти.

— Беше отдавна. Вече никой не може да го нарани. Опитвам се да вярвам в рая. Ако има рай, татко и Даниел са там.

— Да.

— Трябва да тръгваме. Децата сигурно вече се чудят какво става.

— Да, Шон...

— Да?

Той бе казал да оставят признанията за друг път. Нима можеше да говори за миналото сега, когато Брендън и Тина са с тях?

И все пак може би точно сега бе настъпил моментът. Моментът, който тя бе пропуснала, когато наистина можеше да има значение.

— Мамо, моля те! Вътре е поне сто градуса! — извика Брендън.

Шон направи гримаса.

— Идваме! — на свой ред извика Лори.

Тя се мушна в колата. Шон я последва и включи двигателя.

Лори за миг го погледна и после се вторачи в пътя пред себе си.

Моментът бе отлетял. Отново го бе изпуснала.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Майкъл се зарадва, като ги видя.

Някога в училище той бе срамежлив и странно тих за лошо момче, което непрекъснато се забъркваше в неприятности и се движеше в неподходящи компании. Шон, по-малкият брат, бе общителен, защитаваше го при всяка възможност и сам се оправяше в живота.

Очевидно работата с животните бе променила коренно Майкъл. Сега той бе далеч по-самоуверен и според Шон нямаше други провинения, освен случайни глоби за превишена скорост, откакто бе открил за себе си морската биология и психологията на животните.

Майкъл ги посрещна на входа на частната лаборатория, в която работеше, основана от фондация за спасяване на животните в сътрудничество с правителството — хора, които се интересуваха главно от използването на делфини в спасителни операции. Но, както обясни Майкъл, докато ги развеждаше от басейн на басейн, неговата лаборатория се занимаваше с всякакви видове морски бозайници, както и с риби, тъй като изучаваше акулите, скатове и техния имунитет към раковите заболявания. В централната сграда той запозна гостите си с някои свои колеги, повечето — облечени с плувни костюми, шорти и бели престилки; някои от тях бяха студенти от различни колежи, други — учени или специалисти по поведението на животните. После Майкъл ги поведе през варосаните коридори навън към естествените басейни край брега на океана.

Най-напред ги заведе при Ребека — бременна морска крава, която бе сериозно ранена от витло на кораб, минаващ по водния път край един от северните щати.

— Някои хора въобще не обръщат внимание на обозначенията и пресичат зони, в които животните живеят и се размножават. Затова стават такива неща — тъжно рече Майкъл.

Той бе седнал на брега и краката му висяха във водата. Лори бе поразена. Морската крава — голяма и тромава — не бе от най-

симпатичните създания. Но тя имаше големи и разбиращи очи, мустакатото ѝ лице притежаваше чар, който само една майка би оценила, и Лори я оприличи на огромно гальовно куче. Животното отиде право при Майкъл, потърка лице в скута му и когато той започна да го чеше по главата, на него явно му хареса. Седнала до него, Лори се протегна и също го почеса.

— Може ли да я пипна? — попита Брендън.

— Разбира се. — Майкъл внимателно се освободи от Ребека и стана, за да направи място на децата.

— Доверчива е — отбеляза Шон, когато Ребека се плъзна към Брендън, който щастливо се засмя.

— Твърде доверчива. Никога не ще можем да я пуснем, защото отново ще попадне сред хора, а те не я плашат. Хората трябва да се отнасят с голямо внимание към дивите животни. Тукашните рибари смятат, че правят добро на делфините и морските крави, като ги хранят. Понякога им дават развалена риба, а бактериите се размножават бързо. Но по-лошото е, че така те ги правят доверчиви към хората. А на хората най-малко трябва да се вярва.

— Наистина ли сме толкова лоши? — попита Лори.

Майкъл я погледна така, както понякога я гледаше брат му.

— Да, направо сме ужасни. Искате ли да се запознаете с моето момиче?

— Приятелката ти е тук? — попита Тина.

— Не съвсем, но... Елате да я видите.

Майкъл ги заведе при друга лагуна, където имаше платформа и дървена стълба, по която се слизаше във водата. Той обясни, че всичките седем басейна в комплекса са свързани с океана и били изкопани десетки години, преди да бъде построена железницата на Фраглер, която първоначално свързвала островите. По-късно железницата била разрушена от ураган, но на нейно място построили път №1, който и досега свързваше островите с континента. С времето морето настъпвало и преди четирийсет години компанията на Майкъл се заела да изкопае по-дълбоки басейни и сложили помпи за ежедневно регулиране на морската вода.

— Ето я и нея — любовта на живота ми, единствената жена, на която вярвам — каза Майкъл, смигвайки на Лори.

Лори погледна Шон, който невинно вдигна рамене.

— Сигурно напоследък не му е вървяло в любовта.

Лори вдигна въпросително вежди и погледна там, където сочеше Майкъл. Отначало нищо не видя. Майкъл направи кръгово движение с ръката си и изведнъж от водата се изстреля нещо синьо, завъртя се и се гмурна обратно в дълбините.

— Това е Мариан — нежно каза Майкъл.

— Азовски делфин! — извика Тина, пляскайки с ръце.

— Белуха^[1] — поправи я Шон. — Между двата вида има разлика.

Майкъл се усмихна.

— Моят малък брат е прав. Явно понякога се вслушва в думите ми и това ме ласкае. Разлика наистина има. И двата вида принадлежат към семейството на китовите, но азовските делфини са по-дребни и предпочитат по-дълбоките и хладни води. Белухата се среща в крайбрежните води на Атлантическия океан, както и тук, на островите. Винаги ще я познаете по тъпата муцуна, сякаш има патладжан вместо нос.

— И тя ли е гальовна като Ребека? — попита Брендън.

— Тя е чудесна. И специална. Сега ще видите. Лори, влез вътре и се престори на мъртва.

— Какво?! — Лори не повярва на ушите си.

— Майкъл... — Шон понечи да възрази.

— Не, сериозно. Лори, сигурен съм, че още плуваш като риба, тъй че няма никаква опасност.

Лори погледна към Шон.

— Ти си на ход — каза й той.

— Ако се страхуваш... — започна Майкъл.

— Не! — извика Лори. — Аз ви вярвам, и на двамата ви вярвам. Дори и след това, което подхвърли ти, Майкъл Блек.

— Аз ще ида, мамо — нетърпеливо рече Брендън.

— Нека майка ти бъде първа — каза Майкъл, гледайки предизвикателно Лори.

— Госпожо Коркоран, в „Театъра на морето“ организират специални курсове за плуване с делфини — обади се Тина. — Винаги съм искала да отида...

— Всеки ще получи такава възможност — каза Майкъл.

Лори свали черната рокля и сандалите си и влезе във водата.

— И сега?

— Иди в средата и се отпусни върху водата, с лице надолу, сякаш си мъртва.

Лори доплува до мястото и изпълни инструкциите на Майкъл. Не беше сигурна колко дълго може да задържи дъха си. Някога плуваше добре, даже страхотно. Всички те израснаха с водата, от деца бяха свикнали с нея. Често ходеха при големия изкоп...

Лори усети, че е малко нервна. Почти нищо не виждаше, самата вода бе чиста и много приятна, но басейнът бе пълен с водорасли и очите я смъдяха от солта. Тъкмо се канеше да се изправи, за да си поеме въздух и да попита Майкъл какво още да направи, когато усети мощно раздвижване на водата. Едва не нагълта вода от уплаха, когато делфинът внезапно я достигна.

Мариан бе огромна. От брега на Лори ѝ се стори по-малка. Но сигурно бе дълга поне девет фута, а очите ѝ имаха удивително човешки израз.

Тя леко подхвана Лори под корема и започна да плува. Скоростта ѝ бе невероятна. Лори сякаш летеше през водата. След миг тя бе оставена на стълбите, по които се влизаше в басейна и откъдето Шон и децата възторжено ръкопляскаха.

— Великолепна е, нали? — попита Майкъл, говорейки за Мариан така, сякаш тя бе любимото му дете.

— Така е — съгласи се Лори, докато изтърсваше мократа си коса.

— Може ли и аз да опитам? — попита Тина.

— Разбира се, тя харесва хората. Има делфини, които не ги харесват. Някои са общителни, други — не. Ние ги тренираме по метода на положителната подкрепа.

— Храна ли? — попита Брендън.

— Понякога — кимна Майкъл. — Но Мариан не е от яшните. Тя обича да я чешат по главата, да я разтриват по корема и... да я аплодират! Голяма актриса е.

Лори седна на стълбите, а децата едно след друго се престориха на удавници, за да ги спаси Мариан. Шон също влезе в басейна и двамата с Майкъл отработиха някои тренировъчни техники. Но когато Майкъл спря, за да обясни нещо на брат си, Мариан се насочи към мястото, където бе седнала Лори. Делфинът се втренчи в нея и наклони глава настрана, скривайки едното си око във водата.

— Ей, какво правиш? Приличаш ми на едно голямо кученце.
Майкъл излезе от водата.

— Тя те харесва.

— Но тя не ме познава.

— Делфините се водят от инстинктите си. Тя инстинктивно те харесва. Умно момиче — каза Майкъл.

Това бе комплимент и Лори се усмихна.

— Поплувай с нея.

— Децата са на седмото небе. Не ми се иска...

— Те имат на разположение почти половин ден. Ти поплувай, а после с Шон ще ви поразходя още малко наоколо.

Лори сви рамене и отново влезе във водата. Мариан наистина я харесваше. Делфинът плуваше редом с нея, гмуркаше се едновременно с нея и после изплуваше заедно с нея. Лори протегна ръка, Мариан се отдалечи и след малко се върна. При втория опит делфинът ѝ позволи да го погали. Лори остана очарована, това създание бе красиво, силно, нежно, игриво и наистина обичливо. Мариан остави Лори сама и когато тя се огледа, видя, че е отишла при Шон. Изведнъж той започна да се смее и извика на брат си:

— Майкъл, погледни! Тя ме бута.

— Явно иска да се размърдаш.

— Ами ако не искам?

— Какво ще направиш? Ще я напляскаш ли?

— А ти какво правиш в такива случаи?

— Давам ѝ почивка, както дават междучасия на учениците. Но защо не провериш какво иска?

Шон учудено вдигна вежди и се вторачи в делфина. Мариан вдигна глава и пронизително изписка.

— Какво? — попита я Шон през смях.

Тя го мушна леко в гърдите и започна да плува. Лори видя, че Шон стремително се носи през водата право насреща ѝ.

Той се вряза в нея и двамата тутакси потънаха. Шон инстинктивно я хвана и когато изплуваха, от косите и лицата им се стичаше вода. Ръцете му — големи и силни — все още я придържаха. Ослепителната му усмивка и искрящото отражение на водата в очите му бяха прекрасни. Внезапният копнеж за секс, който я прониза като

слънчев лъч, я хвърли в паника. *Това изобищо не биваше да се случва. Просто в миналото си бе изживяла повечко емоции.*

Докато тези мисли се въртяха в главата ѝ, Лори с ужас почувства, че краката ѝ се оплитат във водорасли. Водорасли, увивни растения... Силата на ръцете му бе страхотна. Ето защо полицията го бе обвинила, че той е изпаднал в ярост и нарочно е завързал глезена на Манди за подводното растение.

— Видя ли? Навсякъде има сватовници. — Гласът му бе дрезгав, чувствен и запали желанието ѝ така, както от години не ѝ се бе случвало.

Но Шон престана да се усмихва, сякаш видя в очите ѝ подозренията от миналото. Направи движение да се обърне.

— Шон!

Лори протегна ръка, за да го спре, но вместо да хване ръката му, пръстите ѝ се озоваха под пъпа му. Той се обърна, истински учуден.

Ръката ѝ се задържа достатъчно дълго, за да усети мигновената му ерекция. Устата ѝ пресъхна. Той я гледаше с вдигнати вежди.

— Не исках... Съжалявам... — промълви Лори. Почувства се нелепо, по-млада и по-несигурна от ученичка. После лекомислено заключи: — Мисля, че трябва да се любим.

— Тук ли? — учтиво попита той, като погледна към Майкъл и децата.

— Не. — Лори поклати глава и се разсмя.

— Къде и кога?

— Някъде... някога.

Той леко наклони глава.

— Става — отвърна ѝ нехайно. — А сега ме извини, но мисля, че веднага трябва да се махна от теб.

Шон отсъства доста дълго. Лори и децата бяха изсъхнали и облечени, готови за обиколката в лабораториите, където щяха да наблюдават работата със скатове, Шон не отвори повече дума за секс, но темата тегнеше над тях през целия ден.

Андрю Кели пристигна първи в ирландската кръчма в Гроув, където Брад Джексън го бе поканил на късен обяд.

Той си поръча бира, докато чакаше приятеля си. Брад влезе след десетина минути, поздрави бармана и неколцина души на бара и забелязвайки Андрю в сепарето в дъното, се отправи към него.

— Радвам се, че успя да дойдеш.

— Няма проблем. Какво има? — Андрю се ухили. Напоследък кариерата на Брад вървеше изключително добре, така че се пошегува, когато попита: — Търсиш си работа? Трябват ти допълнителни доходи? Да не би Тина да е поискала вече мазерати?

— Не, но това не би било от значение. Майка й поиска целия свят, когато се развеждахме.

— Чувам, че Джен добре печели от недвижимите имоти.

— Така е. Аз донякъде се майтапя. Разведохме се много отдавна и сега добре се разбираме.

— Ще има ли парти?

— Засега — да. Джен не се е отказала от идеята.

— В къщата, която е наполовина твоя?

Брад сви рамене и прокара пръсти през все още русата си коса, за да я приглади назад. Той винаги бе облечен безупречно; много преди да стане адвокат, се подготвяше за света на бизнеса. В училище дори джинсите, боксерките „Калвин Клайн“ и тениските му бяха изгладени.

— Не мисля, че идеята й е толкова лоша. А ти? — рече отбранително Брад.

— Не, идеята е добра. Тя покани и моите родители.

— Мисля, че е поканила всички живи.

— Джен навярно е права: семействата и приятелите наистина се отчуждават. Събират се на нечие погребение и започват да се тюхкат за изминалите години.

— Погребението на Ели бе тежко, а?

Андрю мрачно кимна и взе бирата си.

— Да.

— Съюзът бе страшно разстроена.

— Да, стана ми мъчно за бедната Сю.

— Помниш ли последната година... ти бе в колежа, но двамата с нея все още ходехте сериозно — каза Брад.

— Да, тя беше много привлекателно момиче.

— Какво стана после, та се разделихте? — попита Брад.

Андрю сви рамене.

— Кой знае? След случилото се с Манди... Не знам.

— Аз знам. Ние се изолирахме. Щяхме да постъпим много лошо, ако просто бяхме заровили Манди, но ченгетата посочиха Шон и всички ние му обърнахме гръб.

Андрю гледаше с внимание бирата си.

— Да, може би. И после си въобразихме, че сме се държали като мръсници, дори и да сме били подтикнати от родителите си, и така се изолирахме един от друг. Всеки — сам за себе си, оцеляват най-силните!

— И колко жертви само! Първо — Манди, после родителите ѝ загинаха в автомобилна катастрофа. Това, че Джеф е с всичкия си, че ходи и говори, и при това е уважаван адвокат, е направо смайващо.

— Шон и Майкъл също се справиха добре — каза Андрю.

— В каквато и мизерия да се забъркваше Шон Блек, винаги успяваше да излезе чист и неопетнен — рече Брад.

— Сякаш надушвам старото съперничество.

— Между нас никога не е имало съперничество. Ние бяхме от различни семейства и следвахме различни пътища. А ти си здрав и читав, Джен и аз сме добре, братовчед ти Джош се наслаждава на ергения си живот и Сю също не е за оплакване. Рики Гарсия и Тед Нийсън станаха ченгета и въпреки че смятат адвокатите за акули, а ченгетата — обикновено за свини, и двете професии са почтен начин за препитание — заключи Брад.

— Значи никой от нас не е пропаднал. Ти и Джен — разведени, Лори скорострелно се омъжи за един болник, който малко след това хвърли топа. Ели се бе развеждала два пъти, а на Сю ѝ върви в бизнеса, но не ѝ провървя в брака. Останалите сме щастливи застаряващи ергени, които, изглежда, са неспособни да създадат пълноценна и дълготрайна връзка.

— По дяволите, не знаех, че сме такива нещастници — измърмори Брад.

— Не съм казал такова нещо. Просто сме прецакани.

— Ние сме от поколението, което даде нов смисъл на определението „непълноценен“ — нетърпеливо каза Брад.

— Но може би с възрастта ставаме по-добри. Вместо да се тревожим толкова много за себе си, отново можем да започнем да се

грижим един за друг по приятелски. Сю се радва, че сме тук. Тя наистина е уплашена.

— Защо? — попита Андрю.

— Защо ли? Случилото се е ужасяващо...

— Да, но е чиста случайност. Ели е попаднала на убиец. Едва ли Сю ще срещне същия човек...

— Не те ли е страх поне мъничко? — попита Брад.

— Да, разбира се, но...

Брад внезапно се наведе напред.

— Ами ако наистина Шон Блек е убил Манди в пристъп на ярост?

Андрю се почувства неловко, понеже и на него му минаваше тази мисъл.

— Ако наистина е така? — повтори Брад. — Той винаги си е падал по Лори. Мисля, че тя се топеше по него, когато двамата с нея бяхме гаджета... Признавам, че егото ми страдаше много.

— Искаш да кажа на сестра си да не се среща с Шон Блек?

Брад се отпусна назад.

— Не, не, разбира се, че не... Само че е странно. Това е всичко.

Странно. Наистина бе странно. Изведнъж Андрю почувства необяснимо желание да си тръгне. Погледна часовника си — почти три часа.

— Трябва да поръчаме. Следобед имам работа. Но нали ти ме покани на обяд. Какво има? — попита Андрю.

— Да, аз те поканих — съгласи се Брад.

Вместо да говори направо, той започна да си играе с ножа. Андрю бе озадачен. Брад никога не бе губил дар слово. Той и Шон бяха най-добрите в класа на Лори и се редуваха в получаването на най-високите отличия в спорта и учението. Брад винаги бе изтънчен, а Шон — малко грубоват.

Андрю реши, че в един спор би взел страната на Брад. Но ако се озовеше в пустош с някого, на когото можеше да се опре, той предпочиташе това да бъде Шон. Андрю харесваше Брад и смяташе, че и Лори все още го харесва, но Брад не знаеше някои неща, които на него му бяха известни. Любопитно му бе да види какви ще бъдат отношенията между Брад и сестра му след нейното завръщане. Преди години Лори бе прекъснала връзката си с него — въпреки всичко,

което се случи — и сега изглеждаше не само доволна, но дори очарована, че разводът на Брад и Джен бе може би най-хубавият развод, който можеше да съществува.

— Имам необичайна молба към теб — каза Брад. Сините му очи гледаха сериозно Андрю и сетне боязливо трепнаха, сякаш се боеше някой да не го чуе.

— Казвай.

— Наистина е необичайна.

— Казвай.

— Трябва ми жена.

Андрю го изгледа втренчено и после се разсмя.

— Брад, ти най-малко имаш нужда от жена. Жените направо ти се лепят. Всичко ти е наред. Ако не си богат, то имаш достатъчно добро финансово положение. Караш страхотна кола и все още не си оплешивял. Не искам да прозвучи нескромно, но аз не си падам по-долу от теб. Обаче съм абсолютно сигурен, че и сам можеш да си хванеш гадже.

— Нямах това предвид.

Андрю се намръщи.

— Какво? Чистачка ли си търсиш?

— Не! — Брад сякаш се раздвояваше. Той си пое дълбоко въздух. — Виж, сериозно мисля да се ожения отново за Джен...

— Какво?! — смая се Андрю и вдигна ръце. — Страхотно, твоя воля, но не смяташ ли, че сега имаш най-доброто? Когато ѝ липсваш, тя сама идва при теб, но вече не може да обръща джобовите ти.

— Андрю, тя не е толкова алчна жена...

— Когато се развеждаше, не мислеше така.

— Оженихме се твърде млади. И двамата бяхме заети изцяло със себе си — ревниви, гадни и вбесени през по-голямата част от времето.

— Точно така. И повече няма да има такива неща? — недоверчиво попита Андрю.

— Не това ме вълнува сега. Преди да направя каквото и да е... — Брад замълча. — По дяволите, Андрю, искам да наема жена!

— Проститутка?

— Шшт!

— Сериозно?! — Андрю го погледна и разбра, че Брендън има точно това предвид. — Ей, приятелю, та ти си живял по тези места,

колкото и аз. Знаеш къде да ги намериш...

— Не искам жена от улицата, а някоя...

— ... истинска?

— Търся високоплатено момиче на повикване.

Андрю пресуши чашата си. Бирата сякаш запали стомаха му.

Той правеше порнофилми, за да се препитава и за да може да прави филмите, които наистина го интересуваха. Да, той правеше мръсни филми, познаваше езика, хората, играта. Но дори сред голите, изкусни, мазни „актьори“ не беше изпитвал такова омерзение, каквото почувства сега.

Явно Брад го смяташе за сводник.

Брад, който бе станал абсолютно сдържан — като се имаха предвид някои неща, които двамата бяха; обсъждали през годините — сега говореше като латерна, обясняваше точно какво иска.

Андрю не смяташе, че Джен ще се навие на такова нещо. Но в крайна сметка какво всъщност разбираше той от жени?

И май наистина познаваше жената, която бе идеална за тази работа, тя можеше да се възприеме по-скоро като секстерапевт, като брачен съветник, а не като курва; тя обичаше парите и бе опитна.

— Знам, че звучи странно, но това е като краста, която искам да начеша. Ще ми помогнеш ли?

Краста. О, да!

— Разбира се — отвърна Андрю. — Мисля, че разполагам с подходящия човек.

— Опитна?... — започна Брад.

— О, да. Като стара пушка.

Брад имаше доволен вид на охранен котарак. На Андрю му се гадеше. Ако не вземеше пари за услугата, щеше ли пак да си остане един гаден сводник?

Той можеше да го направи. По дяволите, дълго време бе водил двойствен живот — режисьорът природозащитник и кралят на порното.

Какво пък, на сметката му бяха записани доста прегрешения.

[1] Вид делфин с тъпа муцуна, разпространен в Атлантическия и Тихия океан. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Тъй като нашумялата книжарница бе наблизко, Сюзън затваряше заведението си по-късно. Тя бе назначила двама управители в двете си кафенета и в момента заместваше Ерик Трейнър — управителят, който работеше следобед и сега ползваше отпуск. Сюзън обикновено затваряше в десет вечерта — по това време затваряха и книжарницата — но след ужасната смърт на Ели започна да приключва към девет и половина. Затвореше ли твърде рано, можеха да постъпят оплаквания и тогава кметството или търговското сдружение щяха да я погнат. Но понеже в този час нямаше жив клиент...

Тя започна да изключва уредите. Беше педант по отношение на чистотата и това беше една от причините нейните заведения „Кафе и чай с мен“ да бъдат много посещавани. Освен това Сюзън сама приготвяше някои от най-хубавите специалитети с кафе в бранша по собствени рецепти. Тъкмо изтриваше плота, когато телефонът звънна.

— „Кафе и чай с мен“. Тук е Сюзън. Какво обичате?

— Сю?

— Да? — Гласът ѝ се стори познат, но само толкова.

— Здравсти. Искях просто да те чуя.

Озадачена, тя се усмихна. *Страшно мило, но кой, по дяволите, си ти?*

— Тук е Брад.

— Брад?

— Колко бързо забравяме. Брад Джексън.

— О, Брад, извинявай. Благодаря за обаждането. При мен всичко е наред, а ти наистина си много мил.

— Нали ще дойдеш на партито у Джен утре вечер?

— Разбира се. Студентът ще затвори вместо мен.

— Вместо теб? Сама ли си там?

— Да, но навън е много оживено благодарение на театъра и книжарницата. Навсякъде щъкат хора.

— Наистина ли?

— Да. — Тя погледна навън; наоколо не видя нито хора, нито коли.

— Студентът ще се оправя ли?

— Сто процента. Той тренира футбол в университета в Маями. Майка му ми е приятелка и момчето работи при мен когато може, защото му трябват пари.

— Е, добре. Но ти внимавай. Слушай, лошите неща ни карат да се замисляме. Ако имаш нужда от нещо, не се колебай да ми позвъниш.

— Добре. Благодаря.

— Ще се видим утре вечер.

— Дадено.

Сюзън затвори телефона, твърдо решена да приключва за днес. Но тъкмо се запъти да заключи вратата, когато видя, че някой приближава. Мъжът влезе и тя се усмихна, въздъхвайки с облекчение.

— Андрю. Андрю Кели.

— Здравей, Сю. Как е?

Тя го погледна, клатейки глава.

— Познай кой ми се обади току-що.

— Кой?

— Брад.

— Джексън?

— Същият.

Андрю се изчерви.

— За да провери как си?

— Да. — Тя го погледна внимателно и въздъхна. — Ти си дошъл за същото, нали?

— Не, не, просто случайно бях наоколо.

— Лъжец!

— Живея наблизо...

— А аз се обзалагам, че не си стъпвал тук поне от десет години. Той се изчерви.

— Не е вярно. Отбих се в книжарницата, когато я отвориха.

— Искаш ли кафе?

— Да.

— От кое?

— Ами не знам, кафе да е.

Тя се засмя.

— Френско, гъсто и ободряващо, няма да мигнеш цяла нощ.

Андрю седна на бара и Сюзън му наля кафе.

— Благодаря, Сю.

— Аз ти благодаря за загрижеността.

Той сви рамене и смутено се усмихна. Тя мислено се върна назад във времето, когато между тях двамата имаше нещо хубаво. Но след смъртта на Манди...

— Ти беше първата ми любов — каза ѝ Андрю.

— Аз бях първият ти опит — поправи го тя.

— Не, Кити Армстронг бе първата, а втората ми беше Сали Оукли. Трябва да съм бил вече доста добър, когато стигнах до теб — каза той през смях.

— Така си беше — рече тя. — Бе даже твърде добър и от всеки следващ очаквах да бъде като теб.

— Сю!...

— Ей, няма нищо. Не ставай сантиментален. Сега съм щастлива с приятелите си. — Тя млъкна, загледана навън.

— Андрю, някой току-що мина... някак крадешком.

Той рязко стана и закрачи към вратата.

— Андрю, почакай! Не отивай така лекомислено. Хората днес са въоръжени...

Ала той не ѝ обърна внимание и със замах отвори вратата.

— Господи! — чу го тя да възкликва.

Предполагаше се, че денят е бил чудесен. Брендън и Тина бяха във възторг от всичко. Брендън уверяваше Майкъл, че ще запише морска биология, а Тина реши, че е предопределена да стане ветеринарен психолог.

В пет часа се срещнаха с Джен в „88-и километър“. Поръчаха си риба и внушително количество мезета, които се оказаха много вкусни. Лори не се притесняваше от мълчанието си, понеже децата през цялото време говореха на Джен за преживяното и по тяхно настояване Майкъл отново разказа различни истории от морския живот. Джен се държеше непринудено и мило с Шон и Майкъл и Лори си помисли, че тя им бе истински приятел — вярваше в Шон и приемаше Майкъл.

И никога не бе предавала Шон.

Само Шон забеляза мълчаливостта на Лори, но нищо не каза. Гледаше я загадъчно и тя нямаше ни най-малка представа за какво мисли.

Когато възрастните поръчаха кафе, децата отидоха на кея, за да видят залеза. Джен разпалено заговори за партито си и изведнъж спомена, че все още се тревожи за Сюзън, която изглеждаше толкова разстроена.

— Май всички ще подминаваме клубовете известно време — каза тя.

Шон сви рамене.

— Според мен жените са в безопасност, ако са в компания поне от трима души и не се отделят от другите.

— Кое те прави толкова сигурен? — обади се Лори. — Ами ако е въоръжен? Имаш ли оръжие, можеш да държиш в ръцете си доста хора.

Той поклати глава.

— Нашият убиец не ползва оръжие. Разчита на изненадата и после...

— После какво? — нетърпеливо попита Джен.

— Нож — тихо отвърна Шон.

— Откъде знаеш? — настръхна Джен. — Как би могъл да знаеш точно...

— Присъствах на аутопсията.

— О! — ахна Джен.

Лори внимателно го погледна.

— Защо? Заради Рики или заради книгите ти?

— Ами заради това и заради...

— Брат ми се беше посветил на науката — каза Майкъл. — Защити докторат по съдебна антропология. Изглежда, някои от съдебните лекари в окръг Дейд обичат да четат и случайно познават някои от хората, работили с Шон.

Лори се зачуди що за работа е тази. Доста време беше минало. Тя си мислеше, че до голяма степен познава Шон. Но всъщност не го познаваше, защото ѝ се губеха годините, през които младежът бе възмъжал. Все още го харесваше и сега той я привличаше повече от всякога.

— Не знаех, че си имаме експерт по убийствата! — рече Джен.

— Не съм експерт — каза Шон и сви рамене. — Но когато те обвинят в нещо такова, няма как да не се интересуваш от темата за доказване на вината и невинността. Дали да не се връщаме вече? Майк, благодаря ти за чудесния ден.

— Какво толкова? — отговори Майкъл. — Идвайте по-често!

Отвън Майкъл се сбогува с децата, които радостно го запрегръщаха и му благодариха. Най-послед той успя да се отскубне и пое на юг с джипа си.

Лори се изплаши, когато децата пожелаха да седнат в колата на Джен. Не й се искаше да остава насаме с Шон. Чувстваше се странно: бе развълнувана и обърквана. Не че и преди не й се бе случвало...

Ала Шон не подхващаше разговор. Караше мълчаливо, без да откъсва очи от пътя.

— Шон?

— Да.

— Благодаря ти много. Брендън прекара чудесно. Мислех, че трудно ще понесе преместването ни тук, но Тина направи промяната по-поносима, а днес той направо се влюби в този край.

— Днес Майкъл бе вълшебникът.

— Да, но аз ти благодаря за...

— За това, че те убедих да дойдеш с мен.

— Да. Странно е да се завърнеш у дома.

— Много странно. Аз пристигнах, Ели бе убита, появи се ти...

— Чиста случайност.

— Хм!

— Трябва да е случайно стечение на обстоятелствата. Ти си издал книга и си дошъл на рекламно турне. Аз се върнах заради Гремпис. А пък Ели е била убита, защото се е случила на лошо място в неподходящо време. Полицията ще хване убиеца — уверено рече Лори.

— Да се надяваме.

— Май не си сигурен.

— Статистиката не винаги е в полза на заловените убийци.

— Но... този е луд. Би трябвало някъде да сбърка.

Шон огледа пътя.

— Лори, ти трябва да внимаваш. Наистина трябва да внимаваш.

— Аз винаги внимавам.

— Повече от всякога. Нямах алармена система.

— Ще имам.

— Нека ти дам пари назаем.

— Как ти хрумна, че ми трябва пари! — засегна се тя. —
Благодаря, но скоро започвам работа като учителка, а от моделите си печеля много добре.

— Животът е скъп.

— Нали знаеш, че родителите ми са заможни — хладно рече тя.

— Как бих могъл да забравя? — тихо каза той.

— Ето пак! Толкова си сприхав...

— Е, ти хвърли няколко камъка в моята градина.

— Така е. Само аз ли?

Той мълчеше и гледаше право напред. И изведнъж сякаш изригна — гласът му бе овладян, но суров, и така се бе вкопчил във волана, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели:

— Сприхав значи? Не би трябвало да избухвам и знаеш ли какво — обикновено не го правя. Но я да видим как си навлякох всичко това. Най-напред ме вкараха в затвора. Защиатаваше ме едно хлапе, току-що завършило университета. Беше умен младеж и се стараше, но печените областни прокурори, назначени да гледат делото, го спласиха. А после — известно време в затвора на окръг Дейд редом с безмилостните, хладнокръвни и извратени убийци. Всеки ден ми подхвърляха снимки с глезена на Манди, лицето на Манди, очите на Манди върху масата за аутопсии. В същото време богатите и почтени деца си седяха кротко вкъщи и съзаклятнически мълчаха, чисти като ангелчета.

— Най-после разбирам какво мислиш за мен — промълви Лори.

Той вдигна едната си ръка от кормилото.

— И трябва да се разкайвам за избухливостта си, когато от толкова много хора набедиха само мен?

— Ами ти й беше гадже.

— Вече бях скъсал с нея.

— Колко навреме!

— Точно ти би трябвало да знаеш, че това бе самата истина.

— Но...

— Но какво? — изсвистя гласът му.

— Но това е минало. Не мога да се върна назад и да променя нещата. Така че, ако ще се сърдиш на всички, по-добре си иди. Ти си великият Шон Блек. Ти си победил лошия си късмет, постигнал си нещо, не си се огънал пред нещастията, измъкнал си се от калта и си се изкатерил по един много стръмен склон. За какъв, по дяволите, се мислиш, че се държиш толкова самонадеяно!

— Аз не съм самонадеян! — вбеси се той.

— Хайде бе!

Изведнъж и двамата млъкнаха. Лори трепереше и не знаеше дали от яд или от угризения. Какво правеше, по дяволите? Влошаваше нещата повече от необходимото?

— Караш със седемдесет, а позволената скорост е четирийсет и пет мили в час — измърмори тя.

— Карам с шейсет, а ограничението е петдесет.

— О, защо не се скараме и за това, а?

— Лори, съжалявам, че отказваш да ме разбереш...

— Защото не допускаш да бъдеш разбран, а самият ти отказваш да разбереш какво преживявахме ние останалите.

— Е, прости ми. Присъствай на няколко аутопсии и прекарай една-две нощи в затвора в окръг Дейд — промърмори той.

— А на теб препоръчвам да опиташ... — започна тя и млъкна.

— Какво да опитам?

— Нищо.

— Лори...

— Нищо. Прав си, че никой не е преживял повече от теб.

— По дяволите, не съм казал такова нещо!

— Точно това каза.

Той се умълча. Тя го чу как скърца със зъби. Все още стискаше до болка кормилото и караше бързо, но без да прекалява със скоростта.

Стигнаха до магистралата и изминаха в гробна тишина пътя от Флорида Сити до къщата на Лори. Когато Шон влезе в двора, Лори се стресна, като видя полицейския джип вътре.

— О, боже, случило се е нещастие! Джен е претърпяла катастрофа с децата...

Шон поклати глава и сложи ръката си върху нейната, за да я успокои. Тя направо подскочи при допира.

— Не — нежно каза той. — Това е Рики, дошъл е за мен.

— Защо? Защо ще те търси в моята къща?

— Не знам — каза Шон и слезе от колата.

Сю си отдъхна — едва не се беше развикала. Андрю Кели се смееше.

— Това е Джеф.

— Джеф?

— Джеф Олин.

Тя се усмихна. Хубаво бе да имаш приятели. Явно Джеф идваше направо от работа. Облечен бе в костюм и влезе, разхлабвайки вратовръзката си. Усмивката му бе красива, но тъжна.

— Здравсти, Сю.

— Знам, знам. Изведнъж си почувствал неустойимо желание да пиеш кафе, нали?

Джеф се ухили на Андрю.

— Предполагам, че погребението на Ели разтърси всички ни. Сю, ти беше в много лоша форма. Не физически — всъщност изглеждаш страхотно...

— Благодаря, Джеф, много мило.

— Наистина си много хубава — увери я Андрю.

— А вие сте двама от най-готините мъже, които съм срещала, и — което е по-важно — вие сте най-добрите приятели на света.

— Единият може да те закара до вас.

— Благодаря, с кола съм. Би било чудесно, ако някой кара след мен. Аз съм една голяма страхлива котка, а? Ели изчезна от един клуб, така че този звяр вероятно се навърта около барове и нощни клубове, а не около кафенета. Как мислите?

— Права си — съгласи се Джеф. — И знаеш ли какво чух, че правиш фантастично кафе.

— Искаш ли?

— Разбира се.

— Какво пие Андрю?

— Френско. Искаш ли от него?

— А, не, искам друго — каза Джеф.

Тя се усмихна.

— Хубаво нещо са приятелите — каза Сю и наля на Джеф колумбийско.

Шон видя, че Рики не е сам. Сякаш отново се бяха върнали в гимназията — с него бе Тед Нийсън: висок, слаб и както винаги — малко мълчалив в присъствието на Рики. Тед носеше униформа, а Рики бе по тениска и джинси.

— Здравейте! — провикна се Рики, докато приближаваше Шон и Лори.

— Случило ли се е нещо? — угрижено попита Лори.

— Не, нищо — отвърна Рики.

— Тогава как, какво...

— Само търсехме Шон.

— Откъде знаеш, че съм тук? — попита Шон. Лешниковите очи на Лори, все още разширени от уплахата, проблясваха върху бялото ѝ лице. Дори и разтревожена, помисли си той, като скръцна със зъби срещу своето либидо, тя беше прекрасна. Бе успяла да запази идеална фигурата си — висока и слаба, и същевременно женствена. Толкова отдавна я бе докосвал и въпреки че тогава бе пиан, помнеше тялото ѝ, твърдите ѝ гърди, които пълнеха шепите му, извивката на бедрата ѝ...

По дяволите! Моментът изобщо не бе подходящ за интимни спомени.

— Какво става, Рики, Тед? — попита Шон. — Откъде знаете, че ще дойда тук?

— Джен каза на Брад, че ще вечеряте на островите — каза Рики. — Лори, извинявай. Не исках да те плаша. Бях тръгнал да карам Тед и реших да се отбия у вас.

— Да не е станало пак убийство? — тревожно попита Лори.

Рики я изглежда странно и сетне поклати глава.

— За жалост всеки миг някъде става убийство, но не тук, не и такова, за което аз знам. — Той се обърна към Шон. — Гилеспи иска отново да отидеш при нея. Това е всичко.

— Гилеспи? — смутено промълви Лори.

— Съдебната лекарка — обясни Шон, без да я поглежда.

— Спешно ли е? — попита той Рики.

— Точно сега не те чака в моргата, но би искала да се срещнете сутринта.

— Разбира се.

— Защо? — заинтересува се Лори.

— Има едни стари кости, с които иска да се прави на детектив — това е всичко — каза Шон. — Как е в Коръл Гейбълс, Тед? — побърза да смени темата той.

— Добре, благодаря. Занимаваме се предимно с нарушители на правилата за движение по пътищата. Имаме и няколко хлапета, които се скитат по улиците, малко повече влизания с взлом през последните години и няколко случая на насилствена смърт за изминалите десет години, но — да чукна на дърво — те са рядкост — весело каза Тед.

— Радвам се, че купи тази стара къща, Лори. Кварталът е хубав и двамата със сина ти ще се чувствате добре тук.

— Благодаря, Тед. Засега сме много доволни.

— На къщата ѝ трябва алармена система — обади се Шон.

— Можеш спокойно да разчиташ на мен — каза ѝ Тед. — Случайно познавам момчетата от службата за охрана и можем да те наглеждаме.

— Благодаря ти, така ще се чувствам по-добре — отговори Лори.

— Като заговорихме за това... Канехме се да наминем край кафенето на Сю, за да се уверим, че е добре — каза Рики. — Искате ли да дойдете с нас? Сю е царица на кафето.

— Трябва да изчакам Брендън — рече Лори. — Той е в колата на Джен.

Точно в този миг Джен паркира на алеята. Също като Лори тя се смръщи при вида на полицейския джип и изскочи навън с тревожното „Какво е станало?“.

— Нищо, обикновено светско посещение! — извика Рики. — Да не подмокриш гащичките, Джен!

Тя му хвърли поглед, който трябваше да му каже, че въпреки положението му на детектив по убийствата в Метро Дейд той не се е променил много от времето на клуба „Чук и чао“.

— Всичко ли е наред?

— Всичко е наред — успокои я Лори.

— Ще ходим на кафе при Сю. Ще дойдеш ли? — покани я Тед.

— На кафе при Сю, сега? — намръщи се тя.

— Мисля, че момчетата се държат като истински мъже и заслужават поздравления — каза Лори, усмихвайки се.

Джен сви рамене.

— Малко е късничко, но...

Брендън и Тина стояха зад гърба на Джен. Брендън пристъпи напред.

— Мамо, може ли с Тина да погледаме телевизия, докато вие се върнете?

Шон се учуди, когато Лори погледна към него, сякаш искаше да чуе неговото мнение. Той се възползва от момента:

— Заключете и стойте вътре.

— Не отваряйте на никого — строго добави Лори.

— Разбира се, мамо. — Брендън погледна Тина така, сякаш искаше да ѝ каже, че възрастните са големи паникьори, но най-добре да не им противоречат.

— Искате ли всички да отидем с джипа? — предложи Рики.

— Аз ще взема моята кола. Джен, Лори, идвате ли с мен?

— Разбира се — каза Лори.

Тя отново го изненада, като седна на предната седалка — до него. Джен се шмугна до нея.

Ръката ѝ леко докосна неговата. Косата ѝ нежно погъделичка кожата му. Той стисна зъби, закова погледа си напред и потегли.

Както си бърбеше с Джеф и Андрю, Сю погледна през прозореца и внезапно се разсмя.

— Какво има? — попита Андрю.

— Братовчед ти Джош идва от едната посока, сестра ти идва от другата заедно с Шон и Джен, а по петите им са нашите местни ченгета — Рики и Тед.

— Майтапиш се — каза Андрю и стана.

— Май ще се наложи да правя още кафе.

— Здравей, Сю — поздрави Лори от вратата. Тя се усмихна на брат си и Джеф. Другите влязоха вкупом.

— Здравейте, Андрю, Джош!

Лори разроши косата на брат си и целуна братовчед си по бузата. Сю с усмивка си спомни колко лудо бе влюбена в Андрю Кели, когато

бяха в гимназията, и как Джен и Лори непрестанно говореха за своите надежди, мечти и фантазии. Братът и сестрата Кели бяха все така забележителни — Лори бе красавица с русите си коси и светлокафяви очи, порасналият Андрю бе запазил мъжествеността си чар от времето, когато бе футболен герой; Джош Кели бе поотслабнал, но все така изтънчен и привлекателен. В училище бе капитан на отбора на знаещите. Как говореше само! Сигурно бе дяволски добър адвокат. Ели й бе казала, че познава много момичета, с които Джош бе ходил, и всяка една бе омаял с думи.

— Здравсти, Сузи — ухили се Джош, — кафето мирише страхотно.

— Този внезапен глад за кафе ми се струва доста странен — каза Сю. — Но аз ви благодаря, много благодаря.

Шон погледна към Андрю и Джош, сви рамене и се усмихна.

— Великите умове мислят по един и същ начин или нещо такова.

— И само си помислете: вие сте в пълна безопасност, защото ченгетата са вече тук — вметна Рики.

— В пълна безопасност? Едва ли, като знам що за човек си, Рики Гарсиа — пошегува се Джен.

— Той сам пусна онези слухове — каза й Тед.

— Така, ето ни всички тук. — Джен се усмихна на Сю. — Нали уж аз щях да ви събирам?

— Да не си посмяла да се отказваш. Аз нямам търпение. Сигурна съм, че ще предложиш много по-хубава храна, понеже на мен са ми останали само кроасани от сутринта — каза Сю.

— Пица! — изведнъж извика някой от вратата.

— Брад! — стресна се Джен.

— Самият аз — потвърди той.

— Какво правиш тук?

— Обадох се у Лори, за да разбера защо още ви няма, и Брендън ми каза, че сте тук. Днес доста се потрусих и сега умирам от глад. Да поръчаме пица, а?

— Добре, аз ще се обадя по телефона — изчурулика Сю. Докато избираше номера, групичката се нареди на бара и започна да предлага гарнитурата.

— Без аншоа! — настояваше Джен.

— Трябва да е с аншоа — изпъшка Тед.

— Всичко друго, но не с лук — каза Джен.

— Как така без лук! — възрази Рики.

— А какво ще кажете да поръчаме една със сирене, една с месо и една с лук и аншоа? — предложи Лори.

— Стига да мога да повторя всичко това! — съгласи се Сю през смях.

Когато пиците пристигнаха, компанията се отдаде на ядене и разговори. Сю тъкмо се канеше да ухапе едно сочно парче, когато вдигна поглед и извика:

— Не вярвам на очите си!

— Какво? — Шон присви очи. Сю му се усмихна. Въпреки големия си успех, хубавата външност и обичайната самоувереност той не можеше да се отпусне. Но едва ли някой можеше да го вини за това. Та нали властите някога го заплашваха с електрически стол!

— Брат ти е тук.

— Брат ми?

Майкъл Блек влезе в кафенето с плаха усмивка.

— Нали партито е утре вечер?

— Така е! — потвърди Джен.

— Какво правиш тук? — попита го Шон.

Сложил ръце на кръста, Майкъл се обърна към Джен.

— Не бива да я издавам, но дъщеря ти си бе забравила раничката в съблекалнята. Вътре открих рецепта за очила и тетрадката ѝ за домашна работа и се притесних, че може да има проблеми в училище.

— О, Майкъл, изминал си целия този път само заради това! Толкова съжалявам — каза Джен.

— Няма нищо, не се тревожи. Често ми се налага да го правя, а и какво пък — това е само някакъв час и половина.

— Тина винаги забравя по нещо — рече Брад, клатейки глава. — Благодаря ти, Майкъл, наистина много мило от твоя страна.

— Честна дума — няма проблем. И ви моля да не споменавате нищо. Когато децата ми казаха, че сте тук, аз им обещах да измисля нещо, за да не загази Тина. И аз съм бил на тяхната възраст.

— Трябва да ѝ бъде забранено да излиза известно време — каза Брад.

— Не бива да го правите. Така ще zlepоставите Майкъл — посъветва ги Шон.

— Но да бие такъв дълъг път! — негодуваше Джен.
— Има ли пица, всичко е наред — весело рече Майкъл.
— Колкото искаш! — увери го Сю. — А какво ще пиеш? Горещо кафе, студена мока, капучино...
— Ей, ще ми стане навик да идвам тук — каза Майкъл и седна на бара.
— Може ли още едно капучино? — помоли Тед.
— Разбира се.
— Ще ти помогна — предложи Лори.
— Май и аз ще забравя за миг еманципацията и ще стана да наля кафе. — Джен се прозя и стана.
— О, да, госпожата е голяма домашарка! — изпъшка Брад.
— Дано се задавиш!
— О, мила! — дрезгаво отвърна той.
Джен отегчено въздъхна.
Сю се усмихна. Всичките ѝ приятели бяха тук. Като в гимназията — бяха пораснали, но не задължително зрели. Усещането бе чудесно. Преди това бе толкова уплашена, така самотна. А сега... сега се чувстваше невероятно уютно и в пълна безопасност.

Глупаци. Всички бяха такива глупаци.

Убиецът наблюдаваше Сю: тя се изчервяваше, отмяташе назад косата си, лигавеше се. Глупава малка птичка. Бе досущ като останалите: говореше и правеше каквото си поиска. Готова бе да легне и с орангутан, стига да знае, че е в безопасност.

В безопасност! Тя си мислеше, че е в пълна безопасност сред приятелите си...

Е, скоро щеше да види. И това бе част от тръпката: да видиш изразенията им, когато разберат, че изобщо не са били в безопасност.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Денят бе оползотворен докрай.

След като Шон я закара и Джен си тръгна с Тина, Лори реши да се поглези с един хубав горещ душ. Но по време на къпането я обзе странното чувство, че някой се спотайва пред вратата на банята.

Здравият разум я успокояваше, че това е абсурдно, но въпреки това настроението ѝ изведнъж се развали и тя изпадна в паника. Затова побърза да се изплакне, спря душа и се загърна в хавлията си. Първата ѝ грижа бе да нагледа Брендън.

Той бе дълбоко заспал. Денят му бе донесъл сладостна умора, слънце, море и много животни. Лори леко затвори вратата и отиде в стаята си.

Започна да суши косата си, но сешоарът ѝ се стори твърде шумен. Изключи го и се послуша.

„Престани!“ — заповяда си тя. В огледалото видя очите си, разширени от страх. Въздъхна. Да, наистина имаше нужда от аларма. От Шон не можеше да вземе пари назаем, но от родителите си можеше. Би могла да се премести да живее при тях, ако продължаваше да изтръпва по този начин.

Да, тя ги обичаше, но...

Да не забрави за Гремпис — на сутринта трябваше да го заведе в клиниката. Не беше лошо да поспи, за да бъде бодра и съсредоточена през утрешния ден. Искаше да говори с лекуващия лекар.

— Време е да си лягаш — каза си тя срещу огледалото, — тук няма никого и нищо.

И тогава чу някакъв шум на първия етаж.

Две мили по-надолу Сю Никълс също не спеше. Хубаво бе, че всички се събраха в кафенето. Едно истинско завръщане у дома. И Сю изобщо не се притесни.

Ала сега, когато седеше сама в малката си спретната къща, където обикновено се чувстваше щастлива, тя бе неспокойна. Телевизията не успяваше да задържи вниманието ѝ. В скута ѝ седеше Мис Прис — нейната бяла персийска котка. Само ако можеше да се сгуши като нея и безпаметно да заспи. Тази вечер бе приготвяла само напитки без кофеин. И други стимуланти не бе поглъщала. Очевидно единственото обяснение за безсънието ѝ се криеше в страха.

И когато на вратата леко се почука, Сю така подскочи, че запрати Мис Прис на тавана.

Изправи се до дивана и започна трескаво да мисли. Дали да не се обади на 911? И какво щеше да каже на дежурния — че някой е почукал на вратата?

Сю огледа дневната. Стъклените врати бяха заключени и завесите — дръпнати. Никой не можеше да я шпионира. В къщата ѝ цареше ред и чистота, както и в двете кафенета. Прозорците бяха залостени, а вратите имаха по няколко ключалки. Нямаше причина да се страхува.

Но почукването се повтори. Сю отиде до вратата. Ако не отвореше, закъснелият гост сигурно щеше да си тръгне.

— Сю?

Познатият глас я накара да си отдъхне и тя засмяна отвори.

Той бе дошъл. Колко мило! Сърцето ѝ затрептя, когато срещна очите му.

— Здравей!

Той я погледна срамежливо.

— Здравей. Извинявай, знам, че е късно, но... просто исках да те видя.

— Добре съм.

— Не искам да те държа будна.

— Не знам защо, но изобщо не мога да заспя.

— Значи можем да бодърстваме заедно.

Как само я погледна! Господи, той бе дяволски красив! И все пак щеше да се изложи здравата, ако му се хвърлеше на врата.

— Радвам се, че си тук — каза му тя.

Той се усмихна. После внезапно посегна и я притегли към себе си. Лицето му, все още усмихнато, се наклони към нейното, очите му я гледаха питащо, устните му чакаха...

Тя нервно се засмя. Сякаш цяла вечност не бе оставала насаме с мъж. Всъщност последния път бе преди шест месеца с един глупак, който свърши за секунди и захърка, докато по едно време тя окончателно загуби търпение, раздруса го, за да го събуди, и завинаги го прогони от дома си.

— А сега...

Удаваше ѝ се нова възможност. Чудесна възможност за хубав секс с един уникален мъж без бирено коремче или склонност към напълняване.

Тъжно, наистина. С възрастта Сю бе занижила изискванията си. Достатъчно бе мъжът да е чистоплътен, прилично изглеждащ и способен да издържи няколко часа, без да се празни... А тази вечер... почувства се много млада и невинна. Стана ѝ смешно.

— И ти ли си възбудена? — Погледът му бе премрежен.

— И още питаш! — Сю бурно го прегърна. Целунаха се — и още, и още.

Ръцете ѝ неистово шареха по стегнатото му тяло, наслаждавайки се на мускулите и гладката му кожа. Тя замря от удоволствие, когато той започна да си играе с гърдите ѝ, а после пхна ръка между краката ѝ...

— О, боже, о, мила... толкова си влажна — дрезгаво измърка той. — Къде е спалнята?

Тя му я посочи зашеметена.

Сякаш сънуваше. Той я взе на ръце и я отнесе в спалнята. Сложи я на леглото, съблече я и я подтикна да заеме желаната от него поза. С въздишка ѝ каза, че страшно го възбужда. После за миг я остави и тя го чу да скъсва опаковката на презерватив.

— Не се безпокой — каза тя и изведнъж се засрами. — Аз се пазя.

Той легна до нея и погали косата ѝ.

— Не, мила, аз винаги използвам собствено предпазно средство. То е за двама ни, нали така?

Тя кимна в сладостния си унес.

Не я интересуваше как го прави той. Стига да го прави...

На убиеца му беше забавно. Господи, тя бе готова на всичко! Откога не беше лягала с мъж? Със сигурност отдавна.

Но бе забавно. Имаше функции, които жените извършваха по-добре живи, отколкото мъртви. Ама че курва! Като останалите. Ако я накараше, сигурно щеше да се съблече на улицата и услужливо да се надупи.

В един момент пръстите му се склчиха около гърлото ѝ.

Колко лесно би било. Толкова лесно... Само малко натисни и гледай очите ѝ.

Може би, може би...

Да почака? Или веднага да я убие? Да изчака? Или да я убие сега?

Въоръжена с хокейния стик на Брендън, Лори заслиза на пръсти към долния етаж, молейки се старите стъпала да не скърцат.

В този момент съжаляваше, че къщата ѝ бе построена около вътрешен двор. С часове можеше да се върти в кръг, на крачка зад натрапника. Или може би щеше да налети направо на него и той щеше да я убие, без да му мигне окото.

Параноичка. Просто бе чула някакъв шум в... една празна къща. Не празна, защото Брендън беше горе и спеше като пън. О, боже, ами ако той... не, не! Веднага трябваше да се върне при него, за да се увери, че му няма нищо.

Друг избор нямаше. Леко изтича до стаята на сина си, надвеси се над него и сложи ръка на гърдите му. О, да, той дишаше — дълбоко и спокойно.

Лори се почувства глупаво, но страхът не я напускаше. Отново слезе предпазливо по стълбата. Мина през дневната, трапезарията, кухнята и кабинета. Там се спря, като забеляза, че скицникът ѝ е паднал от статива. Сигурно оттам бе дошъл шумът. Но защо бе паднал?

Лори застина на мястото си. Все още имаше чувството, че някой е или е бил в къщата. Времето минаваше. Най-накрая тя посегна към телефона, набра номера на хотела, в който бе отседнал Шон, и попита за стаята му. За неин ужас след няколко позвънявания отговори телефонен секретар.

— Шон! — прошепна тя. — Остави, съжалявам! — И затвори.

Какво да прави? Да виси цяла нощ в кабинета, без да смее да шукне? Не, щеше да се прибере горе в стаята си и да си легне. Тук нямаше никого.

Лори се качи на втория етаж и отново намина да види Брендън. Приседна до леглото му. Хем се страхуваше да го остави сам, хем не й се искаше да го буди и по този начин да се изложи пред единственото си дете — най-скъпото, което имаше.

Времето мъчително се точеше. Тя се поотпусна, затвори очи и задряма.

И изведнъж чу същото тупване. Отдолу ли дойде или отвън?

Лори скочи на крака и се втурна към отворената врата. На прага се спря и напрегнато се заослушва. Помъчи се да укроти биенето на сърцето си, за да чува по-добре.

И отново го чу — туп-туп. И тъкмо щеше да закрепци неистово, когато до ушите й долетя нов шум: някой почука на външната врата — тихо, но настойчиво.

Лори се втурна надолу по стълбите. Чукането се повтори. Тя чу името си:

— Лори, Лори, аз съм — Шон.

Лори трескаво превъртя резетата и рязко отвори вратата. С разрошена коса и ококорени очи тя се втренчи в Шон.

— Шон!

— Лори!

— Какво... какво правиш тук?

— Ти ми се обади — натърти той.

— Да — кимна тя. — Но теб те нямаше.

— Получих съобщението ти и веднага тръгнах насам.

— Добре. — Погледът й не го изпускаше. И тогава тя го сграбчи за рамото. — Влизай вътре!

— Да, госпожо.

— Моля те!

— Влязох вече, какво има? — Шон все още шептеше.

— Постоянно чувам някакъв шум.

— Добре, хайде да поогледаме наоколо.

— Ще донеса хокейния стик.

— Хокейният стик?

— Трябва ни оръжие — настоя тя.
— Лори, от колко време чуваш този шум?
— Отпреди малко. Скицникът ми беше паднал...
— Покажи ми.
— Хокейният стик...
— Не смятам, че тук има някого.
— Откъде знаеш?
— Виж, качи се горе и ме почакай в стаята на Брендън.
— Шон...
— Лори...
— Гледала съм доста кървави филми. Ако те оставя сам...
— Ще бъдеш при сина си. Нали не искаш да оставиш него сам?
Идеше ѝ да го срита, но той имаше право.

Лори на бегом изкачи стълбите с босите си крака, набързо провери Брендън и после, затаила дъх, застана на пост пред стаята му.

Скоро лампите на долния етаж светнаха. Тя отиде до парапета от ковано желязо и погледна надолу към преддверието.

— Шон?

Той се появи там и се усмихна.

— Имаш гост.

— Какво?

— Едно малко коте. Изглежда, Брендън го е сложил в кутия, но на него не му се е стояло вътре.

— Коте ли? Едва не получих удар заради едно коте?

— Ела тук и виж сама.

Тя бързо слезе долу. Зад няколко все още неотворени сандъка с багаж се мъдреше картонена кутия. По стените ѝ бяха пробити дупки, а вътре имаше една стара тениска и чинийка с мляко. Шон държеше котето, което боязливо мяукаше.

— Коте! — Лори ядно тръсна глава. — Ще го науча аз него! Защо не ми е казал?

— Може би е смятал да го направи, но сигурно е забравил.

— Вярно, че беше полузаспал, когато си дойдохме, но въпреки това не мога да повярвам, че е прибрал някакво коте от улицата и е забравил да ми каже!

— Лори, не бъди сурова с него. Какви по-лоши бели могат да направят момчетата на неговата възраст. Не е лесно да си на тринайсет.

— Четиринайсет — разсеяно рече тя.

— Четиринайсет?

— Вече е на четиринайсет — повтори тя.

— Той е страхотно хлапе.

Лори кимна.

— Нямам нищо против едно коте. Само че... Вече се изнервих.

— Трябва ти алармена система.

— Добре де, признавам, че ми трябва. Скоро ще имам.

— Вече ти казах...

— Аз нямам проблеми с парите — излъга тя и оправи косата си.
— Ами... благодаря ти, че дойде.

— Няма за какво да ми благодариш.

Гласът му, дълбок, дрезгав и провлачен, сякаш погъделичка гърба ѝ. Той се облегна на вратата, която разделяше кабинета от кухнята, и я огледа със закачлива полуусмивка, докато галеше котето. Носеше изтъркани джинси, които много му отиваха, и джинсова риза, разкопчана на гърдите, с навити до лактите ръкави. От него лъхаше на истински мъж и Лори с ужас усети обливащата я топлина.

Тя нехайно пристъпи напред, мъчейки се да се овладее.

— Давай да върна малкия натрапник обратно в кутията. — Взе котето от ръцете на Шон и внимателно го сложи върху меката му постеля. — Знаеш ли, че можеше да съсипеш уникалните ми модели?
— Изправи се и се обърна към Шон. — Аз май... — започна тя.

И точно в този момент хавлията ѝ се развърза. Погледът му се плъзна по тялото ѝ и накрая срещна нейния. Шон не помръдна. Очите му потъмняха. Най-напред тя очевидно не разбра за станалото. После отново се загърна.

Погледът му не се отделяше от нея, но никой не помръдна. Шон чакаше.

По едно време явно реши, че е чакал достатъчно дълго, и се приближи до нея. Повдигна брадичката ѝ и я целуна по устните — отначало леко, но въпреки това тя усети изгарящата топлина от неговото докосване, от близостта на тялото му. Искаше ѝ се да побегне и в същото време — да се хвърли на врата му, да го почувства с голата си кожа. Ала когато устните му се откъснаха от нейните, тя промълви:

— Ние... не бива да го правим. Наистина не бива.

Шон явно не я слушаше. Ръцете му се плъзнаха в отвора на хавлията ѝ. Те бяха дълги и силни, загорели от слънцето. Лори усети грапавината на дланите му, които погалиха зърната ѝ и предизвикаха остра болка между краката ѝ. Устните му отново намериха нейните, а сетне се спуснаха надолу по шията и в еротичната вдлъбнатина между гърдите ѝ. Шон застана на едното си коляно пред нея. Ръцете му бяха обгърнали ханша ѝ, а езикът му се движеше все по-надолу. Лори го хвана за главата и зарови пръсти в буйната му коса.

— Не можем... не бива... да го правим — повтори тя.

Това бе съвсем различно и все пак същото.

Тя инстинктивно го желаше така, както някога се бе стремяла към него. Искаше да го докосва, да усеща как гладката му кожа се плъзга по нейната, да се упоява от топлината на притиснатите им тела. Само че тогава тя бе толкова несръчна и всъщност не знаеше какво иска, докато не го получи. Сега, разбира се, бе наясно със себе си, но това бе прибързано, а лъжите на миналото толкова я плашеха...

— О!...

Той галеше вътрешната страна на бедрата ѝ, докато накрая пръстите му жадно се впиха в нея. Лори яростно се вкопчи в косата му. Краката и тялото ѝ трепереха. Протестите ѝ вече бяха неразбираеми. За броени секунди Шон я бе възбудил до крайност и сега замаяно се носеше към мига на сладостната забрава. Той бе изцяло съсредоточен в нея. Докосванията му я хвърляха в екстаз. Лори си помисли, че ще умре, разпадайки се на хиляди парченца.

Изуми я силата на оргазма, който я разтърси, и сподави напирания в нея вик. Шон се изправи и съобразително я хвана, за да не падне, като същевременно я целуна страшно бавно и нежно, заличавайки самотата и копнежа на изминалите години. Лори се притисна в него и го прегърна.

Но след малко той изненадващо се отдръпна от нея, обърна се и се отправи през кухнята към външната врата.

Заля я унижение и гняв. Тя ядосано завърза хавлията си, избърза пред него и отвори входната врата.

— Благодаря. Много благодаря, че се отби. Радвам се, че се забавлява за моя сметка. Моля те, повече не идвай тук!

Шон стоеше неподвижно и се усмихваше.

— Всъщност не аз...

— Махай се!

— Лори — спокойно рече той, — намираме се на долния етаж. Ти беше права. Имаш син, а аз малко злоупотребих. — Приблужи се към нея и затвори вратата. Сетне леко докосна лицето ѝ с показалеца си. — Ще призная, че се страхувам.

— Страхуваш ли се? — промълви тя.

— Аз исках да бъда с теб още от мига, в който те видях — ти стоеше с вирнато носле в училищния коридор и се чудеше как да отблъснеш агресивния Рики Гарсиа. Винаги съм знаел, че не съм достоен за семейство Кели...

— Не говори така, Шон — смутено прошепна Лори, като сведе очи и отмести лицето си така, че ръката му увисна във въздуха. — Аз... аз обичам родителите си.

— Така и трябва да бъде. Трябва да си благодарна, че ги имаш. Но те бяха против мен.

— Те не са против теб.

— Сега може и да не са, но това едва ли има вече някакво значение. Надявам се, че и ти имаш желание да опиташ, и дано вече сме пораснали достатъчно, за да вземаме сами решенията и да разчитаме преди всичко на себе си. Мислех си да пренощувам тук — на дивана. Когато дойдох, ти бе разстроена. Това е друго нещо. Аз наистина се възползвах от ситуацията... Съжалявам.

Лори нищо не отвърна. Той също се умълча и най-накрая тя отново го погледна.

— Лори, сега би трябвало да кажеш, че си искала да се възползвам от ситуацията.

Тя се усмихна.

— Аз...

— Остави. Ще ми дадеш ли някаква възглавница и чаршафи? Или искаш да си ида? Наистина ще се чувствам по-добре, ако ми позволиш да остана. Не искам да се страхувам...

— Наистина се страхувам. А трябва малко да поспя. Утре сутринта ще ходя на процедури с дядо. Ще ти приготвя дивана — решително каза Лори. — Благодаря.

Тя бързо донесе комплект спално бельо и започна да приготвя дивана, но Шон я спря.

— Аз ще го оправя.

— Добре. — Лори остави всичко и заднишком тръгна да излиза от стаята. — Още веднъж ти благодаря, че остана.

— Добре. Това ли е всичко?

Тя се намръщи.

— Не знам за какво намекваш.

Шон разсеяно вдигна падналата над очите си коса.

— Не трябваше ли да ми кажеш, че съм бил страхотен?

Лори се изчерви. Известно време го гледа и после сви рамене.

— Благодаря — дрезгаво каза тя. — Ти беше страхотен. — Сетне се обърна и тичешком изкачи стълбите.

Новата къща на Лори Кели. Лори е вътре и Шон е при нея.

Интересно. Ама че история! Нека да се чукат... нека Шон остави навсякъде отпечатъците си, спермата си, дори нека да се пореже, докато се бръсне...

И щом Шон си тръгне, той ще се промъкне в къщата и...

Лесна работа. Тая старина няма алармена система.

И момчето е там. Най-обикновено момче, с което лесно ще се справи. И щом може да оправи майката, защо да не оправи и сина?

Защо не? Може да я застави да гледа или да накара момчето да гледа какво ще направи с майка му. Или, или...

Той с яд осъзна, че му е нужно много повече, за да изпита истинската тръпка.

Отначало му бе достатъчно да види ужаса, който предизвикваше. После трябваше да убие, а после — да почувства опиянението от кръвта, която опарва кожата му... Обичаше да изпита нещата. Да заблуждава полицията, приятелите си — всички. Да заблуждава до последния миг своите жертви... и после да ги наблюдава: объркването, страхът, неверието, отчаянието...

А това тук...

Тук може да достигне апогея си. Да си поиграе с Лори като с играчка, докато му омръзне, и после да я убие.

И да види как Шон Блек се гърчи от болка... Този път със сигурност няма да се размине със стария Спарки. Може би главата му ще се овъгли. Убиецът внезапно се засмя. Противниците на смъртното наказание наричаха електрическия стол „жесток“. Ами

че какво друго очакваха от тази дяволия? Ако всичко мине гладко, богатият и прочут Шон Блек, известен още като Майкъл Шейн, може да седне на електрическия стол. И докато мозъкът му се пържи, ще крещи, че е невинен...

Планът му беше просто идеален.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Шон лежеше на дивана и гледаше в тавана. Животът му се стори страшно хубав. Не че през изминалите години не бе живял добре. Той обичаше антропологията и писането; харесваше хората, с които работеше, и пътуванията, които бяха част от неговата работа.

Може би много дълго бе бягал и най-после бе разбрал, че никога и никъде няма да може да избяга от миналото. Навярно бе търсил нещо, до което веднъж се бе докоснал, и сега отново трябваше да го намери. Каквото и да бе, Шон се радваше, че си е у дома и че лежи на този диван — някак неудовлетворен, но все още упоен от вкуса на жената, която винаги бе харесвал.

Чу шумолене, напрегна слух и после се усмихна. Беше котето.

— Благодаря ти — гласно измърмори той. Всъщност трябваше да благодари на Брендън, който бе прибрал бездомното животно и бе забравил да каже на майка си.

Шон се навъси, когато вече ясно чу шума отвън. Той стана и отиде до прозореца. Нищо. Хубава улица с много зеленина, пълзящи растения по циментовите огради и къщите. Покрай тротоарите растяха различни видове дървета.

Тук човек можеше да се скрие на много места, които луната от време на време осветяваше през облаците.

Шон дълго стоя до прозореца, но нищо не видя. Колите бяха паркирани предимно в гаражите или на алеите пред къщите. Виждаха се и такива, които ноцуваха край пътя. Наоколо нямаше никакви камиони — полицията в Коръл Гейбълс зорко следеше за спазването на разпоредбите.

Накрая Шон се обърна и се върна на дивана. И точно тогава видя някакви фарове. Отново отиде, до прозореца и погледна навън. Една полицейска кола спря за миг отпред и после отмина. Сигурно Тед Нийсън патрулираше наоколо.

Шон тъкмо се извърна от прозореца, когато чу, че стълбата изскърца. Той замръзна на мястото си и се ослуша. Възможно ли бе

някой да се е промъкнал в къщата? Но ако те...

Решително се запъти към стълбите. Някой се прокрадваше в тъмнината. Той се хвърли напред, както правеше някога на футболното поле. Сграбчи здраво човека и когато го повали, разбра, че това е Лори.

— Какво правиш тук? — попита, заклешил я здраво в тъмното на стълбите.

— А ти какво търсиш тук? — избухна тя.

— Опитвам се да те пазя! Защо, по дяволите, се промъкваш наоколо като крадец?

Лори го погледна, докато си поемаше дъх. Очите ѝ светнаха като на тигър. Миловидното ѝ лице приличаше на застинала маска. Стиснатите ѝ устни изведнъж се разтвориха в усмивка.

— Опитвах се да спя с теб — рече тя.

— Тук, сега?

— Е, не на стълбите. Все пак детето ми спи горе, а и нямам навик да бъда недискретна. Имам си спалня.

Той бавно вдигна вежди.

— Предполагам, че вратата ѝ се заключва.

— Абсолютно вярно — прошепна Лори.

— Мислиш ли, че ще се справиш? — попита Шон.

— Да се справя?

— Не бих искал да вдигаме много шум.

— Ще рискувам.

Шон се позабави, придобил някаква предизвикателна самоувереност, после се изправи светкавично и се наведе към нея. Лори помисли, че ще ѝ помогне да стане, ала той направо я вдигна на ръце. Тя бе висока, женствено закръглена и лека като перце.

Шон, безпогрешно намери стаята ѝ. Сигурно известно време се бе колебала дали наистина да отиде при него или не. Все още бе само по хавлия, която той вече бе свалил, когато я сложи на леглото. Щеше да бъде страшно мил с нея. Луната нежно освети тялото ѝ. Той отново изпита желание да я вкуси, да я почувства само с докосване. Усети невероятна възбуда и се уплаши да не свърши преждевременно. Но Лори не искаше да чака. Надигна се и обви ръце около тялото му. С устни и език тя погали стегнатия му корем, при което кожата му настръхна. Той изпъшка и зарови пръсти в меката ѝ коса. Лори откопча колана му и се зае с копчетата на джинсите. Ала Шон я спря, свали ги

сам и я повали обратно на леглото. Обеща си да бъде мил с нея и затова нямаше да я кара да чака повече. Разтвори коленете ѝ и я прониза, заравяйки лице в косите ѝ. Лори плъзна ръце по гърба му.

Той намери устните ѝ и ги целуна — страстно, продължително. „Бавно, дявол да го вземе, по-бавно!“ — молеше тялото си, като се стараеше да задържи ерекцията си, и при всеки тласък стенеше от задоволство. После нещо топло изригна в него и Шон вече се движеше бясно, опънат като струна.

Оргазмът му бе толкова силен, пълен и блажен, че едва не рухна с цялата си тежест върху Лори. Ала успя да се отпусне до нея, съзнавайки, че току-що преживяното бе също като първия път, когато той внезапно бе разбрал, че отчаяно я желае, а тя бе готова да го приеме. По този начин му бе спестила моралните задръжки, които можеха да изникнат пред него, още повече че тогава той се бе насмукал с уискито на баща си.

Е, толкова за неговата изключителност, която щеше да я накара да вика...

Легнала до Шон, Лори внезапно въздъхна, сякаш изхлипа, и потното ѝ тяло се долепи до неговото. Пръстите ѝ леко погалиха гърдите му, прекрасната ѝ коса погъделичка кожата му и тя цялата се сгуши в него. Шон се усмихна, облекчен и благодарен за това, че с всяка частица на тялото си Лори бе жадувала за него и дори не разбра, че се бяха държали като нетърпеливи тийнейджъри.

Дълго време лежаха неподвижно. После той я погали по гърба, изкушен от малката вдлъбнатина долу. Целуна я.

Тя се размърда в ръцете му. Започна да го гали, да го целува. Отначало малко плахо. Но устните им се сляха и езиците им жадно се докоснаха. Ръцете му шареха по цялото ѝ тяло. Лори дишаше тежко и на пресекулки, сърцето ѝ пърхаше като пеперуда. Пръстите ѝ гальовно се плъзнаха по корема му. Косата ѝ се разпиля върху него и тя се смъкна надолу.

Този път той се наслади на сладкото мъчение да я иска, докато на свой ред я целуваше, дразнеше и галеше. Накрая отстъпиха пред всепоглъщащата нужда да се слепят. Първия път бе невероятно, втория бе още по-хубаво, по-задълбочено, по-интимно. Телата им бяха мокри и слети...

Шон си мислеше, че за първи път се бе сближил толкова много с жена, и то не само физически. Нощта вече преваляше, но това нямаше никакво значение. Може би това бе най-хубавата нощ в живота му.

Той наблюдаваше къщата, без да шавне. Познаваше добре района. Остави колата си малко по-надолу, в случай че му потрябва, и се скри зад една от големите индийски смокини пред къщата.

Размърда се — изтръпнал и вече губещ търпение.

Шон Блек бе все още вътре.

Сетне той разбра: Шон Блек нямаше намерение да си тръгва.

Тихо изруга. „Хайде давай, направи го!“ — изкрещя вътрешният му глас. Звукът го стресна и той се ужаси, че е загубил самообладание и е проговорил на глас...

„Хайде, убий и Шон!...“

Тъпо, каза си той. Безразсъдно. Безразсъдните глупаци винаги ги хващаха. Той не беше откачен. Той трябваше да действа умно.

Успя да се овладее и този път изруга наум. После едва не подскочи, когато усети как нещо се размърда в краката му. Погледна надолу и видя котка. Тъпа черна котка. Вдигна я от земята и здраво я стисна. Животното жалостиво замаяка. „Пис, пис“ — нежно рече той и я погали. Тя започна доволно да мърка, а той я гледаше с омраза. „Тъпа гадина!“ — повтори със спокоен тон и стиснати зъби. Погали я още веднъж.

И после само с едно движение ѝ счупи врата.

Захвърли я до казаните с боклук между къщата на Лори и тази на съседите ѝ.

Трябваше да ги изненада, за да убие и двамата. Ако се вмъкнеше вътре, докато спят...

Погледна нагоре. Доста облаци имаше. Зачака.

Луната се бе скрила и въпреки уличното осветление наоколо бе доста тъмно. Щеше да опита здравината на вратата — не на входната, разбира се. Като всяка къща с градина и тази сигурно имаше друга врата.

Времето изтичаше. Уютно време. Топла и мека, Лори остана да лежи до Шон дори когато телата им изстинаха и тя се пресегна за завивките.

— Лори — прошепна той, като я притегли по-близо до себе си.

— Какво?

— Мисля, че те обичам.

Тя изведнъж се стегна. Не се дръпна от него, но нещо се промени.

— Не говори така, Шон. Не и сега, когато и двамата сме възбудени...

— Лори, възбудата предхожда акта, а не...

— Не, не, искам да кажа, че ти в действителност не ме познаваш, не сме се виждали...

— Ти винаги си означавала нещо за мен.

— Не можеш да твърдиш това сега, не знаеш каква съм сега, променила съм се с годините, не знаеш...

Той се претърколи върху нея и я погледна в очите. Тя с мъка преглътна и срещна погледа му.

— Тогава ми дай възможност да те опозная.

Очите ѝ го гледаха — големи и блестящи. За момент Шон си помисли, че тя се страхува, и старото напрежение отново нахлу в него. Ала Лори облиза устните си и тогава той реши, че има вид по-скоро на виновна, а не на изплашена. Неочаквано тя се усмихна.

— Изглежда, вече ти дадох възможност отново да ме опознаеш. Обикновено не каня мъже в спалнята си и не се излеждам гола с тях.

Шон кимна със сериозен вид.

— Радвам се да го чуя.

Тя го отблъсна от себе си и се подпря на лакът.

— Ами ти?

— И аз никога не каня мъже в спалнята си и не се търкалям с тях.

Лори отново се усмихна.

— А жени?

— Твърде много са — призна той.

— И на всички ли казваш, че ги обичаш?

— Не съм го казвал на никоя друга.

— Наистина ли? — нежно попита тя.

— Наистина.

— Хубаво.

Шон хвана брадичката ѝ, нетърпелив отново да вкуси устните ѝ. И точно тогава чу нещо.

Не беше сигурен какво. Драсване... някакъв звук, но не от вътрешността на къщата, а отвън.

— Какво има? — попита Лори.

— Не знам.

Той рязко стана и отиде до прозореца. Открехна завесите и погледна навън. Растителността бе така избуяла, че можеше да скрие цяла армия. Но навън почти се загоряваше и тъмните сенки вече избледняваха.

— Имаш ли осветление отзад? — попита я той.

— Един голям прожектор до задната врата, близо до кутията на котето. Но не знам дали е в изправност.

Шон вдигна вежди и сръчно obu джинсите си. През това време Лори навлече хавлията.

— По-добре остани тук... — започна той.

— В никакъв случай!

— Брендън е тук.

— Шумът се чу от задната врата — твърдо рече тя.

Погледите им се срещнаха. Значи и тя го беше чула.

— Върви зад мен.

Шон се измъкна бос от стаята ѝ, Лори безшумно го последва. Дватамата слязоха на долния етаж и се запътиха към задната врата.

Изведнъж някакви фарове ярко осветиха кабинета. Шон отиде до прозореца и леко разтвори завесите, поглеждайки навън.

— Това е Тед.

Лори кимна и погледна часовника си.

— Минава шест. Искаш ли да го поканим на кафе?

— Разбира се.

Нощта бе свършила. Шон не знаеше по кое време става Брендън, но не смяташе да поема рискове. Той отиде до дивана и взе ризата си.

— Ще изляза да видя дали Тед ще дойде.

Лори кимна.

— Задръж го малко навън, докато се облека.

Тя се запъти към стълбите, а Шон отключи входната врата и излезе.

Вече беше ден. Надолу по улицата се виждаше камионът за боклук, който тръгваше по обичайния си маршрут. Лаеха кучета. Една съседка с ролки на главата тъкмо прибираше вестника си. Тя го погледна и махна с ръка.

Тед слезе от патрулната кола.

— Цяла нощ ли работи? — попита го Шон.

— Да, отмених един приятел. — Тед имаше уморен вид. Суров и мъжествен, но уморен, сякаш бе шериф от уестърн. Той сви рамене. — Реших да наглеждам и нашите момичета.

— Нашите момичета?

Тед се изчерви.

— Наминах оттук и видях колата ти, така че бях по-спокоен. После наобиколих Джен и Сюзън.

— Лори се стреснала. Брендън донесъл вкъщи коте и забравил да ѝ каже, а тя помислила, че в къщата има някого. Реших да остана да спя на дивана.

— Диван, хотелска стая... Аз не бих могъл да пътувам като теб. Добро ченге съм. Обичам града си и хората. Тук ми е най-добре.

— Понякога ми се струва странно, че вие с Рики станяхте ченгета.

Тед се ухили.

— Защо? Ние винаги сме се изживявали като мъжаги. То си е естествено продължение.

— Искаш ли да влезеш? Лори приготвя кафе.

— Не искам да се натрапвам. Просто минах да я нагледам.

— Ти не се натрапваш. Всъщност стори ми се, че някой се опитваше да проникне в къщата, когато ти се появи.

— Тук ли? — попита с изненада Тед.

— Чух шум откъм задната врата.

— В района се навъртат много котки и миещи се мечки. Мякват се дори лисици, макар че строителството тук почти е изяло естествената им среда. Всъщност задният двор на Лори е пълен със стари, доста високи дървета. Сигурно си чул лисица или миеща се мечка.

— Сигурно. Искаш ли да поогледаме наоколо?

— Добре. Нали това ми е работата.

Тед го последва. Шон заобиколи къщата, но не забеляза нищо необичайно. Прегледа дръжката на задната врата. Тя бе стара и доста издраскана. Невъзможно бе да се отсъди имаше ли нови драскотини или не.

— Не намирам нищо подозрително — рече Тед.

— Аз също. Хайде да идем да пийнем кафе.

Двамата отново заобиколиха отпред. За да даде на Лори повече време, Шон позвъни на вратата. След малко тя отвори, облечена с рокля, с чорапи и високи сандали, а влажната ѝ коса бе завита на тила. Миришеше хубаво на сапун, шампоан и парфюм, по нея нямаше и следа от бурната нощ. Беше много оправна.

— Здравей, Тед. Благодаря ти, че наглеждаш къщата ми. Страхотен си.

— Е, аз не съм обикновено ченге. Аз съм ченге в Гейбълс.

— Знам — усмихна се тя. — И си все така неотразим.

— Е, благодаря, госпожо — шеговито провлече говора си той и я последва в кухнята. — Съвсем сериозно, някои неща не се променят с времето. — Тед взе подадената му чаша с кафе. — Някога бяхме приятели и сега, когато отново се срещнахме, се чувствам като тогава.

— Благодаря — промълви Лори и бързо погледна Шон.

— Благодаря ти, че се отби.

— Няма защо — отвърна той. Тя определено не беше готова да обяви на всеослушание, че спи с него. — Ще взема да тръгвам.

Лори погледна часовника си.

— Трябва да взема дядо ми преди осем.

— Ако имаш нужда от мен, просто ми се обади — рече той.

Тя наведе очи.

— Едва ли някой може да направи нещо, но наистина съм ти признателна за подкрепата.

Шон тъкмо си тръгваше, когато външната врата се отвори. Тримата се спогледаха с недоумение.

— Здравей, Лори. — Беше Андрю. — Каква е тая събирачка в ранни зори? — попита той.

Шон поклати глава.

— Ама и ние сме едни пазачи! — обърна се той към Тед. — Оставили сме вратата широко отворена за всеки.

Андрю ослепително се усмихна на сестра си.

— Само исках да проверя дали не искаш да дойда с теб за Гремпис. Днес следобед имам снимки, но...

— Не, благодаря ти, аз ще се оправя. Мама и татко също предложиха услугите си. Искам да остана малко насаме с него.

— Разбирам, но щом всички пият кафе, може ли и аз да се присъединя?

— Разбира се.

Тя отиде да вземе чаша за брат си, а Шон седна, за да обуе чорапите и обувките си.

— И как точно пази сестра ми? — обърна се Андрю към Шон с недоверчиво присвити очи.

Шон не можа да му отговори, защото точно в този момент по стълбите тичешком се спусна Брендън, облечен с отрязани джинси и избеляла тениска с образите на „Ролинг Стоунс“.

— Здравей, Шон. О, привет, вуйчо Андрю. И господин Нийсън... здравейте.

Брендън изпадна във възторг, когато най-напред видя Шон. Ала щом видя и другите, той се смути.

— Какво става? Мама добре ли е?

— Добре е — бързо каза Тед.

Шон се ухили.

— Твоето коте я уплаши до смърт тази нощ.

— Котето... О! Лъки! Ами... то скимтеше наоколо и плачеше. Според мен бе гладно, така че го прибрах и му дадох мляко.

— Котето се казва Лъки? — попита Шон.

— Така го нарекох — каза Брендън. — Мама ядосана ли е?

Шон поклати глава.

— Само се бе уплашила и затова ми се обади.

— Защо ли не е звъннала на мен или на родителите ни? — измърмори Андрю, докато фиксираше Шон.

Шон сви рамене, решен да не се хваща на въдицата му.

— Вероятно не е искала да безпокои родителите ви и не е била сигурна, че ти си буден. Прекарахме целия ден навън и открих, че мога да говоря за литература и късно през нощта.

— Да, вярно — каза Андрю.

— Значи си бил тук — доволен каза Брендън. Под „тук“ той имаше предвид дивана.

— Да.

— Много мило.

— Да, наистина е постъпил много мило — отбеляза Андрю.

— Кое е било мило? — попита Лори, която тъкмо влизаше с кафето за Андрю.

— Това, че Шон е дошъл при теб посред нощ.

— Котето се казва Лъки — учтиво каза Шон, като я погледна.

— Лъки? Наистина ли? — Тя вдигна вежди и съвсем леко му се усмихна. — Брендън, отсега нататък държа да научавам за новите ти домашни любимци.

— Добре, мамо. Извинявай. Ще го задържим ли?

— Предполагам. Но ще го заведем на ветеринар. Не искам други котенца, а това ще трябва да го проверяваме за бълхи и други подобни.

— Е, аз ще вървя — каза Шон. — Ще се видим довечера у Джен.

— Аз ще бъда ли там? — попита майка си Брендън.

— Тя е поканила всички, от всички възрасти — отговори Лори.

— Супер!

— Няма ли да скучаеш? — подразни го Андрю и разроши косата му.

— Не... Дъщерята на Джен ми е връстница — каза Брендън. — Ние се сприятелихме.

— И следващото поколение са приятели. Това е хубаво — рече Тед.

— Да, приятели — повтори Андрю, гледайки странно Лори.

Шон стисна зъби. Да бе... приятели! Предполагаше се, че с Андрю са приятели. Но сега Андрю бе настръхнал срещу него, понеже го завари в къщата на сестра си. Може би нещата изобщо не се бяха променили.

— Благодаря ти, Шон — каза Лори, докато го изпращаше.

Той се зарадва, че тя излезе с него откън, само че Тед също ги последва, защото трябвало да се връща на работа. Дойде и Андрю, а накрая — и Брендън.

— Денят ще бъде хубав. Може би няма да вали — предположи Тед.

— Дано не завали довечера — каза Андрю. — Джен ще се натъжи, ако партито ѝ се провали.

— О, мамо! — внезапно извика Брендън и хукна към казаните за боклук.

Шон присви очи срещу напичащото слънце и видя онова, което бе видял Брендън: умрялата котка, захвърлена до казаните за отпадъци.

— Много лошо, че момчето я откри! — недоволно измърмори Тед. — Оттук постоянно профучават коли и убиват клетите създания.

— О, мамо! — повтори Брендън и взе мъртвото животно.

Лори бързо отиде при него.

— Брендън, скъпи, не бива да я пипаш. Може да е заразна...

— Тя беше добре вчера, видях я. Някой идиот я е блъснал с колата си и просто я е захвърлил! — гневно рече Брендън. — Защо хората вършат такива неща? — попита той, гледайки към Шон.

— Дай я на мен, Брендън — каза Шон, като отиде при момчето. — Ще я закарам във ветеринарната служба на Бърд Роуд, за да я прегледат. — „И да я кремират“, мислено довърши той.

Брендън мъчително преглътна ѝ кимна. Лори благодари на Шон с дискретен поглед и прегърна сина си. Шон си помисли, че момчето ще отблъсне ръката на майка си, ала то не го направи. Стоеше неподвижно и гневно, но знаеше, че майка му няма никаква вина.

— Такива хора трябва да бъдат убивани! — разгорещено рече Брендън.

Брендън съзряваше. Шон разбра, че той не обича да показва чувствата си. Но все пак бе още достатъчно млад, за да преживява онова ужасно чувство на загуба, болка и несправедливост, когато вижда как едно беззащитно животно е било наранено или убито поради човешка немарливост.

Шон внезапно изпита копнеж по онова време, когато той бе толкова млад.

— Ужасно е, Брендън — каза Андрю на своя племенник.

— Но някои хора са истински чудовища.

Докато говореше, гледаше към Шон. Шон реши да не му обръща внимание. Андрю бе брат на Лори и вуйчо на Брендън.

И негов *приятел*. О, да бе!

Шон сложи котката в колата си, качи се и запали. Махна за „довиждане“ и излезе от алеята на Лори.

Когато спря на един светофар, бегло погледна животното. Намръщи се, като видя извивката на тялото, и прокара ръка по цялата му дължина.

Брендън беше прав — животното е било здраво. Хубава козина, добро телосложение и мускулен тонус. Шон опипа корема и крайниците и тогава разбра, че котката изобщо не е била блъсната от кола.

Вратът ѝ беше счупен. Нещо повече: нямаше и следа от драскотина.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Искаш ли да спрем, за да обядваме или да изпием по една сода? — попита Лори и тревожно се вгледа в огледалото за задно виждане.

Гремпис седеше с отпусната назад глава и затворени очи. Въпреки че бе пооредяла и напълно побеляла, косата му все още минаваше за гъста. Лицето му днес бе изпито и бледо.

Приличаше на мъртвец.

Той бе добър, прекрасен и мъдър човек. Винаги бе изслушвал внимателно, преди да отсъди за нещо или за някого. Лори го обичаше още от времето, когато бе много малка и той ѝ купуваше бонбони, защото бе послушна. Когато порасна, той я изненадваше със скъпи подаръци за отличните ѝ постижения в училището. Не подаряваше просто скъпи неща, съобразяваше се с човека. Веднъж подари на Джош жълто канарче, майка ѝ все още обожаваше малкия лабрадор — подарък от него, на Андрю бе донесъл дори питон. Гремпис никога не бе влизал в политиката, нито бе имал амбиции да променя света. Той просто бе добър. Архитектурните му проекти му бяха донесли, пари. Създал бе красиви неща. И си беше останал скромен. А това сега...

Лори усети гняв и безсилие.

— Гремпис? — тихо го повика тя, мислейки, че е заспал. Гласът ѝ малко трепереше.

Отново го погледна в огледалото. Очите му бяха отворени и той я наблюдаваше.

— Моля те, Лори, не страдай заради мен. Моля те!

— О, Гремпис!... — Очите ѝ изведнъж се наляха със сълзи.

— Да, искам една сода. А, не, искам уиски. Ирландският бар е по пътя ни. Аз Кели ли съм или какво!

— Гремпис, не бива да...

— Скъпа, аз все още съм независим възрастен човек, нали?

— Да, разбира се.

— Искам да пийна уиски. Не се отпускам често, ала сега искам уиски.

Тя спря на паркинга пред ирландския бар. Той бе почти институция: сякаш винаги бе съществувал. Маями бе страхотен град, със страшно много заведения.

Вътре Гремпис извика на бармана — негов стар приятел. Мършав човек на около деветдесет.

— Хей, Мики, едно уиски за мен. А моето момиче ще пие... — Той спря и погледна към Лори. — Ти си шофьор, но според мен можеш да пиеш едно. Какво да е?

Тя се поколеба.

— Една бира „Гинес“, Мики. Голяма.

— Да, веднага едно уиски и една „Гинес“ — провикна се Мики.

— Значи след около десет минути — измърмори Гремпис и смигна на Лори. — И старият Мики е заприличал на мъртвец, нали?

— Гремпис!

— О, момиче, точно това си мислеше в колата, нали? Смяташе, че спя, но аз бях буден и видях как ме гледаше. Сърцето ми се къса, като виждам, че ти причинявам болка.

— Не ми причиняваш болка.

— Мисълта за смъртта е причина за болката ти. Но, скъпа, аз си поживях доста добре. Истината е, че сега брат ти, родителите ти, Джош, по-далечни роднини... всички се притесняват, всички се опитват да ме заблудят. Все още съм жив, но аз наистина умирам и това изобщо не ме плаши. Помирил съм се с моя Създател. Просто не искам и ти да се плашиш.

Мики не беше чак толкова бавен. Той сложи питиетата пред тях. Лори бързо се наведе над бирата си.

— Радвам се да те видя отново, Лори Кели — искрено рече старият Мики. — Тоя старец само се хвали с теб през всички тези години. Истина ти казвам.

Лори кимна с желание да му благодари, но бе неспособна да говори.

— Тя плаче над бирата си — обясни Гремпис. — Не може да понесе мисълта, че умирам.

— Да, а какво погребение ще си спретнем! — засмя се Мики. — Това е обещание, за бога!

Мики ги остави.

— Гремпис, бих искала да не...

— Лори, ако трябва да страдаш, страдай за приятелката си Елинон. Ето, това е трагедия. Ако ме обичаш, бъди искрена с мен, не ме третирай като вдетинен стар глупак, който не може да се грижи за себе си.

— Но... аз не искам да умираш! — тихо каза тя.

— Не е лесно да оставиш онези, които обичаш, така че аз не бързам. — Той повдигна брадичката ѝ и широко се усмихна.

Тя съумя да отвърне на усмивката му.

— Никога не ме обсъждай зад гърба ми — предупреди я той.

— Няма — обеща тя.

— Можеш да ми помогнеш да изясним нещо за майка ти.

— Мама е чешит.

— Да, такава си е. Но тя е чудесна снаха, винаги ме е обичала като родна дъщеря и се е старала. — Гремпис кимна, вдигна чашата си и рече: — За майка ти!

Лори се усмихна и вдигна бирата си.

— За мама. Упорита е колкото си иска, но винаги си остава дама.

Той се ухили и след това доби сериозен вид.

— Тя се тревожи. Казва, че е срамата, дето си се върнала точно когато бе убита старата ти приятелка. Според мен, ако си бе стояла в Ню Йорк, отново щеше да е ужасно, но поне щеше да останеш настрана от това.

— Мама не бива да се тревожи.

Гремпис сви рамене.

— Е, тя се промени много, след като Манди Олин се удави и Шон Блек бе изправен пред съда. — Той отново надигна уискито си. — А ти отлетя за Англия. Тя бе безсилна да те спре и изведнъж научаваме, че си се омъжила, и получаваме снимка на теб и съпруга ти, а той е направо жалка картинка — сякаш всеки момент ще предаде богу дух.

— Гремпис!...

— Лори, просто искам да разбереш, че майка ти се е променила. Виждаш ли, тя си мисли, че те е принудила да се омъжиш за онзи англичанин, че бракът ти е бил катастрофален, че си овдовяла и не си

се омъжила повторно заради нея. Така че вече не е толкова крайна в оценките си за хората.

Лори обгърна с ръка чашата си. Бирата ѝ бе със стайна температура. За миг ѝ се стори, че я замая.

— Сега съм добре и се чувствам щастлива.

— А как е Шон Блек? — попита той.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Добре е.

— Е, дано е така. Едва ли му е много леко в момента. Според мен сега, когато още едно момиче от компанията ви е мъртво, той трябва да си замине в Калифорния и да си стои там, но едва ли ще го направи, при положение че ти си тук.

— Гремпис, той е останал тук не заради мен, а за да работи.

— Ти наистина ли си вярваш? Е, ще видим. Ще ми се да поговоря с него довечера. Това момче винаги ми е харесвало.

Лори не може да скрие усмивката си.

— Той е добър приятел.

— А нещо повече?

— Не зная. Разделят ни много минали неща.

— Може би трябва да си поговорите за тях — предложи Гремпис.

Тя го погледна стресната. Дядо ѝ винаги бе знаел много. Какво ли в действителност знаеше?

Гремпис ѝ се усмихна. Не искаше тя да му отговаря. Още веднъж вдигна чашата си насреща.

— Още не съм готов да се сбогуваме, момиче, тъй че не ме оплаквай, преди да ти кажа, че е дошло време за това. Ще се пошля още малко около теб, за да се уверя, че те оставям в сигурни ръце.

— Благодаря.

Лори се чукна с него и пресуши бирата си.

— Е, и?

Шон наистина харесваше Гилеспи въпреки явната ѝ склонност да драматизира нещата.

В една малка стаичка в моргата бе изсипала купчина обгорели кости пред него.

— Е, и? — повтори тя.

Той я погледна.

— Обгорели кости.

— Но ако ги огледате внимателно, ще можете да ми кажете нещо за човека приживе, нали?

— Да, вероятно ще ви кажа това, което вече знаете.

— Не ми отказвайте — рече тя. — При горене костите се свиват, нали?

— Точно така. Но дори и в този случай мога да разбера на мъж ли са или на жена и да определя приблизителната възраст. И тъй като черепът е доста добре запазен, обзалагам се, че вие като виртуоз в съдебната медицина ще съумееете да възстановите чертите на лицето.

— Ще ви оставя насаме с тях — изчурулика Гилеспи, излезе и затвори вратата след себе си.

Бе оставила ръкавици, инструменти, химикали — всичко, от което можеше да има нужда. Отначало Шон се поколеба, но после си сложи ръкавици и започна внимателно да подрежда човешкия скелет. Тази работа все още го омагьосваше. Започнал бе при един световноизвестен професор, който редовно им поставяше задачи — отначало прости, с големи кости. Постепенно костите се смаляха. Умишлено оставяше кости в сграда, която подлежеше на събаряне, и после студентите трябваше да намерят парчетата след срутване и пожар. И до днес Шон се изумяваше от информацията, която криеха в себе си костите — най-устойчивият елемент на човешкото тяло. С помощта на новите технологии дори обгорелите зъби можеха да бъдат изследвани за микроелементи, за да се установи състоянието им „приживе“. Тук Шон не разполагаше с такива възможности, но можеше да изпрати остатъците в Смитсъновия институт. Невъзможно бе да се докаже самоличността на човек по този начин, но можеха да се открият съвместими описания на зъбите. Гилеспи не му каза нищо, но Шон предположи, че според нея тялото е било изгорено, за да не бъде идентифицирано от полицията.

Жертвата бе жена, и то млада, съдейки по относително доброто състояние на тазовата кост. Тялото бе изгорено, преди да се е разложило, както показваше остатъкът от изгоряла телесна мазнина. Епифизата напълно се беше сляла с бедрената кост, при това неотдавна — значи боравеше с останките на млада зряла жена. Черепът бе сравнително добре запазен и въпреки разрушените зъби

потвърждаваше възрастта ѝ чрез видимите малки гънки. Двайсет и няколко години. Шон бе сигурен, че Гилеспи е разтълкувала тези явни знаци, и затова любопитството му се изостри.

Докато разглеждаше прешлените, той откри следи, които го наведоха на мисълта, че жената е била убита с остър предмет — нож или скалпел. По ребрата имаше резки, които показваха, че е била многократно мушкана. Шон не бе в състояние да прецени пораженията, нанесени на тъканите, но костите сами за себе си разказваха една много тъжна история. Той тъкмо разглеждаше един от прешлените, когато Гилеспи отново се появи.

— Разбира се, нямам доказателства и това си е чиста теория, но предполагам, че съвпада с вашата. Била е убита от същия човек, който е убил и другата ви жертва. А вероятно е убил и Елинор Мец.

Гилеспи отвори папката, която държеше, и сложи очилата си.

— Сария Апълбий, жена, дваайсет и пет годишна, висока метър и шейсет и седем, с тегло петдесет и седем килограма... да видим нещо по нашата част... Носила е обувки номер трийсет и седем. Пасват ли тези кости на такава жена?

— Да, но биха могли да паснат и на други описания. Защо не изпратите костите и зъбите...

— И тогава няма да получа твърди доказателства. Едва ли мога да направя нещо повече от досега направеното — освен ако не хванем убиеца и не го накараме да си признае.

— Едно проучване на зъбните фрагменти би могло да съвпадне или да не съвпадне с описанието на зъбния статус на Сария Апълбий.

— Така е. Ако ме съветвате да изпратя зъбите в лабораторията, ще го направя. Но засега... ще ми направите ли една услуга? Искам да поговорите с един човек.

Той се намръщи и сви рамене.

— С кого?

— С моя съпруг. Ще разберете след миг.

Двамата се запътиха към нейния кабинет. Зад бюрото ѝ беше седнал възрастен господин на около шейсет години, с проникателни сини очи и посивяла коса. Той им се усмихна.

— Това е бившият ми съпруг — лейтенант Трент от отдел „Убийства“. Джоузеф, запознай се с господин Шон Блек.

Джоузеф Трент се изправи и му подаде ръка.

— Приятно ми е — рече Шон и погледна към доктор Гилеспи, като се намръщи.

— Когато се омъжих, запазих моминското си име — обясни тя. — С него завърших Медицинския институт, а после с Джо се разведохме... Той не можа да съжителства с моите трупове.

— Тя не можа да съжителства с моите трупове — поправи я Джоузеф Трент.

— Човек би помислил, че сте доволни и щастливи със своите трупове — подхвърли учтиво Шон.

И двамата се засмяха.

— Милата ми невротична ексъспруга си внуши малко преди последното убийство, че си имаме работа със сериен убиец, но не можем да се надяваме на по-сериозна подкрепа, при положение че разполагаме само с някакви стари кости, пък и въпреки всичко обществото не е сковано от страх.

— А на мен ми се струва, че след убийството на Мец хората наистина се стреснаха — каза Шон.

— Признавам — рече Трент, — че се присмивах на Кейт, която твърдеше, че не си разбирам от работата, но узнах, че вие сте работили с истински експерти, учили сте при блестящи професори и сте консултирали ФБР за някои случаи. В началото казах на Кейт, че прекалява с увлечението си по романите. Тя се мъчеше да създава ребуси, когато ние бяхме затрупани с убийства. Така че, виждате ли, тя ви доведе тук, за да подкрепите нейните теории. Можете ли да ги докажете?

— Не мога да ги докажа, но съм напълно съгласен с тях.

— Е, Джоузеф — търпеливо рече Кейт Гилеспи, — и двамата добре знаем, че такъв свиреп убиец е започнал отнякъде.

— Обикновено е така. — Джоузеф погледна към Шон. — Имаше един случай с млада жена, морски пехотинец. Била похитена, докато бягала сутринта както обикновено, а после жестоко убита и разчленена. Оказа се, че убиецът е женен мъж и никога не е посягал на жена си.

— Малко са убийците, които бият жените си — те убиват други жени — въздъхна Кейт. — Моля ви, напомнете на съпруга ми, който се е сблъсквал с всякакви случаи, че жестокостта може да бъде далеч по-

прилепчива от наркотиците и алкохола и че склонността към насилие е в състояние да подчини човешката психика.

— Не е възможно някой да ми го припомня, скъпа — каза Джоузеф Трент. — Готов съм да ти повярвам, че между всички убийци — защото ние си имаме и други убийства — от няколко години се подвизава и един сериен убиец — сексуален маниак, непредпазлив и организиран.

— Но според мен той става все по-непредпазлив, по-неуравновесен — рече Кейт. — Не смятате ли, Шон? Тялото на Елинор Мец бе открито, преди да се е разложило.

Той се поколеба, преди да се съгласи.

— Фактът, че тялото ѝ не беше скрито добре, може да бъде доказателство за известна небрежност... Защото той или става твърде самоуверен, или се е страхувал да не го хванат. Но съм съгласен, че ако неговата самоувереност расте, той ще става все по-невнимателен. И вероятно ще има нужда от по-големи тръпки.

— Още убийства — все по-жестоки и свирепи — каза Гилеспи.

Джоузеф Трент се изправи.

— Е, скъпа, ние сме по следите му. Но аз трябва да внимавам. Не искаме да предизвикаме паника. — Той тръгна да излиза, но се спря и сложи ръка върху рамото на Шон. — Всъщност бих искал да запазим разговора си в тайна. Дори от вашия приятел и мой колега детектив Гарсиа.

Шон се навъси.

— Рики ме въвлече в това.

— Знам. Просто му кажете, че Кейт ви помага в научната работа. — Той бързо погледна към бившата си съпруга. — Рики ще повярва на това. — И Джоузеф Трент си тръгна с усмивка.

Гилеспи щедро му се усмихна и извади бутилка бренди от едно чекмедже. Чаши нямаше. Тя отпи и му го подаде. Шон учтиво последва примера ѝ.

— Там някъде броди истински звяр — твърдо рече тя. — Благодаря!

Той кимна.

— Аз ви благодаря.

— За това, че ви накарах да се върнете към костите сега, когато сте богат и известен писател?

Шон се ухили.

— Все още харесвам старите кости. Но ви благодаря за доверието, което ви накара да потърсите моето мнение.

Тя отново надигна бутилката и после му я върна.

— Все пак вие сте много по-богат. Брендито е от мен, аз черпя. Ако теорията ми се окаже вярна и ченгетата пипнат този тип, ще черпите с шампанско. И гледайте да е хубаво.

— Значи сме партньори, а?

Гилеспи вдигна вежди.

— Какво означава това?

— Искам да ми направите една услуга.

— Добре.

— Елате с мен.

— Да не ме заведете на някое тъмно и страшно място?

— Доктор Гилеспи, вие сте съдебен лекар в моргата. От какво се страхувате?

Тя сви рамене.

— Плашат ме тъмните, потънали в паяжини къщи от готическите романи. Но къде ще ме водите?

— Само до моята кола и няма да ви задържам.

Любопитството ѝ вече бе разпалено. Когато той отвори колата си, тя сбърчи нос — котката вече вонеше. Едва сега разбра, че доста се бе забавил в моргата.

— Нали не се разхождате с труп?

— Котешки труп.

— Нима?

— Искам да узная причината за смъртта — каза ѝ той.

Гилеспи свъси вежди.

— Предполагам, че вече имате хипотеза.

— Не ми отказвайте — помоли я Шон.

Тя се усмихна, сложи си чифт ръкавици и опипа котката в торбата.

— Счупен врат.

— Възможно ли е да е от удар на кола?

— Не, човек го е направил. — Гилеспи го гледаше смръщено. — За съжаление много хора се вбесяват и убиват животни, особено

бездомни котки. Това е ужасно и те трябва да бъдат арестувани. Но...
къде намерихте тази котка?

— До боклукчийската кофа на един приятел.

— Вероятно има гадни съседи.

— Вероятно.

— Мислите ли, че тук се крие нещо повече?

— Мисля, че може би... Не знам. Може би ме гони параноя...

— Може би — проникателно рече Гилеспи — имате чувството,
че не бива да изпускате от погледа си този свой приятел?

— Да, може би.

— Ще ви отърва от тази котка — предложи Гилеспи.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Партито на Джен имаше страхотен успех още със започването си.

Лори пристигна по-рано, за да помогне в приготвянето на храната. Брад също изпревари останалите гости и под неговия надзор децата подредиха масите на двора, а през това време Лори и Джен приготвиха сосове, режиха зеленчуци и правеха ордъоври с колбаси и сирене.

Гремпис и родителите на Лори пристигнаха заедно със старите Джексън и Хънт — те бяха запазили приятелството си благодарение на своя клуб. Майката на Джен бе сготвила лазаня, майката на Лори — пай с месо и картофи, а майката на Брад, която бе дъщеря на сладкар, донесе изключителни сладки. Само за няколко минути в кухнята и отвън настъпи голяма суматоха. Появиха се още приятели на Тина от училище, дойде Джеф Олин, след него — Майкъл, а после и Андрю, Джош, Рики, Тед, Сю. Най-накрая, когато вече децата се разлудуваха и с писъци скачаха и изскачаха от басейна, пристигна и Шон.

Явно не очакваше такова посрещане. Брендън и Тина бяха разгласили, че самият Майкъл Шейн ще бъде там, и когато той влезе в двора, едва не бе съборен от тълпа тийнейджъри. Бързо се окопити и с хумор и любезност се справи със ситуацията.

Лори го наблюдаваше развълнувана. Момиченцата захласнати бърбореха с него. Той им се усмихваше, говореше вежливо и раздаваше автографи.

— Май трябва да му се притека на помощ — рече Джен.

Старата им компания се бе събрала на една от масите.

— Защо ще го правиш? — попита Брад. — Остави го да се къпе в обожание.

— Той ще се справи — каза Майкъл с нотка на гордост в гласа си.

— Винаги е бил готин — обади се Сю. — Като си помисля само как постъпихме с него... — Тя млъкна, като се огледа неспокойно,

понеже някои от родителите, които след скандала бяха откъснали децата си от Шон, седяха наоколо. Баща ѝ бе починал, а майка ѝ беше болна от болестта на Алцхаймер, но у Джен бяха дошли родителите на Рики, както и майката на Тед, семействата Джексън, Хънт и Кели. Насреща ѝ седеше Джеф Олин, а до нея — Майкъл Блек.

— Нищо лошо не сме му сторили — рече Джеф, протегна ръката си и я сложи върху ръката на Сю. — Аз не му се сърдя. Никога не съм го смятал за виновен. Двамата с Манди имаха проблеми, но ги решаваха като нормални хора. — Той се ухили. — Доста си крещяха.

— Все още е странно това, че Манди я няма, а още повече — Елиноор — каза Майкъл.

— И все пак ми се струва, че трябва да избавим Шон — рече Джен.

— Не ми прилича на човек, който има нужда от помощ — коментира Рики. — Кое е онова готино парче? Едва ли е на тринайсет, а, Джен?

— Дано не фиксираш дъщеря ми — изръмжа Брад.

— Не ставай смешен. Знам коя е дъщеря ти.

— Онова момиче е Джени Ларсън — дъщеря на съседите. Тя е на шестнайсет — обясни Джен.

— Мисли се за дваисетгодишна — рече Сю.

— Кисело грозде, а? — подхвърли Джош.

— Не, просто знае, че е хубава, и се забавлява — усмихна се Лори.

— Аха... значи и ти си измъчвала възрастните мъже в по-младите си години! — укори я Рики.

Тя поклати глава, смеейки се.

— Не, когато бях на тяхната възраст, смятах хората над трийсет за застаряващи. Тогава измъчвах хлапац на моята възраст.

— Каква честност! — възкликна Джеф.

— Ще ви кажа, че онова готино хлапе има високо самочувствие — рече Тед.

— Ами нали и ние се мислехме за голяма работа — „дръзките и красивите“ на гимназията.

Шон вече се измъкваше от детската тълпа. Две момичета изтичаха край масата с Тина.

— Не е ли прекрасен! — каза едното.

— Убийствено красив е! — съгласи се другото.

— Боже! — тихо каза Сю и ги изгледа стреснато. — Ели наричаше така мъжете, които наистина харесваше... — Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Сю! — изпъшка Джен.

— Съжалявам, не мога да се сдържам.

— Я погледни онези момичета! Бърборят ли, бърборят... Жените само това правят! — каза Майкъл, за да поразсее Сю.

И успя. Сю се огледа и после се обърна към тях засмяна.

— Е, когато остаряваме, ние се сдобиваме с бръчки, но поне се научаваме на малко сдържаност.

— Сдържаност винаги е необходима — мъдро рече Джош Кели и дружелюбно се усмихна на Шон, който тъкмо се присъедини към компанията им. — Привет на победителя! Искаш ли бира, готин?

Шон се засмя, седна на масата и прие бирата.

— Все още се обърквам в такива ситуации.

— Учудваш се, че хората пощуряват за това, че си написал книга?

— Не, никой не трепна, когато написах книгата. Попаднах в „Пийпъл“ заради филмов договор. Милиони хора гледат някой филм, докато само в редки случаи милиони хора прочитат някоя книга. Аз работих дълго време и никой не го забеляза. Но после дойде предложението за големия екран. Сега хората свързват името ми с киното.

— Направо си за оплакване: жените се хвърлят на врата ти — изпъшка Джеф, като го потупа по гърба.

— Понякога — каза Шон. — Да можете да видите някои от тях — направо изпадат в истерия.

— Знаеш ли, че нямам книга с твой автограф? — рече Джен. — Как ще докажа, че си мой приятел, когато цитирам разни имена, докато продавам къщи?

— Джен, смятам, че мога да ти осигуря един автограф — закачливо ѝ отвърна Шон. — Щом ще ти помогне да увеличиш продажбите...

— Ей, извинявайте, но май нашите си тръгват — каза Лори и бързо се изправи.

— Колко е часът? Съседите идват да приберат децата си.

— Около единайсет — обади се Джеф. — Ей, май всички трябва да се измитаме...

— Не си го помисляй дори! Хайде да изпратим възрастните и децата, а после ще си поговорим — само нашата тайфа. Никой да не мърда!

— Трябва да изпратя нашите и Гремпис — рече Андрю й тръгна с Лори.

— Защо всички не идем да ги изпратим и не се върнем тук заедно? — предложи Рики.

Изпращането се проточи — с много прегръдки и целувки.

Майката на Лори се усмихна печално на Шон. Лори напрегнато ги наблюдаваше. Стана й приятно, когато Шон целуна майка й по бузата и усмихнат отговори на нещо, което тя му казваше.

Лори силно прегърна Гремпис.

— Пак ще си поговорим с теб — строго й каза той.

Тя се дръпна назад. Дядо й изглеждаше сърдит. Той никога не й се сърдеше.

— Аз те наблюдавам, да знаеш. Наблюдавам и зная!

Повече нищо нямаше да каже. Беше разтревожен, но я обичаше и отново я прегърна, преди да се сбогува с внуците си. Тя го гледаше въпросително, ала строгото му лице бе непроницаемо. Дали пък раковото лечение не разстройваше ума му!

Брендън бе изтощен и зарадва баба си и дядо си, като реши да иде да спи у тях. Лори му обеща да го вземе рано, но той й каза да се наспи добре, защото сам възнамерявал да стори същото.

Лори им маха с ръка, докато се скриха от погледа й. Тина целуна родителите си и се усмихна на останалите.

Когато външната врата най-после хлопна, Джен въздъхна:

— Останахме само ние! Ох, капнала съм! Брад, ще ми донесеш ли от изстуденото вино?

— Да. Други желаещи? Сега е моментът да поръчате.

Рики и Джош отидоха да помогнат на Брад с напитките и след малко всички се разположиха удобно навън: Джен и Брад се опънаха на един шезлонг, Сю — на земята до тях, Рики седна до басейна и потопи краката си, Майкъл се излегна наблизко, Джош, Джеф и Шон се разположиха в кресла, а Тед и Андрю седнаха по турски между тях, Лори застана до брат си.

— За Джен и чудесното парти — каза Брад, вдигайки бирата си.
— И за нас, по дяволите, за оцелелите.

Брад едва ли мислеше толкова буквално, но Сю изведнъж изхлипа.

— О, Сю... извинявай — смънка той.

— Просто ние сме тук, а Ели... а горката Ели...

— Сю, успокой се. На всички ни е мъчно за нея — рече Джеф.

— А и Манди... — промълви тя.

Лори несъзнателно погледна към Шон и с болка разбра, че и другите бяха насочили погледите си към него. Той стана и отиде при Сю.

— Сю, аз не съм убил Манди.

— Знам, че не си — нещастно прошепна тя. — Просто... всички ние се отнесохме толкова лошо с теб.

— Няма нищо, Сю. Честна дума. Оттогава мина много време. Аз съм добре.

Тя се усмихна и на пресекулки изхлипа:

— Ако не бяха убили Ели, сигурно никой от нас нямаше да дойде тук. Знам, че вие почти не сте я виждали. Тя бе толкова мила и знаете ли — просто търсеше подходящия мъж.

— Знаем, Сю. Вярно е, че много отдавна не съм виждал Ели и не мога да почувствам онова, което изпитваш ти. Не мога да скърбя за нея така, както ти скърбиш. Мисля, че ние скърбим повече за момичето, което познавахме. Скърбим за една изгубена невинност, но всъщност всички ние отдавна загубихме своята невинност, така че и това не е съвсем точно. Но, Сю, нас наистина ни боли. И ако добре си спомням Ели, тя щеше да е доволна, че ни е събрала заедно.

Сю най-после се усмихна и го докосна по лицето.

— Лошото момче от крайния квартал се е справило чудесно с живота.

— Ама моля ви се! — обади се Майкъл. — Той получава всичката слава, докато аз се бъхтя да спасявам човечеството!

— Майкъл, успокой се. Никой от нас останалите в никакъв случай не е богат и известен. Пази се от завистта — предупреди го Джеф.

— Той не завижда. Просто така си говори — закачливо рече Шон. — И ти се справи чудесно, братко.

— Според мен всички ние се справихме доста добре — каза Сю.
— Я да видим! Брад е богат адвокат. Той оправда нашите очаквания.

— Аз също, ако ми позволите да бъда нескромен — обади се Джеф.

— Джеф, по-малко не сме и очаквали от теб — с престорена строгост каза Джош Кели.

— А Джен, за която мислехме, че ще бъде само една хубава активистка от Родителско-учителския комитет, сега е в топлистата на брокерите на недвижими имоти — рече Брад. Накрая той извика, понеже Джен го смушка в ребрата.

— Хубава активистка, а! — възнегодува тя. Сетне сви рамене. — А Сю е нашият предприемач. Лори е учителка и шеметно превзема света на модата. Рики...

— За него винаги сме смятали, че ще стане ченге — един мъжага, който хич не си поплюва! — каза Брад.

— Ха-ха! — рече Рики.

— Убийствата са доста сериозно нещо. Тед, ти като ченге, което не разследва убийства, какво правиш, когато откриеш труп? — попита Джеф.

— Когато видя труп? Хм, какво трябва да направя или какво бих направил?

— И двете — рече Сю.

— Ами според протокола трябва да се уверя, че жертвата е мъртва, да повикам медицинския екип или дежурната кола от отдел „Убийства“, а през това време да оградя мястото на престъплението с жълта лента и да внимавам доказателствата да останат невредими, и прочие, и прочие... Искam подкрепление, за да овладеем зяпачите, и изчаквам в готовност да доложa на детектива какво точно съм открил, видял и прочие. После оставям всичко в техните ръце и съжалявам, че първи съм се озовал на местопрестъплението. Вероятно ще се наложи да се явя в съда, а това наистина е неприятно. Така че, ако трябва да бъда честен, намеря ли труп, бих избягал начаса като подплашен заек и бих оставил колегата след мен да се оправя с него.

— Тед! Ти не би постъпил така! — възнегодува Лори.

— Сигурно. Но труповете са за Рики. Аз предпочитам да работя с гражданството.

— О, да! Да спира богатите момичета с техните червени ягуари и сини поршета!

— И двамата изглеждате щастливи с работата си, а това е най-важното — каза Джеф.

— Ти щастлив ли си, Джеф? — попита Сю.

Той сви рамене.

— Да, щастлив съм, станах такъв, какъвто исках, и ме бива в работата ми.

— И аз съм щастлив, обичам работата си — каза Майкъл. — Слава не ми трябва, макар че не бих се отказал от едно малко състояние. Кой знае, може би един ден ще направя голямо откритие и ще смая научния свят.

— Ето че стигнахме до славата без богатство — с равен глас рече Брад. — И аз обичам работата си и разбирам от нея. И просто обичам словесните престрелки.

— Потвърждавам това — каза Джен.

Брад се ухили.

— Смейеш ли да отречеш?

Лори се усмихна.

— Навярно бих могла да отделям повече време за дизайнерската си работа, но не мога да се откажа от учителстването.

Брад изхъмка неопределено.

— Наистина! — засмя се Лори. — Аз обичам децата, особено първолаците.

— Хубава възраст — рече Брад. — Още не са започнали да бъдат мръсни думички, да искат кола и да дават акъл на родителите си.

— Децата в тази възраст са страхотни: възприемчиви, любознателни, обичливи и забавни. Работата с тях наистина ми доставя удоволствие.

— Никога няма да забогатееш от нея.

— Не съм убедена, че имам нужда от богатство — каза Лори. — А моделиерството наистина ме увлича...

— Трябва да забогатееш поне толкова, че да си купиш алармена система — внезапно се обади Андрю.

Лори се поколеба, като видя как Шон го стрелна с очи и после се вторачи в нея.

— Ще си купя — отбранително рече тя.
— Трябва да го направиш утре — каза Шон.
— Да, кажи й го — отново се включи Андрю. — Казах й, че ще й помогна с парите, ако има нужда.
— Всеки от нас би й помогнал — решително каза Шон.
— Семейството ще се справи — рече Андрю.
— Аз ще се справя сама! — възкликна Лори, съзнавайки, че всички погледи са вперени в нея.
— Лори, имах клиент, който работи за една от най-добрите охранителни компании — каза Джеф Олин. — Той ще ти предложи изгодни условия.
— Благодаря, Джеф, но...
— Хей, искате ли още пиене? — попита Джен, мъчейки се да смени темата.
— Да, хайде да пием за това, че всички сме удовлетворени от работата си — предложи Майкъл.
— О, да, направо умираме от щастие — измърмори Андрю.
Изведнъж всички се умълчаха и той се огледа, понеже не мислеше, че ще го чуят.
— Винаги съм искал да правя филми. Не станах адвокат, както се очакваше от мен. Но ще бъда щастлив, ако само...
— О, стига, Андрю! — не се стърпя Брад. — Ти не вършиш нищо незаконно или толкова ужасно.
— Да — безстрастно каза Сю. — Брад знае най-добре, нали е участвал в един от филмите.
Джеф Олин внезапно се изкашля.
— Брад не е единствен. — Всички се втренчиха в него и той бързо добави: — Парите ми трябваха за следването, а те бяха доста добри. Брад е работил за Андрю, аз работих за Андрю, Джош — също...
— Ей, почакай! Нека сам си призная, ако реша — почервения Джош.
— Момчета, вие всички... добре ли схванах... сте участвали в порнофилми?! — Сю бе втрещена.
— Филми за възрастни, с твое позволение — поправи я Андрю.
— Я чакай! — извика Рики. — Значи ти пускаш тия момчета в порнофилмите си, извинявай, филмите за възрастни, а на мен никога

не си ми предлагал роля? — престори се той на ядосан.

— Аз никога не съм пренебрегвал жив човек — вметна Тед.

Андрю изви глава назад и изпъшка.

— Опитвам се да стана следващият Фелини, Антониони, Полански... а ето какво получавам.

— Мечтите се променят. Ние никога не успяваме да ги постигнем напълно — тихо каза Шон. — Но щом искаш да направиш определен вид филм, ти ще го направиш, Андрю. Само не губи от поглед крайната си цел.

Андрю неочаквано му се усмихна.

— Вероятно мога да живея и с по-евтина кола... да излизам с по-обикновени мацки... да си намеря спонсори, които да инвестират в нещо, което наистина ме интересува...

— Направи го — въодушеви се Лори. — Стига само си говорил и мечтал. Действай!

— Я по-кратко! — възрази Рики. — Не го отклонявай от порното тъкмо когато съм на път да спечеля главна роля.

— Вие, момчета, сте си все същите гадняри! — обяви Джен. — Преди бяхте млади гадняри, а сега сте стари гадняри.

Сю започна да се кикоти.

— Според мен трябва да сме благодарни за това, че все още изглеждаме достатъчно добре, за да участваме в порнофилми — каза тя.

— И на теб ли ти се иска да работиш за мен? — попита Андрю.

Все още засмяна, тя поклати глава.

— Не, аз съм кафеджийка и „госпожа Олсън“ на нашето десетилетие.

— Смятам, че ще изглеждаш чудесно в някой от филмите ми, Сю! — рече Андрю.

— Да, да! — поде Тед. — И за Лори трябва да измислим нещо горещо.

— Хей, това е отвратително! Лори ми е сестра — възропта Андрю.

— В такъв случай аз не ще мога да участвам — пошегува се Джош. — Трябва да се пазим от връзки с близки родственици. Както прави кралското семейство.

Лори направи гримаса.

— Сю е права. Сякаш отново съм в училище и насреща ми сте вие — момчетата от клуб „Чук и чао“.

— Да — каза Рики, — но Шон отново е тук, за да ни постави на място, така че всичко е наред, нали, Шон?

— Тогава тя беше нова в училище и вие я тормозехте — припомни му Шон.

Рики се ухили.

— Добрите стари времена и нашият клуб „Чук и чао“. Колко забавно беше! Нямахме никакво понятие за онова, което говорехме.

— Като че ли сега имаме! — рече Тед и тъжно поклати глава.

— Не ставай глупав! — каза Сю. — Ние всички сме страхотни. И ти, Тед, можеш да имаш всичко, което пожелаеш. Просто излез и го потърси.

Джен внезапно се прозя.

Първи стана Шон. Той погледна към Лори, подаде ѝ ръка и ѝ помогна да се изправи.

— Джен, прекарах чудесно. Благодаря.

— Трябва да се съберем пак — каза Брад.

— Защо не се събираме веднъж в месеца? Ще си споделяме успехите и дори неуспехите! — рече Андрю.

— Звучи примамливо — подкрепи го Майкъл. — Ще съчетаваме приятното с полезното.

— Лори може да ни покани в новата си къща идния месец — предложи Андрю и прегърна сестра си през рамо.

— Значи в моята къща точно след четири седмици! — Лори прегърна Джен и Сю и помахна на останалите.

— Прощавай, но не забрави ли брат си и братовчед си? — попита Джош.

Тя се усмихна, прегърна и тях и си тръгна. Чу как Шон се сбогува с компанията и сетне я последва. Когато Лори седна в колата си, той стоеше до своята и се разделяше с брат си.

Тя включи двигателя и тогава го видя на прозореца си.

— Нали Брендън се прибра с родителите ти?

Лори кимна.

— Искаш ли да бъдем заедно?

Тя отново кимна.

Сините му очи я пронизваха, усмивката му я омагьосваше.

— Имам предвид ние двамата.

— Пази се.

Той отново се усмихна.

— Идвам след теб.

Тя подкара колата си. Той неотлъчно я следваше.

Тъкмо отключи къщата, когато той я грабна, затръшна вратата след тях и пипнешком сложи резетата, без да откъсва очи от нея.

Лори извика и се хвърли върху него, като обгърна краката му със своите. Той изпъшка и целувайки я, зарови пръсти в косата ѝ.

— Едва ли ще мога да изкача стълбите така.

Тя се засмя и понечи да слезе от него.

— Не, не, почакай! Недей... не мърдай, ще опитам. Толкова ми е хубаво!...

Ала Шон не успя. Спъна се на третото стъпало. Смеейки се, той внимателно я положи долу. Лори не искаше да го пусне. Тя издърпа ризата му нагоре, мушна ръцете си в джинсите му и ги смъкна надолу. Шон рязко си пое дъх, бързо разкопча нейните джинси и ги свали. Устните им отново се сляха.

Скоро се сляха и телата им.

Така и не разбраха, че убиецът мина покрай къщата и внимателно я огледа.

Но той не се обезпокои, че те бяха твърде заети един с друг. Тази нощ имаше друга работа.

От един час Сю лежеше будна в леглото и веднага чу лекото почукване по вратата. Сърцето ѝ лудо заби. Той отново бе дошъл при нея.

Това чувство бе някакво чудо. То бе неповторимо и прекрасно... Нещо, което не искаше да доверява на никого, защото бе толкова истинско и естествено. И в същото време знаеше, че не бива да го приема като неизменна даденост. Може би всичко бе заради секса. Защо сексът с него бе неповторим, дори накрая да... Но всъщност тя можеше да се справи с едно такова положение.

Само фактът, че той отново бе дошъл, наистина имаше значение.

Сю на бегом слезе по стълбите. Беше се подготвила за тази нощ. От магазина за бельо си бе купила най-съблазнителната нощница с

подходящ халат към нея. Бе подсилила грима си. Чувстваше се леко замаяна, в Джен пийна малко повече, но и това не беше проблем. Виното сякаш я правеше по-чувствена и освободена. Изгаряше от нетърпение да го докосне...

Ако наистина беше той. Но кой друг би могъл да бъде по това време на нощта?

Тя се втурна към вратата и погледна през шпионката. Облегна се на вратата с разтуптяно сърце. Той беше.

Сю трескаво задърпа резетата, но изведнъж се овладя и бавно отвори вратата. Хрумна ѝ да се престори на свенлива, но бързо се отказа от тази идея.

— Здравей!

— Може ли да вляза?

— Разбира се.

Той се усмихна. Господи, беше страхотен! Прималяваше ѝ само от усмивката му. Кой би помислил, че ще я пожелае след всичките тези години?

— Партието си го биваше, нали? Но при Джен не може да бъде другояче, разбира се. Толкова е хубаво, че отново се събрахме...

Той сложи, пръст на устните ѝ. После я целуна и тя усети, че краката ѝ се подкосяват.

— Да се качим в спалнята, а?

— Предпочитам да го направим тук. Ти знаеш какво искам.

Да, знаеше и искаше да задоволи желанието му.

Тази нощ той бе по-настоятелен, по-груб. И все пак тя му се подчини дори когато поиска от нея нещо, което я обиди.

— Трябва да пийнем още — каза ѝ по-късно той.

Пиенето щеше да ѝ дойде добре. Сега вече Сю не беше толкова развълнувана, колкото учудена. Нещо не беше както трябва. Тя не знаеше какво точно и искаше да се смее и да се шегува, докато двамата пийват от най-хубавото шампанско. Смътно си даде сметка, че той не се докосва до нищо и не беше пипал нищо друго, освен нея. А сега пиеха направо от бутилката.

Той потърка нос в шията ѝ и с малко пьянски глас каза:

— Хайде да заминем.

— Какво? — стресна се тя.

— Хайде да заминем.

Сю се изкикоти.

— Идеята е страхотна. Само че аз работя.

— Имаш хора, които работят за теб. Довери им се.

— Да заминем?...

— На островите — пина колада, слънце, море, сърф... Можем да прекарваме целия ден на плажа...

— Ами.

— Хайде да не му мислим, а просто да го направим.

Хайде, по дяволите! През целия си живот бе внимавала, стремяла се бе да бъде почтена и отговорна. И какво бе спечелила от това? Нищо.

— Сериозно ли говориш?

Той се усмихна.

— Абсолютно сериозно.

Защо не? Да избяга на островите само за да се забавлява. Изглеждаше вълнуваща авантюра.

— Добре... Ще приготвя багажа си.

Той поклати глава.

— Само дамска чанта, джинси, бански и четка за зъби. През повечето време ще бъдем голи. Потрябва ли ни нещо, ще си го купим.

Изведнъж я обхвана такова нетърпение, че скочи и хукна нагоре към стаята си. Взе нещата си, провери грима си и мимоходом си пожела той да не я притеснява повече с онези неща, които искаше от нея. Но сега я караше да заминат... Нима се влюбваше в него?

Тя бързо слезе долу.

— Готова съм.

— Чудесно. Да вървим.

Вън беше нощ. Наоколо нямаше жива душа. Колата му бе паркирана през няколко улици. Тя го погледна с недоумение.

— Не исках съседите да шушукат — обясни й той.

— О!

Безшумно й отвори вратата и също тъй безшумно я затвори след нея. После заобиколи и седна зад волана.

— О, боже!

— Какво?

— Забравих котката.

— Нищо няма да й стане.

— Трябва само да й наля повече вода.
— Дай ми ключа. Аз ще се погрижа за котката.
Тя спокойно му подаде ключа и се усмихна.

Той се върна до къщата и преди да сложи ключа в ключалката, надяна чифт ръкавици, които извади от джоба си.

Влезе вътре, светна и отиде в кухнята. Сложи още една купа с вода, намери котешка храна и я сипа в друга купа. Нямаше причини за безпокойство, ала изведнъж се почувства принуден да провери къщата за евентуална издайническа следа, оставена от него. За всеки случай.

— Пис, пис! — нежно извика той.

След миг тъпата космата топка се изтъркаля в кухнята.

— Ела тук, мила. Пис, пис, пис.

Котката се приближи и той я сграбчи. Усмихна се. Погали я...

Скръцна със зъби и счупи врата ѝ. Пусна я на пода. Знаеше, че постъпва глупаво, че прави сериозна грешка. Но не можеше да се съдържи, загуби контрол... Сю щеше да изпадне в ужас, да се удави в сълзи...

Но това изобщо не го засягаше.

Сю никога нямаше да се върне у дома.

Лори се събуди и се учуди колко щастлива се чувства само защото той лежеше до нея и тялото му тъмнееше на фона на светлосините ѝ чаршафи. Изправи се на лакът и се загледа в окосмените му гърди, които се надигаха при всяко вдишване.

Бе роден талант — жилав и мускулист. На осемнайсет бе само по-слаб, със същите големи, изразителни ръце и онези очи, които можеха да казват много, но и да мълчат непреклонно.

Лори се отпусна назад със затворени очи и си спомни за времето преди трагедията с Манди, когато Шон се бе изправил пред друг демон — смъртта на брат си. Шон винаги бе държал на семейството си. Веднъж се сби в училище с едно момче, което бе нарекло баща му „неудачник“. Никога не предизвикваше сбиванията, но ако някой обидеше баща му или брат му, пощуряваше. А Даниел, най-големият

брат, бе тих, целенасочен, решен да служи на страната си, беше се сражавал като добър войник, бе изчезнал... И после бяха открили трупа му.

Когато научи новината, Лори се почувства длъжна да иде при Шон и да сподели скръбта му. Невъзможно бе, разбира се, да го разбере напълно, защото дотогава не беше губила близък човек — нито Андрю, нито родителите си, нито Гремпис. Помисли си, че то е като да загубиш крак или ръка. Болката сигурно бе непоносима: да обичаш някого толкова много и да знаеш, че повече няма да го видиш. А Даниел бе млад, красив и животът бе пред него...

Шон го изживяваше тежко. Лори го завари пиан. Тя беше виждала Рики и Тед пияни, дори своя брат и братовчед си Джош. Джеф и Манди Олин имаха навик да прекаляват с алкохола, а Брад винаги се опитваше да я напие, за да може да я свали. Лори го познаваше добре и не се хващаше на номерата му.

Те бяха последен клас в гимназията или колежани в първи или втори курс и всички бяха вкусвали алкохол — някои повече от другите. Майкъл пиеше на купони, Сю пийваше по някоя бира, а Джен искаше да ги смае, като си поръчваше мартини, което изобщо не можеше да изпие, само за да покаже, че може да излиза и гуляе, без да искат личната ѝ карта.

Шон рядко пиеше. Просто бе твърде зает с училището, спорта и допълнителната работа. Но през онази нощ бе пил доста.

Най-напред ѝ каза да си върви, защото нямал настроение за приятели. Но тя настоя да остане с него и той внезапно се увлече.

— Лори... Лори Кели. Ти си ангел. Ние, другите... Ти си нещо специално, знаеш ли? Косата ти е досущ като на ангел, а очите ти... тези твои очи. Е... тази вечер не съм добра компания, Лори Кели.

— Шон, знам колко много го обичаше.

— Така ли? Не мога да повярвам. Даниел бе най-свестният, а сега е мъртъв. Навън гъмжи от тъпанари, а Даниел е мъртъв. Добре, влизай, Лори Кели.

Тя влезе и седна с него на дивана в дневната, а той измъкна снимки, за да ѝ покаже брат си през различните години. Даниел, баща им, Майкъл, самият Шон. На една от снимките, където децата бяха съвсем малки, имаше и жена — стройна и много хубава.

— Това ли е майка ти?

Той сви рамене.

— Сигурно. Тя не се задържа тук, но какво толкова — ние нямахме нужда от нея. Татко бе нашето семейство. Даниел ни научи да оправяме леглата си, да приготвяме вечеря, да се мием, да се обличаме... Господи, Даниел!...

Шон изхлипа. Тя го прегърна и той я прегърна. Лори не усети кога започнаха да се целуват. Ръцете им се преплетоха. Шон вдигна полата ѝ и я докосна така, както за нищо на света не би позволила на Брад да я докосва. И Лори не го спря.

Пи заедно с него — на малки глътки, защото всъщност не понасяше уиски. Главата ѝ се позамая, но тя напълно съзнаваше какво върши. Дори и тогава, когато той неумело я опипваше, знаеше, че го обича. Никога не беше изпитвала такова чувство към друг. И докато Шон я целуваше, докосваше и притискаше, тя копнееше за нещо повече...

Знаеше какво става, искаше го и все пак страшно я заболя. Почувства се и засрамена. Не така си го беше представяла. А той не очакваше да е девствена. Сигурно смяташе, че спи с Брад — навярно самият той се бе похвалил пред момчетата. Отначало Шон се разсърди, кълнейки се, че никога нямало да го направи, ако знаел. Смутена и неудовлетворена, Лори отново го съблазни...

Този път получи повече. После Шон се разстрои заради Даниел и заради нея и тя легна до него, шепнейки му, че всичко е наред и всичко ще бъде наред. Той непрестанно ѝ се извиняваше.

Докато не заспа. И тогава тя стана, бързо отиде в банята, оправи се, доколкото може, и побягна към къщи. Цяла нощ бе трескава и се ужасяваше при мисълта, че Майкъл или — още по-лошо — баща му може да ги хване.

Но не се срамуваше от себе си. Обичаше го и ѝ беше приятно да чувства, че може би му е помогнала да понесе по-леко нещастieto си. Лори не изпитваше и болка. Тя не разбра какво е екстаз, но разбра, че иска да опознае Шон Блек и случилото се между тях много по-задълбочено. Само че...

В очите на другите тя все още бе гадже на Брад, а Шон и Манди все още бяха най-темпераментната двойка.

До деня при стария изкоп... Този ужасен ден завинаги промени живота им.

Лори си пое въздух и шумно издиша. Тогава видя, че Шон е буден и я наблюдава.

— Харесва ли ти това, което виждаш? — закачи я той.

— Винаги ми е харесвало. Ти си убийствено красив.

Той наклони глава.

— Ти също.

— Благодаря. Дори и сутрин?

— Особено сутрин.

— Да не е защото съм ненаситна за секс?

Шон се засмя.

— Това помага.

— Хей, ти...

Тя се опита да го удари с една възглавница. Той я хвана, отметна завивките, хвърли се върху нея и я прикова към леглото, сплитайки пръстите си с нейните. Целуна я и тихо каза:

— Ти си най-красивата жена, която познавам, и не смея да го кажа, Лори Кели...

— Господи, колко си добър! — прошепна тя.

— Още нищо не си видяла.

— Покажи ми.

И Шон го стори.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Джен се събуди сама в леглото. Сигурно Брад бе станал отдавна — вероятно не искаше дъщеря им да разбере, че спят заедно тук, в нейната къща. Тъпо. Тина не бе глупава, а и днешните деца бяха много будни. Струваше й се, че бе чула Брад да излиза и пак да се връща — може би и той премисляше нещата.

Джен гушна възглавницата си, размишлявайки за партито, за изминалата нощ и за Брад. Нима можеше да му се довери отново?

Той искаше услуга от нея, за да се оженят повторно. Това само по себе си бе смущаващо. Брад винаги бе обичал жените. Невъзможно бе Джен да не ревнува заради начина, по който той гледаше Лори. Още в гимназията Лори бе най-добрата й приятелка и тя знаеше, че Брад не е успял да я свали, каквото и да разправяше сега.

Сигурно Лори бе единствената жена на света, която му бе отказала, и навярно това щеше да го гнети цял живот.

Нима винаги щеше да се притеснява от факта, че той си пада по Лори? Нима нещата бяха по-прости, когато Лори живееше в Ню Йорк и старата им тайфа още не се беше събрала, за да погребее Ели?

Джен не беше сигурна в чувствата си. Но безпогрешно знаеше, че неслучайно Брад бе скъпоструващ адвокат. Той се бореше докрай. Никога не се предаваше. Не се беше отказал и от фантазията си за тройка с друга жена.

Джен не знаеше как да постъпи. Понякога, когато той й говореше за това, тя изпитваше любопитство. Но друг път се чувстваше напълно отвратена.

— Мамо? — Тина колебливо почука на вратата. Тя бе леко откrehната и Джен се гушна още повече под завивките. Тина знаеше, че майка й обикновено не спи гола.

— Здравей, бебче.

Дъщеря й я гледаше с големите си сини очи и поруменяло лице.

— Мамо, татко е в кухнята! Прави ти кафе и забележи — приготвя палачинки и бекон.

— Вкусно — рече Джен.

Два тона мазнини и холестерин, милион калории. Какво целеше той? Да я охрани така, че да стане непривлекателна за другите мъже и да се принуди да отстъпи пред фантазиите му, ако не иска да се лиши от секса? Добре де, нищо нямаше да ѝ стане, ако закуси веднъж с бекон и палачинки.

— Мамо, той тук ли спа? — тревожно попита Тина.

— Сигурно след купона си е легнал на дивана. Нали знаеш, че татко не шофира, когато е пил.

— Да, знам. — Ала дъщеря ѝ все още стоеше колебливо в коридора пред стаята. — Мамо, това е страхотно! Ти и татко заедно, сякаш сме истинско семейство.

Тина усмихната изчезна. Джен скочи от леглото и набързо взе душ. Когато слезе облечена в кухнята, видя, че бившият ѝ съпруг бе приготвил идеалната закуска и си бъбреше с Тина. Облечена с отрязани джинси и тениска, Тина бе много сладка с небрежно пусната руса коса и сънените си сини очи.

— Здравей, поспаланке.

— Здравей. Закуската изглежда фантастично.

— Тина ми помогна.

— Наистина ли, бебче? — попита Джен.

Тина доволно кимна.

— Каква е програмата ти? — попита Брад.

— Програма ли?

— В службата. Имам планове за уикенда.

— Наистина ли?

— Да направим екскурзия до островите. Обадих се в хотела на Шон и попаднах на Майкъл — той прекарал нощта там, понеже било късно да се връща обратно. Шон пренощувал у Лори.

— Какво? — намеси се Тина.

Брад погледна към дъщеря си.

— Той спи на дивана, бебче. Нали знаеш какви страхотии стават наоколо.

— О!

Погледът, който Брад отправи към Джен, трябваше да я увери, че Шон изобщо не е спал на дивана.

— Както и да е, аз им звъннах и ние решихме, че ще бъде забавно да отидем заедно до Кий Уест, да се отбием при Майкъл и да видим от какво се е развълнувала Тина, да пренощуваме в някой хотел и въобще да си отпуснем душите.

— Страхотно е, мамо! Моля те, нека отидем! — рече Тина.

— Всъщност имам няколко срещи...

— Мамо! Нали имаш помощник! — възмути се дъщеря ѝ.

— Да, бебчо, но аз сама продавам къщите — измърмори Джен.

Брад я гледаше втренчено. И предизвикателно. Той бе развеселен. Тина бе във възторг. Майка ѝ, баща ѝ, Брендън Коркоран и Шон Блек, наричан още Майкъл Шейн — всички заедно през уикенда!

— Мамо! — изплака Тина.

Джен сви рамене.

— Ще се обадя на Лиса.

— Аз ще го направя вместо теб. Ще ѝ кажа, че нещо е възникнало в семейството. Благодаря ти, мамо!

Тина хукна към телефона. Джен гледаше Брад.

— Караш я да се надява.

— Искане ми се и ти да се надяваш.

Тя отпи от кафето си.

— Странно! Никога не съм допускала, че харесваш Шон.

— Аз? Глупости. И двамата бяхме футболни герои, но аз никога нямаше да блесна, ако не беше той да хваща пасовете ми.

— Но аз те познавам. Ти ревнуваше от него.

Брад сви рамене.

— А как иначе? Лори беше моя, но аз я виждах как постоянно го зяпа. И знаех, че колкото и страстна да бе връзката му с Манди, тя просто замества Лори.

— Брад, откъде знаеш това? Толкова отдавна беше.

— Вярно. Шон ми харесва. Винаги е бил интересен.

— Да, така е. Когато го заподозрях в убийство, ние всички го изоставихме. Сега той е богат и известен. Ще бъде стабилен клиент, ако се премести да живее тук.

— Може би.

Тя отново отпи от кафето си.

— Или се опитваме да докопаме Лори Кели?

— Лори Коркоран — напомни ѝ той. — Да, Лори е приятелка. Хлапето ѝ е страхотно. Личи си, че има глава на раменете. Той няма да залитне по наркотиците, а добре ти е известно, че някои от приятелите на Тина вече пушат — трева и цигари. Освен това си и сръбват, ние също го правехме навремето.

— Стига, да не пипаме Лори.

— Джен, нали уж е най-добрата ти приятелка!

— Искам да си остане такава.

— Добре.

— Стига да потиснеш мръсната си фантазия...

Брад се доближи до нея и погали косата ѝ, като я гледаше в очите.

— Лори не е част от фантазията ми. Но аз открих идеалния човек.

— Моля те, не...

— Джен, тя е идеална. Ще я видиш само един-единствен път. Професионалистка е — чиста като сняг, внимателна, скъпоплатена, опитна.

— Господи, Брад!...

— Помисли си.

— Знаеш, че не е редно да ме подкупваш...

— Аз не те подкупвам. Само искам да изживея последната си и най-безумна фантазия, преди отново да се задомя. Какво ще кажеш? Заклевам се в живота си, че това ще бъде един-единствен път.

— Ще видим — измърмори Джен.

В този миг Тина възбудена влезе в кухнята.

Лори не можа да говори с Гремпис насаме, но разбра, че той все още се тревожи, когато с Шон отидоха да вземат Брендън от дома на родителите ѝ.

Както винаги, дядо ѝ бе любезен с Шон. Родителите ѝ също се държаха мило. Когато Лори го попита какво е станало, той строго ѝ каза, че ще говори с нея насаме, когато има такава възможност. Тя обеща да го вземе в понеделник сутринта.

Лори се учуди, че Шон се съгласи да прекарат уикенда със семейство Джексън. Учудваше се и на себе си, че свободно демонстрира интимната си връзка с Шон.

Но и двамата бяха зрели хора, пасваха си и се чувстваха добре заедно.

Нямаше никакви пречки шестимата да пътуват с един автомобил. Брад обикновено караше спортната си кола, но притежаваше и един огромен „Събърбън“, който без проблем ги побираше, така че решиха да тръгнат с него, въпреки че Майкъл предложи да вземе Шон и Лори в своята кола.

Пътуването бе приятно, денят — чудесен и нямаше нищо нагласено. В морския комплекс на Майкъл бе тихо, понеже бе събота, а тук не идваха туристи, но Мариан се зарадва на компанията и отново пожела да поплува с Лори, сякаш я бе обикнала за цял живот. Брад се смути, защото делфинът май не го хареса, но не загуби чувството си за хумор — може би заради Тина, която толкова се радваше на животното.

— Някои жени предпочитат женска компания — рече Брад, като сви рамене и погледна към Джен, която отклони погледа си.

Около пет следобед те продължиха пътуването. Колата на Брад съвсем не взеше лошо. Тина седеше отпред между баща си и Шон, а Лори се бе сгушила между Брендън и Джен отзад. Стигнаха в Кий Уест по залез-слънце. Гледката бе много живописна: преливащи се злато, пурпур, бледомораво — особено от балкона на огромния хотелски апартамент, който Шон бе наел, за да не рискува, каквото и да кажеше Лори на Брендън за отношенията им.

Те се разхождаха по плажа, играха сред вълните и на пясъка. Когато се стъмни, се преоблякоха и излязоха да вечерят в непретенциозно ресторантче, известно сред местните хора като място, където предлагат превъзходна пушена риба и задушено с миди. По-късно децата отидоха на кино, а родителите се разходиха в Стария град, разговаряха за Хемингуей и годините му в Кий Уест и въобще прекараха една хубава спокойна вечер.

Лори все още се измъчваше заради странното поведение на дядо си. Имаше лошо предчувствие за онова, което той ще ѝ каже. Но точно сега не ѝ се мислеше за него. Искаше просто да се наслади на всеки миг, прекаран с Шон, със сина си и приятелите си.

По едно време Джен се озова до нея, а мъжете изостанаха, увлечени в разговор за футбол. Джен я хвана под ръка.

— Не е ли чудесно! Не съм се забавлявала така от години. Сякаш сме истински двойки...

— Вие с Брад сте истинска двойка.

— Странно е, нали? Аз — с Брад, ти — с Шон.

Лори сви рамене.

— Защо?

— В училище ти ходеше с Брад — господин и госпожица Идеални.

— Ние не бяхме идеални. Не си подхождахме. Родителите ни и другите смятаха, че си подхождаме.

— Наистина ли го мислиш?

Лори погледна приятелката си.

— Честен кръст, да пукна, ако лъжа! Джен, с теб се знаем отдавна. Скъсването с Брад изобщо не беше драматично, защото всъщност нас нищо не ни свързваше. И после, след смъртта на Манди...

— ... всички си тръгнаха — въздъхна Джен и прехапа устната си.

— Е, аз ти вярвам, но бившият ми съпруг не беше толкова сигурен, че е трябвало да се разделите. Той все още смята, че ти си невероятна.

— Джен, той наистина има вид на човек, който те обича. Толкова сладки бяхте двамата на шезлонга снощи.

Джен се намуси.

— Смятам, че той се държа малко собственически заради пропорцията.

— Каква пропорция?

— Жените бяхме три — ти, аз и Сю. А мъжете бяха банда — Майкъл, Джеф Олин, братовчед ти Джош, Рики, Тед, Андрю и Шон. Все красавци! Брад е може би най-класическият тип — като един от „Спасителите на плажа“. Той го знае, разбира се. Шон сигурно е най-секси, висок, с тази негова смугла красота и убийствено сини очи... Но, по дяволите, без да се замислям, бих избрала Андрю, даже и да е твой брат. Според Сю той винаги е бил най-прекрасният мъж на земята. А Рики е направо трепач с испанските си черти. Джеф Олин е с тяло на Адонис и дяволски неустоим, когато лъснат перлените му зъби! Брад с право се увърташе около мен снощи! — ухили се Джен. — И знаеш ли какво още? Според мен Сузи си е паднала по някои от нашите приятели.

— По брат ми ли пак? — учуди се Лори. Андрю ѝ се струваше малко потиснат и твърде зает с мисли за бъдещето си, за да бъде сериозно увлечен от някоя жена.

— Не зная, нямам представа. Говорихме си, докато слагахме масите, и тя каза, че е чудесно, че отново сме се събрали, че някои приятелства прерастват в нещо повече и че тя е толкова объркана.

— Интересно! Ще бъде забавно да разберем с кого се е сближила! — потри ръце Лори. Сю бе добър човек, верен приятел, скромна, честна, отзивчива. В училище направо обожаваше Андрю. Може би той имаше нужда точно от нея. Но също тъй бе възможно Сю да се среща с някого другото. Трябваше да попита брат си. — Мислиш ли да се оженим отново с Брад? — обърна се тя към Джен. — Вие двамата толкова си подходите. Почти имам чувството, че съм излязла с мама и татко Кетъл — в хубавия смисъл, разбира се.

— Да, мама и татко Кетъл. Ама че майтап! — каза Джен.

Лори се навъси.

— Защо, нещо не е наред ли?

Джен въздъхна, поглеждайки я крадешком.

— Ако ти кажа, трябва да се закълнеш, ама наистина да се закълнеш, че няма да обелваш дума пред никого. Никога.

Лори се усмихна.

— Джен, вече не сме ученички. Но, да, заклевам се.

— Брад си е наумил... — промълви Джен и се обърна, за да се увери, че мъжете не ги чуват. — О, Лори, не знам как да постъпя. Брад иска отново да се оженим, но само след като се е налудувал.

— Тоест?

— Искат да осъществят една своя фантазия.

— Така ли?

— Искат тройка.

— Тройка?

— О, не бъди толкова наивна!

— Извинявай.

— Лори, смятам да го направя.

— Той иска да прави секс с теб и с още някого?

Джен кимна.

— Моля те, не ме гледай така! Аз не съм порочна.

— Не съм казала такова нещо!

— Иска да бъде с две жени.

— Хм!

— Аз не съм лоша.

— Разбира се, че не си, Джен, и престани да се защитаващ пред мен. Нямам намерение да съдя никого. Важната в случая си ти: можеш ли да го направиш, да го преживееш и ако е така, струва ли си наистина?

— О, Лори, какво да правя?

— Трябва да направиш това, което смяташ за правилно — каза Лори и сетне въздъхна. — Джен, бих искала да можех наистина да ти дам съвет. Но ти трябва сама да вземеш това решение.

— Ще останеш ли моя приятелка?

— Разбира се!

— Нали не смяташ, че е твърде извратено?

Лори се засмя.

— Джен, важно е какво мислиш ти.

— Но с теб ще си останем приятелки.

— Винаги.

— Лори...

— Какво?

— Според теб Брад обича ли ме?

Лори се поколеба. Брад все още се закачаше. Той бе силен характер и обичаше жените. Ала тя бе приятно изненадана от новото му отношение към Джен и от тяхната семейна интимност. Между тях наистина съществуваше особена привързаност.

— Добре, Джен, ще бъда напълно откровена. В гимназията Брад се държеше понякога като идиот. Но тогава всички бяхме такива. Бях изненадана, когато се омъжи за него, и не се учудих много, когато се разведохте. Но, изглежда, той се е променил и аз наистина мисля, че много обича теб и Тина.

Уплаши я усмивката на Джен. Може би досега не си бе давала сметка за силата на чувствата ѝ към Брад.

Джен я прегърна.

— Толкова се радвам, че си тук!

Лори откри, че Шон е комбинативен и изобретателен.

Апартаментът, който бе запазил, имаше голям салон, една спалня вдясно и две други спални вляво. И трите изглеждаха като отделни

хотелски стаи.

Впоследствие Лори разбра, че двете спални са свързани с обща врата. Шон я изненада, когато нехайно ѝ кимна за „лека нощ“, махна с ръка на Брендън и потъна в покоите си. Тя се раздели със сина си и последва примера му.

След няколко минути чу почукване и забеляза свързващата врата. Шон подаде главата си, ухили се и влезе, облечен в черен халат. Отиде да провери дали е заключена вратата ѝ и после застана пред нея. Повдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Някакви проблеми?

Лори поклати глава, разтвори хавлията и се гушна на гърдите му. Дори миризмата му я възбуждаше. Тя започна да го целува и слезе по-надолу, нетърпелива да го докосва, да го подлуди и да се люби с него.

— О, боже!

От гърдите му се отрони хриплив стон. Пръстите му се впиха в косата ѝ. Той я вдигна за ръцете, намери устните ѝ и я целуна, като се освободи от халата си. После повдигна роклята ѝ до кръста и скъса бикините ѝ.

Шон я люби непоносимо бавно, толкова непринудено и умело, че когато телата им се сляха, тя бе готова да изживее блаженството. По-късно, докато лежеше в унес на гърдите му, той промълви:

— Къде си се научила на това?

— Гледам много филми.

— Какви филми? Филмите на Андрю?

Тя го цапна по рамото и леко се засмя.

— Не, доскоро дори не знаех с какво всъщност се занимава брат ми. Не, просто... Шон, често ли мъжете искат да правят секс с две жени едновременно?

След кратко мълчание той попита:

— Защо? Мислиш да доведеш някоя приятелка ли?

— Не! Няма значение, просто ми бе интересно да науча. Истина ли е, че тази фантазия е масова при мъжете?

Шон сви рамене.

— Може би.

— А при теб как е?

— Да не би да имаш желание да я осъществиш?

— Не! — засмя се тя.

— Тогава защо питаш?

— Просто се чудех...

— Знам ли...

— Какво?

В здрача на стаята се процеждаше лунна светлина и Лори почувства погледа му върху себе си.

— Имах много фантазии. Години наред правех каквото си исках, без големи перверзни, разбира се, но познавах много свободомислещи и интересни хора. През цялото това време, докато лежах буден и сам в леглото нощем, аз се питах какво би било усещането, ако имам възможност да бъда с теб. Дали ще бъда достатъчно добър?

Тя развълнувано се усмихна. Докосна лицето му и се постара гласът ѝ да прозвучи небрежно.

— Господи, наистина си те бива! — подхвърли, ала после прехапа долната си устна и добави: — Шон, обичам те!

Той вдигна вежди.

— Каза го много бързо.

— Не беше бързо. Обмислям го вече петнайсет години.

Шон я притегли към себе си, прегърна я, а тя изпита страх, защото всичко ѝ се струваше прекалено хубаво.

Шон се събуди неспокоен, въпреки че тя спеше до него — красива, щастлива, топла! — всичко, за което някога бе мечтал.

Беше много рано, но той взе душ и се облече, направи си кафе в малката кухня и отиде да го пие на балкона.

Седна и се загледа в слънцето, което бавно изгряваше над хоризонта. *Щеше ли да го обича, ако не беше преуспял?* Да, вероятно. Когато живееше в малката къщичка в крайния квартал, тя бе дошла при него, за да го утеши.

Петнайсет години... Само след месец щяха да станат точно петнайсет години.

Помнеше всичко с удивителна яснота. Помнеше как го откараха в затвора; наркопласъора с белег през окото, който си го бе набелязал като обект на своята похот, а сетне реши, че е твърде едър, за да го насилва; двамата автокрадци, които предлагаха услугите си да го озаптят, за да улеснят наркопласъора; якия гангстер, който му се

притече на помощ, когато той се сби с тях и си спечели насинено око и счупено ребро.

Помнеше как помощник-областният прокурор го удряше и му навираще в очите онези ужасяващи снимки на Манди — мъртва, разлагаща се... Той го бил извършил, той я бил убил в пристъп на ярост. Та тя се била държала курвенски...

Не, той не я беше убил и те не успяха да изтръгнат признания от него.

После се появи служебният му защитник — един младок, който бе готов да се сражава, но нямаше никакъв опит! Помнеше онази нощ, когато излъга баща си, че нещата ще се оправят, а после адвокатът му каза, че ако не пледира за непредумишлено убийство, прокурорът ще го обвини в предумишлено убийство и ще го прати на електрическия стол.

Можеше и да умре. Съдебните заседатели можеха да го обявят за виновен и в такъв случай, след като изчерпеше правото си на обжалвания, той щеше да отиде на електрическия стол.

Шон сръбна от кафето, което вече беше изстинало. Огледа се наоколо. Апартаментът беше великолепен.

Искаше му се да бе успял да заведе баща си в хотел като този.

— За теб, татко — тихо каза той и вдигна чашата си. — Благодаря ти, бих искал да си тук!

Възможно ли бе отново да заживее в окръг Дейд?

Може би. Тогава някои хора го мразеха и осъждаха, но имаше и други, които застанаха на негова страна, и дори такива, които вероятно го обичаха. Той бе избягал от лошите и можеше заслужено да се гордее, че бе успял да се устрои адски добре. Но навярно бе избягал и от добрите.

— Привет, ранобуднико!

Лори бе станала. Загърнат в дълъг копринен халат, рошава и с чаша кафе в ръка, тя печално се усмихваше.

— Винаги ли спиш по толкова малко?

— Обикновено през нощта съм неспокоен.

— Сънища? — тихо попита тя. — Кошмари?

— Спомени. — Шон й протегна ръка. Тя седна на коленете му и се притисна към него. — Внимавай с кафето.

— Винаги ще се навъртам край теб с вряло кафе. — Лори се усмихна. Беше ослепителна, красива както винаги.

Внезапно той усети слабост, сякаш в действителност тя не беше при него. Като много други хубави неща и нея би могъл изведнъж да изгуби.

Шон не искаше да се издава и затова я погледна въпросително.

— И тъй, кой ще прави тройка?

— Какво?

— Кой? — ухили се той.

Тя приглади назад косата си.

— Не мога да ти кажа. Поверително е.

— Брад иска това от Джен, нали?

Лори рязко си пое дъх и Шон разбра, че е улучил от първия път.

— Не мога да ти кажа.

— Току-що го направи.

— О, боже, не казвай на никого!

— С Брад не си споделяме интимни тайни.

— Но нали сте приятели! Или се държите като такива...

— Пред хората ние винаги сме приятели. Понякога се нуждаем един от друг, като например на футболното игрище, в определени случаи... Но той винаги бе малко мнителен по отношение на мен, а аз адски внимавах с него.

— Защо да е бил мнителен?

Тя го гледаше с големи тревожни очи.

— Заради теб — усмихна се той.

— Мамо, Шон, здравейте! — Брендън нехайно излезе на балкона. — Ще закусваме ли?

Лори се опита да скокне, ала Шон я задържа. Тя го изглежда изумена, а сетне отново се отпусна в скута му. Разбра, че само ще се изложи, ако скочи.

— Разбира се. Нека най-напред се обадим на семейство Джексън. Всъщност, Брендън, ще им позвъниш ли ти? Аз трябва да се облека.

Лори бавно се изправи и се запъти към спалнята си. Шон се усмихна, сви рамене и каза на Брендън, че на масата в салона ще намери хотелското меню.

Семейство Джексън вече бяха на крак и скоро се присъединиха към Шон, Лори и Брендън на балкона, за да закусят заедно. Денят набираше сила и пейзажът бе почти толкова красив, както и при залез-слънце.

Храната беше вкусна и те бавно ѝ се наслаждаваха, като си говореха за това как да прекарат остатъка от деня. Следващият ден бе работен, а децата трябваше да ходят на училище, в това число и Брендън.

— Нека да летим с делтапланер — умоляващо рече Тина.

— Трябва да помисля — каза Брад.

— Не, не искам да я виждам във въздуха. Ами ако онова нещо се счупи или падне, или... — възрази Джен.

— Да ловим риба — предложи Брендън.

— Плуване под вода, гмуркане, водни ски — добави Лори.

— Ще наемем лодка. Малко риболов, малко плуване малко водни ски — обобщи Брад.

Лори видя как той се усмихна на бившата си съпруга. Като че ли наистина я обичаше. Дано само не я използваше, дано не я залъгваше с празни надежди. Лори се замисли над онова, което Шон ѝ бе казал, и наведе глава в пристъп на страх. Колкото повече време прекарваше с него, толкова по-силно го желаше. Всеки път връзката им се задълбочаваше. В началото тя бе най-вече сексуална. Какво от това — тя беше възрастен човек! Имаше пълното право на такива взаимоотношения, още повече че той бе адски привлекателен и настойчив. Лори го харесваше, желаше го, без претенции за вечност.

Но някога го бе обичала и емоционалното ѝ обвързване сега нарастваше със страшна бързина.

Лори си помисли, че те двамата тъкмо започваха да се чувстват свързани, да им бъде добре заедно. Сексът бе страхотен. Той бе от онези неща, чието значение не можеш да разбереш, докато не ги преживееш.

Но нейните чувства бяха по-дълбоки: да се събужда до него, да разговаря с него в леглото, да вижда как той се усмихва бавно, докато я слуша; или като тази сутрин — да се събуди и да усети топлината, останала от тялото му на леглото, където бе лежал, и да знае, че съвсем скоро ще го види отново.

Тези усещания я плашеха. Може би тя трябваше да се отдръпне точно сега. Да създаде дистанция помежду им, за да могат да започнат отначало с... С истината.

— Лори, ти какво искаш да правим? — попита Шон.

Тя поклати глава.

— Готова съм за всичко. Само че...

— Какво?

— Мислех си да отида на църква.

— На църква! — ужасен възкликна Брендън и побърза да омекне: — Винаги си казвала, че Бог няма да ни сметне за грешници, ако понякога пропускаме църквата.

— Заради Ели е — прекъсна го Джен, която гледаше към Лори.

— Но, мамо, налага ли се да ходим?...

— Е, тя иска да отиде — тихо каза Шон.

— И ще мине половината от деня — промърмори Брад.

— Ще се молим за хубаво време следобед — мъдро рече Джен.

Те отидоха на църква, върнаха се в хотела и наеха малка лодка за водни ски. Тина бе опитна, а Брендън успя да се задържи изправен едва при петия си опит и наистина се плъзна по водата.

След като всички се изредиха, започнаха да ловят риба, но хвърляха улова обратно в морето. Въпреки това си организираха надпревара, а Лори всеотдайно се бори с единствената риба, която ухапа стръвта ѝ. Най-накрая Шон ѝ помогна, но тя я откачи от кукичката и я хвърли обратно във водата.

Джен омекна и позволи на Тина да отиде при делтапланерите заедно с Брендън, Шон и Брад. През това време двете с Лори се върнаха в хотела, за да съберат багажа. Лори тъкмо проверяваше стаите, в случай че са забравили нещо, когато внезапно чу пронизителния вик на Джен:

— Лори!

— Какво?

Тя се втурна в салона, където Джен прослушваше съобщенията си като истинска делова жена. Беше бледа като платно и здраво стискаше телефонната слушалка.

— Сю...

— Какво за Сю?

— Изчезнала е. Едно от момчетата, които работят за нея, ми е звъняло няколко пъти вкъщи. Тревожи се, че не е отишла на работа. Господи, Лори, какво става?

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Просто не си е вкъщи — убедено рече Брад, докато вечеряха в един крайморски ресторант. Децата разглеждаха огромния аквариум в центъра му и те можеха да говорят без задръжки. — Как можеш да пощуряваш от паника само защото Сю я няма вкъщи!

— Брад, не е отишла на работа! Дори не се е обадила. Сю е човек, на когото може да се разчита.

Шон спокойно скръсти ръце и се подпря на масата, впервайки поглед в Джен.

— Тед е започнал да се обажда на персонала и приятелите й. Ще огледа и къщата, въпреки че все още не са минали четиридесет и осем часа. Та ние я видяхме в петък вечерта, късно вечерта! Джен, да ти е намекнала, че се среща с някого?

— Да.

— Вижте, ако не се появи скоро, тогава ще се паникьосваме — каза Брад.

— Хич не си и помисляй да не спиш при мен! — предупреди го Джен.

— Не се безпокой, ще остана. — Брад бързо погледна към Шон. Сините му очи бяха безизразни. — Предполагам, че ти ще останеш с Лори.

— Брад — възрази тя, — аз ще се оправя.

— Ще остана при Лори.

Можеше да му се противопостави, но не го направи. Не искаше да бъде сама.

— Хайде да си тръгваме, а? — предложи Джен. — Напрегната съм.

— Да, хайде — съгласи се Брад.

Напоследък Андрю навсякъде налиташе на Мъфи Флъфи.

Сам ѝ се обади предишния ден, за да уреди въпроса на Брад, но в неделната вечер имаше среща с Джеф и Джош във „Фет Тюздейз“ и нямаше никакво желание да води служебни разговори преди това.

Той пристигна първи, поръча си бира и тъкмо се беше загледал в улицата, когато чу едно бодро „здравей“.

Обърна се, невярващ на ушите си. Беше тя.

— Каква приятна изненада, Андрю!

— Мъфи!

— Може ли да седна при теб?

— Ами чакам едни приятели.

— Ще си тръгна, щом дойдат.

— Не искам да бъда груб...

— Няма нищо. Разбирам те.

— Какво правиш в този район?

— О, приятелят ми живее тук.

— Приятелят ти?

Тя сви рамене.

— Да. Нали знаеш, работата си е работа. Имам и светски живот.

— Радвам се да го чуя — усмихна се той. Интересна жена. Беше наистина хубава и пищна. Брад щеше да остане доволен, макар че Андрю все още се чувстваше адски неловко.

Мъфи неочаквано се усмихна.

— Изглеждаш зле, Андрю. Не се коси. Благодарна съм, че ми разказа за твоя приятел. Изглежда, той наистина има нужда от една последна лудория... И след това ще улегне. Обещавам, че ще предположа съпругата му. Този вид работа наистина ми харесва, кара ме да се чувствам полезна. — Тя бе напълно сериозна и искрена.

Андрю изпи бирата си и кимна.

— Благодаря.

Мъфи внезапно се ухили.

— Тя знае ли, че ти знаеш? Че си ме открил?

Андрю поклати глава.

— Не. Не ѝ казвай, става ли?

— Няма. Ти самият като че ли оставяш бизнеса, а?

Тя нямаше намерение да го кара да се чувства като сводник, но той повече от всякога се почувства такъв. Усмихна ѝ се и се наклони към нея.

— Да, Мъфи. Смятам да опитам късмета си във филмите, които всъщност искам да правя. Веднага щом приключим с „Деби и дяволите“, ще насоча таланта си към нещо по-привлекателно за мен.

— Това ще бъде голяма загуба за индустрията — искрено рече Мъфи.

— Да, сигурно.

— Андрю, ти си добър човек. Красив, умен, честен. Ще ни липсваш, но съм щастлива, че ще се занимаваш с това, което искаш.

— Благодаря, Мъфи.

Тя му намигна.

— Ще се обадя да ти кажа как вървят работите с приятеля ти.

— Добре.

Тя се усмихна широко и стана, а той внезапно изпита по-дълбока симпатия към нея.

— Ти си добро хлапе, Мъфи.

— Благодаря. Ти също, Андрю.

Тя волно полюшна задните си части и си тръгна. Той все още гледаше след нея, когато чу гласа на Джеф:

— Това се казва жена!

— Охо, братовчеде! — ухилен изчурулика и Джош и възседна един стол срещу Андрю. — Какви греховни форми има само!

— Ново гадже? — осведоми се Джеф.

— Не, само приятелка — каза Андрю.

— Или актриса?

— Играла е тук-там.

— Ааа... — нарочно провлече Джош и се усмихна. — Мъфи Флъфи.

— Познаваш ли я? — попита Андрю.

— Ей, не помниш ли? Тя работеше за теб в ония времена, когато на нас ни трябваха пари, а на теб — евтина работна ръка, и все още хващахме око голи — каза Джош.

— Да, спомням си.

— Всъщност аз не искам да си спомням — изпъшка Джош. — Навит ли си да поиграем голф във вторник следобед?

— Вторник следобед... — замисли се Андрю и пресуши бирата си. — Да. Три и половина — четири.

— Идеално. Ще повикаме и Брад, за да направим четворка — каза Джеф.

— А след голфа можем да изтичаме у Джен и да се топнем в басейна и джакузито — добави Джош. — О, боже! Ей ги и боклуците! — високо оповести той пристигането на Рики и Тед. С Рики приятелски плеснаха ръцете си.

— Боклуци значи — поклати глава Тед и издърпа стол, за да седне.

— Откъде разбрахте, че сме тук? — попита Андрю.

— Не знаехме, че сте тук. Просто случайна среща — каза Рики. Дватамата с Тед бяха цивилни, защото почиваха. — Андрю, коя беше тая русата?

Андрю изпъшка.

— Стара приятелка.

— Добра приятелка — подразни го Джеф Олин. — Адски добра приятелка.

— Трябва ли да я познавам? — попита Рики.

— Всеки мъж иска да се запознае с Мъфи — каза Джош.

— Но тя току-що си тръгна, така че къде скиторите вие двамата?

— Аз дойдох да се напия — рече Тед.

— Не думай! Случило ли се е нещо? — попита Джеф, вдигайки вежди.

— Изчезнала е Сю.

— Изчезнала!? — възкликна Джош.

— Служителите й са в паника — не се е вясвала на работа нито вчера, нито днес. Знаете, че трябва да минат четиридесет и осем часа, за да обявим някого за изчезнал, но тъй като се касае за Сю... — Тед сви рамене. — Една от съседките й има ключ за къщата и ние влязохме да огледаме. Изглежда, че Сю изведнъж е решила да замине. Според съседката липсва голямата й дамска чанта и един малък сак. Значи все пак го е планирала.

— И? — предпазливо попита Андрю.

— Колата й е пред къщата.

— Това не е толкова странно — рече Джеф. — Сигурно е заминала с приятел.

— Да, възможно е.

— Тогава... Какво не е наред?

— Намерихме котката ѝ мъртва на пода в кухнята.

— Навярно е забравила да я нахрани — предположи Джош. — Или не ѝ е оставила вода. Животните бързо се обезводняват...

— А понякога ги хапят онези отровни жаби... — каза Джеф.

— Тед, не разбирам защо се тревожиш толкова — рече Андрю. — Вярно е, че това не е в стила на Сю, но може би ѝ е писнало да бъде сериозна и отговорна и е решила да се позабавлява. Щом липсват дамската ѝ чанта и сакът...

— Да, би трябвало да си помислим, че е заминала по своя воля, Андрю, котката обаче не е просто мъртва — каза Рики.

— Ами какво?

— Вратът ѝ е счупен — обясни Тед.

Андрю цял потрепери.

Той обикаляше улиците.

Обичаше да го прави, просто да се разхожда наоколо, покрай къщата на Лори, а после...

Покрай къщата на семейство Кели. Добрите стари Кели.

Виждаше ги. Беше нощ, но завесите в дневната на красивата стара испанска къща все още не бяха спуснати. Доброто старо мамче Кели се славеше като чудесна домакиня. Беше хубава жена и възрастта изобщо не ѝ личеше. Косата ѝ не се бе променила. Тялото ѝ бе по младежки стройно. Видя я как се отдалечава от телевизора и сяда на дивана. Заговори с някого. Стария Гремс?

Той се усмихна. Кой знае?

Каза си, че трябва много да внимава. Той бе професионален убиец. Дори тъпите полицаи бяха наясно с някои неща. Като например с факта, че убийците обичат да се връщат на местопрестъплението. Въпреки това той щеше да намине край къщата на Сю. Не че там бе извършено някакво престъпление.

Ситуацията го забавляваше: Сю бе изчезнала с багажа си, а в къщата ѝ бе открита мъртва нейната котка.

Те просто не знаеха какво да мислят.

Но скоро щяха да узнаят.

Като се усмихна, той отмина къщата на Сю и стигна до дома на Лори.

Шон все още бе там. Но нямаше да остане завинаги. Щеше да зяпне от изненада. Ако въобще някога разбере. Това би било предизвикателство. Лори — мъртва, Шон — на път към електрическия стол, а той — свободен като птица. За да започне отново някъде другаде. Никой не би погледнал с подозрение решението му да напусне града...

Когато се събуди, Шон се почувства страхотно. Бе започнал нощта на дивана, после се промъкна в стаята на Лори и около четири часа вътрешният му часовник го събуди, при което той отново се премести на дивана. Зачуди се дали Брендън знае точно какво става, но момчето явно го харесваше, а и той харесваше Брендън — Лори добре го бе възпитала.

Шон поспа на дивана от четири до шест часа, стана и отиде в кухнята да направи кафе. Бос и гол до кръста, той излезе на моравата и взе вестника ѝ. Водещото заглавие загатваше за труса на фондовата борса през изминалия петък.

Шон разгърна вестника и с неприязън мярна името си, написано с големи черни букви: „Знаменитият писател Шон Блек се завръща на местопрестъплението — и умира друга жена“. Призля му. Кръвта му кипна и той безпомощно стисна зъби. Прегледа набързо статията. Тя наново описваше всичко, случило се след смъртта на Манди — обстановката при стария изкоп, ареста му, затвора, процеса и факта, че никой друг не бе обвинен за убийство. По-нататък се разказваше как друга жена от компанията, която е била при изкопа през онзи ден, наскоро умряла при ужасни обстоятелства, а сега изведнъж е изчезнала още една жена от същата компания. А той се беше завърнал след много дълго отсъствие. Съвпадение?

— Шон!

Той се обърна и бързо се стресна, като видя Лори. Не я беше чул.

— Какво има?

— Виж това.

Подаде ѝ вестника. Тя го погледна и пребледня.

— Нека не го показваме на Брендън.

— Да не би да не чуе за това? — попита Шон с ръце на кръста.

— Виж, знам, че си разстроен...

— Да, разстроен съм! — каза той и прокара пръсти през косата си. — И ти не бива да се замесваш...

— Шон, забрави ли, че и аз бях при изкопа.

— Да, беше. Но донякъде това не те засяга и не искам да те забърквам. Лори, аз трябва да открия убиеца, да разбера как е умряла Ели...

— Полицията ще го открие...

— Да бе!

— Те са квалифицирани...

— А аз съм по-квалифициран, отколкото предполагаш. Господи, започвам да си мисля, че някой от близкото ни обкръжение върши тия неща. Прекалено е... Първо Ели, а сега и Сю...

— Всички са на мнение, че Сю е заминала за уикенда.

— Възможно е. Но аз трябва да разбера...

Шон чу, че телефонът звъни. Отвратен и ядосан на себе си, че се е оставил да бъде разстроен от една вестникарска статия, той нетърпеливо тръсна глава.

— Би ли се обадила?

— Нека изчака...

— Вдигни проклетия телефон! Моля те!

Лори влезе в къщата, но се върна почти веднага.

— Джеф Олин е.

— Какво иска?

— Искан да говори с теб.

Шон я изгледа продължително и влезе вътре. Тя го последва.

— Да, Джеф, Шон е на телефона.

Гласът на Джеф прозвуча ясен, отсечен и обиден:

— Шон, видях вестника.

— Предполагам, че повечето хора са го видели.

— Журналистката... как ѝ беше името... Кати Клайнс е доста нагла. Онези от нас, които бяха там и те познават, знаят истината. Статията ѝ намирисва на клевета. Ако повдигнеш обвинение срещу нея и вестника, с радост ще те представлявам в съда.

Шон усети известно облекчение.

— Спокойно, Джеф. Не смятам, че мога да съдя някого за писаното, а и честно да ти кажа, не искам да се съдя с никого. Просто искам да ме оставят на мира.

Джеф помълча.

— Искаш ли утре да обядваме заедно?

— Джеф, няма нужда да правиш това. Признавам, че в първия момент статията ме ядоса, но ще ми мине. — Шон се поколеба. — Преживял съм и по-лоши неща.

— Утре смятаме да поиграем голф и после да отидем у Джен. Ще дойдеш ли?

Понечи да откаже, а сетне сви рамене, наблюдавайки Лори.

— Да, какво пък? Благодаря, Джеф.

— Може би Лори ще ни чака при Джен.

Шон замълча. Удивително бе колко бързо всички бяха научили за дълбокото му сближаване с Лори. Трябваше да си наложи да пази известна дистанция.

— Е, това зависи само от нея — каза той.

После затвори, като не преставаше да гледа Лори. Очите ѝ бяха разширени от уплаха.

— Господи, Шон, съжалявам!

Той усети как гневът и напрежението му се изпаряват. Отиде при нея и силно я прегърна.

— Ти нали знаеш, че не съм го направил?

— Напълно съм убедена.

— Господи, не зная, страхувам се да те оставя, страхувам се и да остана с теб. Досега не съм се доверявал на никого, толкова хора ми обърнаха гръб. Мислех, че и ти ще ме предадеш като другите, а сега това не е просто още един удар върху мен. То засяга и твоя живот.

— Знаеш ли, никога не съм харесвала този вестник. А някои от редакторските материали са истински провал. Не смятам да се разстройвам от писанията на някаква начинаеща журналистка, която търси лесна слава.

Шон се отдръпна назад.

— Ами Брендън?

— Ще разкажа на Брендън какво се случи тогава.

Телефонът отново звънна и Шон отиде да го вдигне.

— Ало? — Той закри с ръка слушалката. — Майкъл е.

— Разтревожен ли е?

— Тревожи се за мен.

Шон бързо успокои брат си, сбогува се с него и отговори на следващото обаждане. На линията чакаше Брад, за да му предложи на свой ред да съдят вестника. Шон му благодари и затвори.

— Лори, бих искал аз да говоря със сина ти.

В първия момент тя си помисли да възрази, но сетне сви рамене.

— Добре. Сигурно така е редно.

— Днес той тръгва на училище. Хората ще започнат да говорят.

— Отивам да се облека. Първо ще закарам Брендън и после ще мина да взема дядо.

— Значи ще бъдеш при семейството си? — попита я той.

— Да.

— Хубаво. Аз трябва да се погрижа за някои неща. Ще позвъня на издателя си и на някои други хора. Ти внимавай. — Разбра от погледа ѝ, че тя не се чувства застрашена. — Моля те, Лори, пази се!

— Добре.

— Смятам аз да разреша този проблем, не ти.

— Какво бих могла да направя аз? — невинно попита тя, обърна се и тръгна.

Той се качи горе и почука на вратата на Брендън.

— Може би трябва да го поотложим — каза Джен на Брад.

— Какво?

— Ами днес ще бъде тежък ден за Шон...

— А какво, по дяволите, можем да направим ние? Според мен той трябва да съди вестника. Джен, в живота винаги ще се случва нещо. Направил съм резервация в хотела. Освен това... — Брад замълча. Джен се бе издокарала с черна рокля и малка шапка с воал. — Какво правиш, дявол да го вземе?

Джен го погледна притеснено.

— Не искам някой да ме познае. Не искам да се набивам на очи...

— Скъпа, повярвай ми, точно с тази шапка биеш на очи. Така приличаш на баба ми.

— Да не би това да е една от фантазиите ти?

— Не, не е — кисело рече той. — Хората ще те видят и запомнят в тия одежди. Сложи си костюм с панталон или нещо такова.

— Имам руса перука.

Той изпъшка.

— Чудесно! Сложи си я. Но махни шапката, защото не отиваме на погребение.

— И това може скоро да стане. Сю още не се е обаждала, а Тед се притеснява от нещо.

— Снощи говорих с него по телефона — каза Брад и изпита смътна тревога, спомняйки си за мъртвата котка.

— И какво? — подсети го Джен.

— Каза ми, че дамската ѝ чанта и един малък пътен сак липсват. Като че ли е отишла на тайна романтична среща. На тоалетната ѝ масичка имало цял куп квитанции от магазина за бельо, по който всички вие си падате. Навярно е имала нещо наум.

— Но да не каже на никого...

— Джен, ако наистина се опитваш да се измъкнеш...

— Не, не се опитвам. Казах, че ще го направя, и няма да се откажа.

Лори взе душ и се облече. Когато излезе от стаята си, чу, че Брендън и Шон все още говореха в стаята на сина ѝ.

Подвоуми се, преди да почука на вратата.

— Влез — отзова се Шон и тя влезе в стаята.

Брендън вече бе готов за училище. Вестникът лежеше на леглото между двамата.

— Аз съм готов — каза Брендън. Той се изправи и Шон го последва. Брендън взе раницата си и подаде ръка на Шон. — Приказките по твой адрес няма да променят отношението ми към теб, Шон. Познавам те отскоро, но знам, че ти не си убил онова момиче.

— Благодаря ти — тържествено рече Шон.

Брендън внезапно се ухили.

— И все още си „добре дошъл“ да ухажваш майка ми.

— Още веднъж ти благодаря.

Лори се усмихна и двамата се спогледаха.

— Ти не си чудовище — каза Брендън на Шон.

Шон се намръщи.

— Радвам се, че мислиш така, Брендън, но едно от най-ужасяващите неща е това, че чудовищата невинаги имат рога, опашки и вампирски зъби. Има чудовища, които трудно можеш да разпознаеш.

— Знам. Но те са страшни отвътре и ако се вгледаш много внимателно в тях, ще ги познаеш, независимо от външността им.

— Добре разсъждаваш — тихо каза Шон.

Лори се усмихна, горда със своя син.

— До скоро, Шон.

— Когато изляза, ще заключа.

Брендън избърза преди майка си и първи седна в колата. Когато Лори излезе навън, наоколо все още цареше спокойствие и движението бе слабо.

— Наистина ли не се притесняваш от всичко това? — попита тя сина си.

Той гледаше право пред себе си. Косата му бе пораснала и когато я отметна назад, стомахът ѝ се сви: жестът му ѝ бе удивително познат.

— Не, мамо, чувствам се отлично. Просто си мислех... Жал ми е за вас. Не сте били много по-големи от мен, когато сте били изправени пред нещо толкова страшно като смъртта на вашата приятелка. И после за това са обвинили него.

Лори не знаеше какво точно е узнал Брендън, но не се съмняваше, че Шон е спестил до минимум епизода със затвора.

— В живота се случват и лоши неща.

— Чудя се защо се случват на нас, а, мамо?

Тя го погледна озадачено. Усмихна му се.

— Защото се случват и хубави неща. — Наближаваше училището. — Ах, колко е голямо! — уплашено рече Лори.

— По мое време не беше такава.

— Нещата са се променили от тъмните векове насам, мамо — пошегува се той. — Не се безпокой за мен. Нали съм от Ню Йорк! Нищо не може да ме уплаши.

— Така ли?

— Така. — Той я целуна по бузата. — Не търси място за паркиране. Просто спри ей там и аз ще скоча.

Училището се намираше на главен път, но районът около него бе маркиран със съответните знаци и всички коли спираха на едно и също място. Лори с гордост видя как синът ѝ се отдалечава с лека походка и

естествена самоувереност. Дори и да се страхуваше, нямаше да се издаде.

Тя не се върна вкъщи, а отиде у родителите си с лошо предчувствие. Майка ѝ я посрещна с тревожен поглед.

— Лори, скъпа...

— Знам, мамо, вече видях вестника. Шон също го видя.

— Наистина се опитвам да се въздържа от всякакви изводи...

— Тогава не допускай една репортерка да те води за носа, мамо!

— троснато рече Лори.

— Миличка, просто се безпокоя за Брендън.

— Брендън е добре.

Баща ѝ влезе в дневната. Не я прегърна, нито я целуна. Държеше се на дистанция.

— Лори, ами ако... Представи си само, че тогава той е убил приятелката ви Манди. Върна се в града и изведнъж Ели Мец умира, а после Сю Никълс изчезва. Ами ако ти и Джен сте следващите, минавала ли ти е тая мисъл?

Не, не ѝ беше минавала. Лори остро си пое дъх и каза с несигурен глас:

— Татко, Сю просто я няма.

— Да, но онази вечер Тед беше много угрижен. Сю е трябвало да плати сметката на майка си в санаториума, а не го е направила. Тед каза, че тя е предана дъщеря. Никога не е пропускала да навести майка си и абсолютно редовно плаща болничната ѝ сметка.

Лори сложи ръце на кръста си. Чувстваше се зле.

— Може би нещо се е случило на Сю, но...

— О, мила! — изплака майка ѝ. — И аз не искам Шон да е замесен. Честна дума, аз го харесвам.

— Ние много се страхуваме за теб, Лори — каза баща ѝ.

— Ами ако Шон е невинен, а брат му е виновникът?

— Ако Шон е невинен, защо трябва да подозираме брат му? — контрира го Лори.

— Майкъл Блек често се забъркваше в неприятности — рече майка ѝ.

— Децата правят такива неща.

— Но ти прекарваш много време с Шон и Майкъл.

— Да, така е. И не се тревожете за мен. Добре съм. Обещах на Гремпис да го изведе. Той готов ли е?

— Сигурно — каза майка ѝ. — Ей сега ще... — Тя млъкна, защото телефонът иззвъня. — Ще се обадя и ще ида да видя Гремпис. — Вдигна телефона и погледна към Лори. — За теб е. Шон.

Озадачена, Лори пое слушалката.

— Шон?

— Да. Можеш ли да останеш довечера при родителите си?

Тя се намръщи.

— Сигурно. Но защо?

— Един стар мой приятел е в Палм Бийч. Имаме уговорка да се видим следобед, но може да закъснея.

— А не може ли да дойда с теб?

Тя усети неговата нерешителност:

— Лори, казах ти...

— Искаш да съм в безопасност, нали? С теб ще бъда в безопасност.

— Нека помисля. Обади ми се в хотела, щом оставиш дядо си. Но ми обещавай, че ако случайно се разминем, ще пренощуваш у родителите си.

— Дадено.

За първи път в живота си Джен беше толкова нервна.

И за първи път се намираше в такава хотелска стая: сърцевидна вана, сърцевидно легло, навсякъде месингови колони, розови чаршафи, сърцевиден поднос за шампанско, сърцевидни шоколадови бонбони.

— Направо не е за вярване, че и бутилката с шампанско не е сърцевидна — промърмори тя.

Брад остави куфарчето с тоалетните им принадлежности и бавно отиде до нея. Целуна я по тила.

— Това е най-хубавият подарък, който са ми правили.

— Той е само един.

— Знам. Не искам нищо повече.

Джен се надяваше това да е вярно.

— Защо да не се пъхнем в джакузито?

— Хайде.

Чувстваше се възбудена колкото тиква. Беше ѝ неловко и не знаеше какво ще излезе, от всичко това. Как щяха да се запознаят: „Здрасти, аз съм бившата съпруга на Брад, майка на детето му, приятно ми е“. „Аз пък съм проститутката, която той нае. Веднага ли ще започнем?“

На вратата леко се почука. Брад се ухили и се запъти да отвори.

Джен изживя един миг на страхотна паника. Все още можеше да се откаже, разбира се. Обърна се към вратата. В стаята беше влязла едрогърда блондинка, която определено пасваше на отредената ѝ роля и все пак...

— Здравей! Аз съм Мъфи. О, гореща вана! Страхотно, това местенце си го бива, а? Редно е да започнем с шампанското. Може ли да получа една чаша?

Брад вече действаше по въпроса.

Не Мъфи получи първата чаша, а Джен. Всъщност Мъфи изобщо не близна от първата бутилка, защото Джен пи направо от нея и не я пусна, докато не я пресуши.

По пътя Гремпис мълчеше.

— Къде отиваме? — попита го Лори. — Смятам, че е твърде раничко за кръчма, дори за теб.

— Никога не е твърде рано за един стар и болен ирландски католик да се отбие в кръчмата, но аз не искам да пия. Бих хапнал обаче.

Решиха да идат в „Дениз“. Ранните посетители си бяха отишли и обстановката бе спокойна. Сервитьорката им наля кафе и взе поръчката им.

— Хайде, Гремпис, кажи ми какво има? — попита Лори.

Той размахна пръст насреща ѝ.

— Може да съм стар и болен, но хич не съм сляп!

— Не помня да съм казвала такова нещо.

— И хората не са слепи.

— Гремпис, какво искаш да ми кажеш?

— Брендън.

Сякаш я поляха със студена вода.

— Гремпис, аз не...

— Правилно. Ти не ме смяташ за глупак. Очите му са изцяло на Кели, но когато го видиш близо до Шон... — Той сви рамене.

Тя отпи от кафето си с чувството, че е попаднала в безизходица. Усети отчаяние и страх.

— Кога смяташ да му кажеш?

Искаше ѝ се да изklinчи или да излъже пак.

— Не знам. Бях готова да му го кажа още първия път, когато отново го видях, но... изпуснах подходящия момент. А сега... сега той ми вярва и аз наистина се тревожа за нещата, които стават. Страхувам се за Сю, а също и за Шон. Точно сега той има нужда от човек, на когото може да разчита, и ако научи, че съм скрила такова нещо... Гремпис, не исках, наистина не исках да стане така. Преди да избягам в Англия, се опитах да го намеря, но баща му така и не можа да ме свърже с него, а после той сякаш изчезна, цялото му семейство изчезна и аз останах сама, въобразих си, че ме мрази, и... и срещнах Ян Коркоран, който ми предложи разрешение.

Лори се облегна назад с прехапани устни и изведнъж почувства облекчение, задето бе споделила тайната си и с друг, освен с приятеля и съпруга, когото случайно срещна, докато хлипаше в едно лондонско кафене през първата си нощ в Англия. Там свиреше една фолк група. Ян бе солист и автор на текстовете. Беше талантлив. Видя я как изтрива сълзите си. Каза му, че ѝ се иска да умре, защото всичко е толкова ужасно. Ян ѝ отговори, че не, тя няма да умре, но той самият умира и никак не му е лесно да го понесе, но и да живееш не е никак лесно: животът трябва да се цени. Той излъчваше спокойствие и сила. След едноседмично приятелство тя с радост прие предложението му.

— Ще се ожения за теб.

— Не е честно спрямо теб. Не бих могла...

— Едва ли е честно и спрямо теб. Аз умирам, а ти ще бъдеш с мен и гледката няма да е никак приятна.

Гледката наистина не беше приятна. И въпреки че бракът им бе чисто платоничен, тя го обикна от все сърце.

— Лори — каза Гремпис, — не искам да те коря за нищо. Все пак си била млада и объркана! Но трябва да кажеш на Шон, че Брендън е негов син. Чудя се как още не се е сетил сам.

— Бяхме заедно само веднъж, Гремпис.

— Вече ти казах, скъпа, че не искам да те съдя.

Лори кимна.

— Ще му кажа. Но трябва да улуча момента.

— Дано това стане скоро — каза той. — Къде се загуби келнерката? Мога да пийна кафе.

— Тя не може да се мери със стария Мики, нали, Гремпис? Жалко, че не отидохме в кръчмата.

— Защо го казваш?

— Днес можех да пийна едно — невъзмутимо рече тя.

Той се засмя.

— Ще се оправиш, момиче. Ще видиш.

Лори се усмихна, но вътрешно в себе си потръпна. Дали?

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Не беше толкова лошо, колкото си го бе представяла.

Шампанското, разбира се, ѝ помогна. Джен пи доста и вече бе изпаднала в унес, когато — незнайно как — се озова в нелепото сърцевидно легло. Мъфи предложи да ѝ завърже очите, а с малки копринени шалчета привърза китките ѝ към месинговите пръчки. В този момент на Джен вече не ѝ пукаше. И се започна...

Връхлетяха я неясни усещания и образи. Гласът на Брад, възбуденият му шепот, целувката му... Целувката ѝ се услади... За момент смътно осъзна, че щом той я целуваше, значи устните, които толкова съблазнително проникваха в най-интимните ѝ кътчета, бяха нейните...

„Какво толкова, сигурно е от шампанското“, помисли си тя.

О, боже! Никак не беше лошо. Не бе отвратително. Беше... вълнуващо.

Арни Харис бе пристигнал в Палм Бийч в събота сутринта.

— Не биваше да биеш целия този път заради мен, Арни — каза Шон. — Нали когато имам нужда от помощ, аз ти се обаждам.

— Тук не става дума за поредната книга, Шон, и аз няма да ти давам творчески съвети. Става дума за твоя живот. Освен това дойдох не заради теб, а заради Маги. Тя е влюбена в този стар хотел.

С Маги бяха отседнали в „Брейкърс“ — грандиозна сграда от двайсетте години, която все още се открояваше сред останалите къщи в района, където президенти, принцове и простосмъртни богаташи устройваха зимните си резиденции. Зад хотела имаше чудесен плаж. Шон и Арни бавно се разхождаха по него, боси и с навити крачоли. Ала Арни не беше спокоен и Шон прекрасно знаеше, че приятелят му бе дошъл, за да бъде близо до него заради случилото се с Елинор Мец. А сега и Сю беше изчезнала.

— Може би ти не си толкова мнителен — обади се Арни след малко. — Но ако не си, мисълта е ужасяваща.

— Коя мисъл?

Арни спря и присви очи срещу слънцето.

— Значи старото ти гадже Манди е убита. Може да е станало спонтанно, трябва да е било спонтанно: момичето — във водата, растението — наблизо. Не е било предумишлено убийство, било е просто убийство, подпомогнато от случая. — Арни направи гримаса. — Убийства... едно, две, три, непредвидени, но лесни. Малките хулигани обикновено не си поставят предварително за цел да хвърлят камъни по кучетата, да давят котета или да късат крилата на пеперудите. Само като видят животните, те...

— Значи Манди е била във водата, растението му е било подръка и той я е убил, а после какво — изчаква? — попита Шон. — И след всичките тези години се връща за Ели, и после — за Сю?

Арни бавно поклати глава.

— Той не е чакал. Твоята докторка Гилеспи отдавна се опитва да убеди тукашната полиция, че сред вас има сериен убиец. Ти сам разгледа онези кости. Разбираш от работата си и нямаш нужда от такъв като мен да ти казва всичко това. Трябват ти просто потвърждения на твоите изводи. Убиецът наистина си го бива. Искаш ли да му направя психологически портрет? Живее сам или умее да се усамотява, защото изпилва нещата. Той обмисля случаите, знае къде да намери жертвите си. Знае как да се отърве от труповете, така че те обикновено са напълно разложени, когато биват открити. Не оставя отпечатъци. Последната му жертва, вашата приятелка, е била намерена. Може би той го е замислил така. Може би е знаел за твоето завръщане и е искал хората да те свържат с убийството. Била е изнасилена. Имаше ли кръв, сперма, някакви следи? — попита Арни.

— Нищо, нито капчица кръв. И под ноктите ѝ не открихме нищо.

— Той знае как може да го хванат — каза Арни. — Според мен изпитва дълбока омраза към жените, но я прикрива с необикновен чар. Чувствата му са много лични — той се престарава в убийствата. Такъв организиран тип като него сигурно се представя като почтен гражданин в очите на хората.

— Но той трябва да сбърка някъде, нали? — малко остро попита Шон.

Арни го погледна.

— За съжаление някои от тези убийци се измъкват невредими. Убийствата в Сиатъл така и не бяха разгадани, в Калифорния броят на тези случаи е голям... Виж колко време вилня безнаказано Бънди, колко щата преброди, колко много убийства извърши, преди да го изправят пред съда.

— Сега говорим за моя живот, Арни. Или ще открия този убиец, или до края на живота ми хората ще ме сочат с пръст, защото ще ме смятат за виновен.

— Ти знаеш истината.

— Да, но кой би могъл да живее така, Арни?

Арни сви рамене.

— Щом убиецът не греши, дай му малко зор.

— Не знам кой е убиецът.

— Но имаш хипотеза от времето, когато се е удавила Манди: един от твоите стари приятели, едно от ония добри момчета е убиец. Започни да разговаряш с тях. Разбери кой за кога има алиби, кой е имал зъб на Манди Олин и...

— И?

— ... на теб. Но внимавай! Ако го пришпориш...

— Какво?

Арни мрачно се усмихна.

— Ясно какво. Той ще действа. Ти искаш да го принудиш да направи грешка. Само внимавай ти да не се окажеш тази грешка.

Шон не я чакаше. Лори намери бележката му: той бе отишъл в Палм Бийч, не знаеше кога ще се върне и тя трябваше да пренощува при родителите си.

Лори изкачи стълбите до малката кула на гърба на къщата и огледа околността. Обичаше буйната зеленина и хубавите стари къщи — сред тях имаше и обновени, и по-занемарени. Радваше се, че е у дома си. Гремпис беше прав: твърде дълго бе живяла с лъжа и сега искаше да живее с Шон. Той, изглежда, смяташе, че вероятно някой от познатите им е замесен в убийствата. Същият, който бе убил Манди.

Лори се изправи. Сигурно щеше да прекара нощта у родителите си, но дотогава имаше и много време. Взе лист и химикалка и започна

да прави списък на приятелите, които бяха при изкопа през онзи ден: Рики Гарсиа, Тед Нийсън, Брад, Шон, братовчед ѝ Джош, брат ѝ Андрю и брата на Шон — Майкъл. Рики и Тед бяха станали ченгета. Нима този факт не ги оневиняваше? Не, знаеше, че има и лоши ченгета. Джош, Джеф и Брад бяха адвокати. Това правеше ли ги убийци? Според някои те бяха акули, но убийци? После идваше ред на Андрю, нейния брат, който с презрение правеше порнофилми. Не, той не беше убиец. Лори зачеркна името му. Умът ѝ не го побираше. Не! Списъкът си беше списък. Тя отново написа името му.

Оставаше Майкъл. Той работеше в морска лаборатория и се опитваше да открие лекарство против рака. Беше внимателен и кротък. Невъзможно бе да е той. *Ала майка им ги беше напуснала. Защо да не намрази жените изобщо? Манди Олин се гавреше с брат му, обиждаше го и го нараняваше, караше всички тях да се чувстват неловко. А случилото се с Манди едва не съсипе семейството му и уби баща му.*

Същите неща важаха и за Шон.

А Брад, я го виж ти, искаше от жена си да правят шведска тройка.

Лори опря чело на бюрото. Ами Джеф Олин? Той бе адвокат, една от хищните акули. Беше брат на Манди. А Ели бе най-добрата ѝ приятелка.

Рики ежедневно разследваше убийства. Сигурно знаеше как се прикрива убийство. Тед беше влизал в къщата на Сю. Именно той им каза за липсващите чанти. Лори леко изпъшка. Трябваше да има начин да се докаже невинността на Шон, без да се стоварва вината върху другите ѝ приятели.

Тя отново вдигна глава. Добре, щом не искаше да слага името на брат си в списъка, защо да не започне с неговото елиминиране? Вдигна телефона и набра номера на Андрю. Когато каза, че разговорът е личен, жената отсреща ѝ отговори, че ще му каже да ѝ се обади. Лори безпомощно се загледа в телефона. Обади се отново, като си придаде мек южняшки акцент.

— Здравейте, скъпа, опитвам се да се свържа с господин Кели относно днешните снимки. Изглежда, съм изгубила адреса.

— Снимат в Саут Бийч.

Бинго!

— А имате ли точния адрес?

Жената ѝ го каза. Лори тъкмо излизаше от дома си, когато видя приближаващата кола, и се намръщи. Сетне разбра, че това е Джеф Олин. Той плавно паркира отпред. В такъв случай можеше да започне с него.

— Здравей, Лори. Излизаш ли?

— Трябва да свърша някои неща. В четвъртък започвам работа в училището. Но мога да ти отделя няколко минути. Искаш ли кафе, сода или обяд? Какво те води насам?

— С удоволствие бих пийнал кафе. Всъщност отбих се да видя Шон. Той тук ли е?

— Не, но може да се върне всеки момент. — Не знаеше точно защо излъга. Просто в момента не вярваше на никого.

— Шон добре ли е? — попита Джеф, когато двамата влязоха в къщата и се отправиха към кухнята.

— Да, добре е.

— Сигурно е разстроен. Лори, не си прави труда да вариш кафе, ако нямаш готово.

— Спокойно, ще стане за секунда.

Лори отмери кафето и му се усмихна.

— Как върви правото?

— Правото е хубаво нещо.

— Защото защитавате невинните?

— Защото е много печелившо — ухили се той. — Синът ти на училище ли е днес?

— Да. — Изведнъж ѝ хрумна, че ако наистина между приятелите ѝ имаше убиец, никак не беше разумно да разпитва единия от тях в къщата си, и то когато бе сама.

— Мисля, че и той скоро ще се прибере.

— Не, учениците свършват след няколко часа — каза Джеф, поглеждайки часовника си. — Чудя се дали да чакам Шон.

— Кафето е готово. Изпий го и после ще видим.

— Ще ми правиш ли компания? Как се чувства той наистина?

— Шон ли?

— Да.

— Мисля, че е ядосан.

— По-разстроен е, отколкото го показва.

— Това е ужасно обвинение.

— Съвсем сериозно смятам, че трябва да съди репортерката и вестника. Това си е чиста спекулация. Те могат да нанесат вреда на личния и професионалния му живот. Не бива да оставя някаква амбициозна сополанка да трупа актив на негов гръб.

— Ще му бъде приятно, че мислиш така.

— Аз винаги съм харесвал Шон. Родителите ми не искаха и да чуят за него — според тях той бе покварил Манди. Те не знаеха какъв силен характер имаше тя.

— Надявам се репортерката да не разбере това.

— Никой не знаеше — освен твоите родители, родителите на Брад... другите. И когато започнаха да ги разпитват, те бяха посплотени от всякога. Мисля да направя някакво изявление за това, че Шон никога не би убил сестра ми. Все още не съм решил дали ще бъде от полза. Ако реши, репортерката може да се добере до съдебните протоколи, а някои от нещата, които всички казвахме, бяха срещу Шон — просто защото тогава те наистина се скараха.

— Шон ще ти бъде признателен за подкрепата — каза Лори.

Той се ухили.

— В много отношения той е късметлия. — Неочаквано посегна към нея и тя изпадна в паника. *Постъпи глупаво, като остана насаме с Джеф в къщата, и сега той можеше да я удуши, а после щеше да я завлече някъде и да я убие...*

Джеф махна от лицето ѝ кичур коса и отново се усмихна.

— Той е щастливец, че те има до себе си — каза и се изправи. — Трябва да тръгвам. Кажи на Шон да ми се обади, ако мога да му бъда полезен. Всъщност ще се видим всички утре.

— Така ли?

— За голф.

— Аз не играя голф.

— Не играеш, но си помислихме, че след това можем да отидем у Джен да се натопим в басейна с джакузито и да си поръчаме пица. Ще дойдеш, нали?

— Да — отвърна тя, докато го изпращаше. Когато отвори външната врата с надеждата Джеф да не улови паниката в очите ѝ, Тед тъкмо спираше колата си пред къщата.

— Какво става? — попита той, щом слезе. Беше в униформа.

— Отбих се да видя Шон. Но него го няма — рече Джеф.

— Ти добре ли си, Лори? Ами Шон?

— Благодаря, добре е. При мен, разбира се, всичко е наред.

Дали? Дори Тед я притесняваше. *Мъжът в униформа, ченгето, вдъхваше доверие и тъкмо поради това можеше да накара една слаба жена да направи почти всичко.*

— Тед, нещо ново за Сю? — тревожно попита Лори.

Той поклати глава и каза:

— Странно! Придружих я до дома ѝ след погребението и се отбих да проверя как е след партито. Тя с нищо не показва, че смята да заминава. Но щом четката ѝ за зъби я няма, значи е имала нещо наум.

— Странна работа — рече Лори.

— И страховита — съгласи се Тед.

Тя си помисли, че може би Тед и Джеф взаимно се подозират, защото никой от двамата не помръдна. Най-накрая Лори се извини:

— Е, трябва да свърша някои неща. Благодаря ви, момчета, за приятелството.

— На твоите услуги, Лори.

Когато тя потегли с колата си, двамата се бяха облегли на полицейската кола и гледаха след нея.

Джен не разбра кога си тръгна Мъфи. Лежеше върху сърцевидното легло с натезала глава и жадуваше за сън. Почувства Брад до себе си.

— Джен, обичам те — прошепна в ухото ѝ. — Знам какво ти струваше това... Благодаря ти.

Тя измънка нещо.

— Джен...

Брад я обърна по гръб. Джен леко отвори очи и видя бляскавия диамант в ръката му.

— Ще се омъжиш ли за мен? — Изведнъж той като че ли застана нащрек. — Аз наистина се нуждая от теб. Искам да ме подкрепяш, да бъдеш с мен... завинаги.

Главата ѝ се пръскаше от болка. Тя наистина го обичаше и искаше да се омъжи за него.

Но не точно сега.

Джен отново се захлупи по очи.

— Заслужавах да избягам с друга жена — каза му тя.

Повече нищичко не помнеше. Шампанското ѝ бе дошло твърде много.

После заспа.

Най-после Джен си беше у дома.

Убиецът я наблюдаваше. Предварително бе разбрал как ще протече целият ѝ ден. Казваха, че жените много говорят, но и мъжете бяха същата стока.

Джен се къпеше под душа. Сякаш от часове стоеше под силната струя, без изобщо да подозира, че той се намира от вътрешната страна на оградата. Обикновено Джен се чувстваше защитена от любопитни погледи — благодарение на обраслата в зеленина ограда и на изобилието от хибискуси наоколо.

Ала той познаваше къщата ѝ. Познаваше и проклетите ѝ съседи. Старият бухал отдясно гледаше „Шоуто на Опра“. Двойката в задната къща работеше. А къщата от другата страна беше празна.

„Не можеш да го измиеш, Джен, не можеш да измиеш станалото!“ — помисли си развеселен.

Но то беше нищо в сравнение с онова, което щеше да направи.

„Скоро, Джен.

С мен.

Без значение искаш или не.

Жива или мъртва.“

Лори пристигна на адреса, който жената ѝ беше дала — ПЗДН „Пръдакшънс“ бяха наели апартамент в задната част на един от старите хотели. Лори заобиколи и най-напред огледа снимачния екип. Тя последва един доставчик на готова храна в разкошен апартамент с изглед към океана и видя брат си седнал в едно кресло. На леглото срещу него се бяха сгушили две дългокраки млади жени.

— Мъфи дойде ли вече? Скоро започваме с мъжете.

— Мъфи е готова — извика някой отзад.

Андрю тихо ругаеше и изведнъж се провикна:

— Хайде, дами, изглеждате отегчени до смърт. Бети, ти трябва да съблазниш Таня. Вживейте се в ролите си.

— Да, да, вживяваме се — отегчено рече Бети.

— Затова ти плащат! — озъби се Андрю и стисна слепоочията си. Когато вдигна глава, видя сестра си.

— Господи! — скочи той. — Пет минути почивка! — извика на екипа си, хвана Лори за лакътя и бързо я повлече навън, а сетне надолу по пътеката към плажа.

— Андрю...

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — ужасен попита той.

— Успокой се, знам с какво се занимаваш...

— Знаеш още, че и пикая, но не желая да ме гледаш как го правя! Лори се усмихна.

— Андрю, какво означава ПЗДН?

Той я гледаше умърлушен.

— Пари за други неща — измърмори под носа си. Тя се усмихна. — Стига, Лори! Защо си дошла?

— За да те поканя на обяд — излъга го тя. Брат й имаше невинен вид. Той не би убил човек.

Все пак видът му никак не беше невинен, когато крещеше на Таня и Бети. Дали пък дълбоко в себе си не мразеше жените? Или само тези така наречени „актриси“?

— Обяд ли? — учуди се Андрю.

Лори осъзна, че той гледа към апартамента. Тя се обърна и остана втрещена, като видя пред вратата му да стои Шон. При това говореше с Мъфи Флъфи.

Сърцето й лудо заби.

— Шон ми се обади по-рано и ме покани на обяд — обясни Андрю. — Каза, че ти си заета.

— Бях — бързо рече Лори, без да изпуска от очи Шон. Все още не я бе забелязал. Стоеше там и се смееше на нещо, което Мъфи му разправяше. Беше със слънчевите очила, косата му бе леко влажна, носеше тъмни панталони и спортно сако с хубава кройка. Всеки би го взел за звездата на шоуто.

— Нали не си прибягнал и до услугите на Шон? — прошепна тя.

— Да бе, световноизвестен писател с неустойимо желание да се снима в порнофилми! Няма такова нещо. Мисля, че онази

вестникарска статия го притеснява и му се е приискало да обядва с приятел.

Приискало му се е. Така. Значи Шон бе започнал свое собствено разследване и първият в неговия списък бе брат й.

Най-после той я видя. Въпреки очилата му Лори усети стаеното напрежение в чертите му.

— Лори — възкликна радостно Мъфи.

— Здравей, Мъфи! Здравей, Шон!

— Лори, какво правиш тук?

— Дойдох да видя брат си.

— Нали щеше да излизаш с дядо си?

— Излизах с него. А ти нали щеше да ходиш в Палм Бийч?

— Ходих, но реших да се прибера рано.

— Аха!

— Значи — обади се Андрю без ни най-малка представа за създалото се положение — можем да отидем всички на обяд.

— Разбира се — рече Шон.

— Ами... — поколеба се Лори.

— С удоволствие бих... — започна Мъфи.

— Само че — побърза да се намеси Андрю — тук ще имат нужда от теб. Помощник-режисьорът ще завърши снимките, докато ме няма.

— Да, разбира се — каза винаги веселата Мъфи. — Значи ще се видим по-късно.

— Къде ще отидем? — попита Андрю.

— Няма значение.

— Надолу по улицата има страхотно рибно ресторантче. Пържените скариди са върхът — рече Андрю.

— Тогава отиваме там — каза Шон.

Преди да стигнат до ресторанта, някой викна след тях. Беше Рики Гарсиа, който вървеше по петите им.

— Рики? — учуди се Андрю. — Може и да не спечеля наградата на Академията, но знам правата си.

— Ама че смешно! Ей сега разбрах, че си тук, Шон — на гости на Андрю.

— Откъде разбра? — попита Шон.

— Говорих с Брад.

— А Брад откъде знае?

— Нямам представа.

— Може би се е обадил тук и е говорил с някого от екипа — предположи Андрю.

— Защо си ме търсил? — попита сухо Шон. — Няма да ме арестуваш, нали?

Рики поклати глава.

— Шон, никой няма да вземе насериозно онази млада и зелена репортерка.

— Някои хора ще го направят. Но както и да е. Какво има?

— Дойдох тук, за да обядвам с Брад и Джеф Олин — каза Рики. — Защо да не се съберем заедно? Някой може да почерпи. Ченгетата са бедни хора.

В този момент пред хотела паркираха Брад и Джеф. Наистина имаха вид на адвокати: официални дрехи, къси прически и сериозни лица.

— Какво става, по дяволите? — попита Шон, когато те се приближиха. — Откъде разбра, че съм тук? — обърна се той към Брад.

— Една птичка ми каза — ухили се Брад. — Обадох се, за да говоря с Андрю, а някакъв асистент ми каза, че самият Шон Блек го чака, за да разговарят.

— Аха!

— Ти да не търсиш пак работа? — подразни го Андрю.

— Не, просто исках да те видя и да дам на един човек нещо, за което забравих да се погрижа както трябва.

— Е, ще обядваме ли или не? — нетърпеливо ги подкани Рики.

Влязоха в ресторанта.

Щом поръчаха, Шон стана настоятелен:

— Рики, какво има?

— Случайно срещнах Тед тази сутрин, точно след като той си тръгна от къщата ти, Лори.

Шон я стрелна с поглед.

— Тед е бил при теб тази сутрин?

— Безпокоеше се за теб — каза тя и се усмихна на Джеф.

— Джеф също намина. Той смята, че трябва да съдиш журналистката.

— Лори, Тед каза ли ти за... котката? — попита Рики.

— Котката ли? — Гласът на Шон прозвуча толкова остро, че всички се втренчиха в него.

— Да, изглежда, котката го е разтревожила много. Сю си е взела багаж и е заключила като всеки нормален човек, който заминава, но котката ѝ е мъртва.

— Умряла от жажда? — попита Лори.

Рики поклати глава и изгледа всички.

— Вратът ѝ е счупен.

Всички го зяпнаха.

— И тя сама си е счупила врата? — невярващо попита Андрю.

— Едва ли. Ако е заминала с този тип, той трябва да е истински гадняр.

— Сю не заслужава такъв идиот — троснато рече Андрю.

— Идиот ли? Може да е убиец — каза Шон.

— Да. Просто си мислех, че вие можете да знаете нещичко.

— Тед ми каза — тихо рече Джеф.

— Не искам Джен да научи — обади се Андрю. — Достатъчно е изплашена.

— Може би трябва да знае — каза Шон.

— Може би. Тук взе да става страшничко — рече Рики.

— И загадъчно.

— Изглежда, само жените са застрашени — тихо каза Лори.

— Лори, да не си посмяла да оставаш някъде сама! — реагира Андрю.

— Няма, Андрю, аз внимавам...

— Джеф има връзка с добра фирма за алармени системи. Той сам ти го каза.

— Ще си сложа аларма.

— Утре. Преди да тръгнеш на работа — каза ѝ Шон.

— Аз ще го уредя, Лори — обади се Джеф.

— Утре — съгласи се тя. Щеше да заеме пари от Гремпис и да затвори устите им.

— И ти трябва да внимаваш, Андрю. Занимаваш се със странен бизнес — рече Рики.

— Но наистина мисля скоро да го изоставя. Следващата седмица имам среща с няколко уважавани типа от Холивуд, които проявяват интерес към един мой сценарий.

— Това е чудесно, Андрю! — възкликна Лори.

— За какво става дума?

Андрю потръпна.

— Филм за един сериен убиец от Маями.

Въпреки темата Лори ентусиазирано го подкрепи — та той бе родният ѝ брат! Не изпитваше неудобство да го разпитва. Не беше обаче съвсем наясно с чувствата си, когато ставаше дума за Шон и неговото собствено разследване. Знаеше само, че за Андрю най-напред той трябваше да поиска разрешение от нея.

Когато Лори напусна мъжката компания, в първия момент не разора, че Шон е тръгнал след нея. Ала когато отключи къщата си, той направо влетя вътре.

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? — кипна той.

— Нали ти казах, че исках да видя брат си...

— Глупости!

— Ами ти какво правеше там?

— Разпитвах го.

— Моят брат! Как смееш? Как смееш? — извика тя и се уплаши от тона си — също като на някоя кавгаджийка. Но беше вбесена. И уплашена.

— Я да видим защо ми е да разпитвам краля на порното в Маями...

— Да не си посмял да го наричаш така!

— А ти недей да изглупяваш!

— Той ми е брат! Никога не би ми сторил нищо лошо...

— Откъде знаеш?

— Аз му вярвам... Аз...

— Как можеш да му вярваш?

— Вярвам и на теб!

Той целият бе напрегнат, сините му очи тъмнееха, стиснал бе зъби, а кокалчетата на пръстите му бяха станали бели. Лори знаеше, че самата тя прилича на него в този момент. Бяха като врагове пред прага на войната.

— Лори, недей! Недей да се мотаеш насам-натам, за да водиш разпити, дори и на собствения си брат.

— А ти да не си посмял да преследваш семейството ми!

— Защо? Не си ли си задавала въпроса дали не е бил моят брат?

— А ти? — попита го тя.

Той внезапно притихна.

— Знаеш ли, ако беше мъж, щях да те ударя, без да се замислям.

— Ти си мъж и заслужаваш аз да те ударя, задето си толкова подозрителен към Андрю.

Шон стисна зъби и пристъпи напред. Кръвта на Лори кипеше. Искаше й се да се хвърли върху него...

Той спря.

— Искаш ли да се любим?

— Не! — извика тя, невярваща на ушите си. Сетне осъзна, че го желае, и то много. — Да... може би.

Шон я грабна в прегръдките си. Напрежението и гневът им се изляха в чиста физическа страст, докато той я целуваше и се бореше с дрехите й. Тя беше вече полугола и жадно отвърщаше на целувките му, когато той прошепна:

— Искаш ли да се качим горе?

— Няма значение къде. Горе, тук, на пода...

Той погледна часовника си и изпъшка.

— Имаме ли време, преди Брендън да...

— Не много.

— Значи подът е идеален.

Мъфи приключи работа късно вечерта.

Тя излезе от хотела и тръгна по тъмната улица. В Саут Бийч обикновено беше оживено и интересно. Тук идваха всякакви хора — млади безделници, богати араби, срещаха се забулени жени и такива, облечени със съвсем оскъдни бански костюми, а мъжете — плажни свалячи, обратни, работяги, малко наркопласъори — всякакви. Сигурно това бе най-пъстрото място в целия свят.

Тази вечер бе по-тъмно от обикновено. На хоризонта бяха надвиснали буреносни облаци. Изглежда, хората предпочитаха да стоят по домовете си. Наоколо беше почти безлюдно, когато Мъфи чу подсвирването.

Вдигна глава и видя приближаващата лимузина, която след малко спря на завоя. Да, но от познатите й никой нямаше такава кола. Когато обаче видя шофьора, тя го позна и се засмя.

— Я, здрасти! — рече тя.

— Здравей, Мъфи — отговори той и се наклони, за да ѝ отвори вратата. Усмивката му беше изумителна. — Заета ли си? Или се връщаш от работа? Може ли да те почерпя едно питие?

— Искаш да ме черпиш? Да, разбира се, защо не.

И тя се качи в колата му.

Късно през нощта Шон легеше до Лори и тя знаеше, че той ей сега ще стане и ще се премести долу на дивана. Ала той продължи да се взира напрегнато в тавана.

— Шон?

Обърна се към нея.

— Наистина съм разтревожен. Страхувам се за теб, за мен, за нас... Господи, ти трябва много да внимаваш. Нека се обадя на някоя фирма за алармени системи.

— Добре. Ще помоля дядо...

— По дяволите, позволи ми, моля те, да направя това за теб! Ако ме обичаш, би трябвало да се съгласиш.

Колебанието ѝ трая съвсем малко.

— Добре.

Шон прегърна още влажното ѝ тяло и нежно я целуна по рамото.

— Шон... има ли нещо друго?

— Вратът на котката на Сю е бил счупен.

— Знам. Нали Рики го каза.

— Помниш ли мъртвата котка, която намерихме до вашия казан за боклук?

Полазиха я тръпки.

— Да. И?

— Ами тя не е била блъсната от кола. И нейният врат беше счупен.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— По дяволите! — изруга Джеф, когато не улучи целта.

— Ама че съм добър!

— Бъди благодарен, че не играем за пари — каза Андрю.

Джеф направи гримаса.

— Аз играя за пари. Хванах се на бас с Брад за петдесет долара, че мога да те бия.

Андрю се засмя.

— Изглежда, ще се наложи да платиш, въпреки че и на Брад май нещо не му върви.

Шон също погледна назад. Брад яростно замахваше, той наистина губеше играта. След като стана ясно, че ще играят общо осем човека, те се разделиха. Тед, Джеф, Андрю и Шон играха първи, а след тях — Брад, Рики, Брендън и Майкъл, който бе пристигнал тази сутрин, за да се погрижи за един ранен делфин, открит през уикенда недалеч от Маями Бийч.

Брендън бе удивително добър за възрастта си играч. Мъжете предложиха да му дадат аванс, но той мълчаливо засенчи повечето от тях. Момчето бе роден спортист.

— Той има твоя замах — подвикна Андрю.

— Той има моя замах? — недоверчиво попита Шон.

— Да, вярно е — каза вуйчото и отиде да огледа целта си, преди да изстреля топката. — Той е добър, дори и да гледам на него с малко пристрастие заради кръвната ни връзка. Удава му се всичко, с което се залови. На Лори й остава само да му купи хубави стикове за голф, китара, футболна топка и компютър — и той ще й се отблагодари.

Андрю замахна и топката послушно влезе в дупката, при което Джеф изпъшка.

— Добър удар, вуйчо! — радостно извика Брендън зад тях и намести бейзболната си шапка.

— Благодаря, много благодаря! — Андрю взе топката си, целуна я и отстъпи място на следващия. — Лично аз съм готов за джакузито.

Нещо против да ускорите темпото?

Шон удари топката си и се учуди, че тя улучи набеязаната цел въпреки неговата разсеяност. Дори коментарите за Брендън го подразниха. Но ниският резултат бе негов и самият той се чудеше как така съумява да запази спокойствие, когато му се искаше да раздруса всеки един от старите си приятели, за да разбере кой е убил Манди и изобщо какво, по дяволите, става.

Огледа се наоколо и стисна зъби, осъзнавайки своето безсилие. Никой от тях не будеше подозрение с държането си. Но под повърхността тлееше нещо. Ели Мец бе зверски убита. Сю бе изчезнала и в къщата ѝ откриха мъртва котка. При Лори също се натъкнаха на една такава, а журналистите стреляха напосоки в него.

Сред тях имаше убиец. Или той бе тръгнал по грешна следа и някой непознат вършеше тия ужасии, а светът просто бе пълен със съвпадения? Възможно ли бе да е Рики, който в момента гръмогласно ругаеше, че е пропуснал целта си? Или Тед, примерното ченге от Гейбълс? Нима и двамата бяха толкова подходящи за ченгета? Ами Майкъл? Нима бе възможно така да обича животните, а да мрази хората? Брад бе споделил някои свои увлечения, но имаше ли той и потъмни желания? Андрю всеки ден газеше в поквара. Ами Джеф, братът на Манди? Джош, братовчедът на Лори...

Как да започне да ги отсява? Ако бе постоянно нащрек, щеше ли убиецът да сгреша? Да направи нещо, с което да се издаде, да му подсказже съвсем малко?

— Може би трябва да се върнеш в Калифорния, Шон — каза Брад, докато гледаше отбелязаните точки след края на играта.

— Не се тревожи. Имам и лоши дни.

— Нали не се каниш да тръгваш за Калифорния? — угрижено попита Брендън. — Няма значение какво казва онази госпожа от вестника.

Последва всеобщ смут и всички погледи се впериха в Шон. Той ги изгледа и се обърна към Брендън:

— Не, не смятам да си ходя. Няма да бягам. Рики е страхотно ченге и заедно с останалите момчета ще хване убиеца на Ели.

Брендън остана доволен. Андрю се запъти към колата си.

— Идваш ли, Брендън?

— Не, нещата ми са в колата на Шон, вуйчо Андрю.

Всички понесоха торбите със стиковите си към колите.

Шон бегло погледна към Брендън. Имаше нещо в лицето на момчето, в походката и движенията му. Думите на Андрю отекнаха в него: „Той има твоя замах“.

Почувства се така, сякаш изведнъж го бяха ударили в гърдите. Не му достигаше въздух, лицето му пламна, а сърцето му тежко заби. Господи! Какъв слепец е бил досега!

Лори бе в басейна, когато мъжете пристигнаха, разгорещени и изпотени от голфа.

През целия ден ѝ се привиждаха умрели котки и мъртви жени. Дори такива естествени неща като ходенето и говоренето ѝ се струваха пресилени.

Първоначалната идея бе да поръчат пици, за да не създават главоболия на Джен, но двете бяха приготвили салати, сосове, както и купи с чипс и други леки закуски. Дори чу Джен да казва на момчетата, че ги е чакала да дойдат, преди да поръча пиците, защото не искала после да ги ядат изстинали.

— Обади им се, скъпа — каза Брад. — Всички умираме от глад.

След малко се появи Шон по плувки. Влезе в басейна и отиде при Лори.

— Нещо ново? — попита го тя.

— Аз спечелих.

Стори ѝ се, че я гледа странно и че е неспокоен. Ами да, при всички тези мъртви котки, мъртви жени и публични обвинения.

— Поздравявам те. Нещо друго? — разтревожено попита тя.

— Синът ти завърши секунда след мен.

— Моят син умее да играе. Шон...

Той поклати глава. Погледът му бе сериозен.

— Твоят син несъмнено е отличен играч на голф. Той е роден...

Лори нетърпеливо го прекъсна:

— Благодаря. Разбра ли нещо ново за старите ни приятели?

— Нищо. А при Джен как е?

— Тук съм от скоро. Телефонът се скъса да звъни, а ние бяхме заети със салатите, с масите и другите неща. Не успяхме да си поговорим — каза Лори.

— Ние също — ти и аз. Или поне така изглежда — натърти той.

Тя се вцепени от тона му, но в този момент Брад се плъосна във водата, а след малко го последваха и останалите.

Джен извика:

— Да играем на петли!

— О, не знам... — дръпна се Лори, ала Шон се приближи до нея и каза:

— Хайде да поиграем. Може да ги победим. Ти си силна, умееш да се бориш и да блъфираш.

Лори се озова на раменете му. Брад и Джен бяха противниковата двойка. Лори не преставаше да мисли, че нещо не е съвсем наред. Какво се бе случило по време на срещата по голф, че Шон се държеше толкова хладно с нея? Ала играта и желанието да победят я увлякоха. Тя се смееше върху раменете на Шон и се бореше с Джен, когато на вратата се позвъни.

— Пицата! — обяви Брад. — Хайде, жено, че умирам от глад!

— Спечелихме! — извика Джен.

— Как не! — възрази Лори.

— Няма победители! — провъзгласи Брад.

Шон не пусна Лори, просто ѝ даде възможност да се гмурне във водата. Той бе играл настървено, но после като че ли изведнъж трябваше да се освободи от неприятен товар.

Лори изплува на повърхността и приглади назад косата си. Той я гледаше враждебно и двамата внезапно се оказаха в състояние на война. Какво ли се беше случило?

Изведнъж я обзе страх при мисълта, че знае причината.

— Отивам да извикам децата — каза тя и заплува към стълбите.

Андрю, който бе излязъл от басейна и вече почти се беше изсушил, каза:

— Аз ще ги извикам. В стаята на Тина ли са, Джен?

— Да! — извика Джен.

Лори облече хавлията си под зоркия поглед на Шон, който се държеше на разстояние. Тя му обърна гръб. Очакваше светът около нея да се срине и през цялото това време се опитваше да се държи нормално. Отиде до градинските маси, за да помогне на Джен с пиците. Изведнъж от къщата забързано излезе Андрю. Изглеждаше разтревожен. Повика сестра си настрани.

— Знаеш ли на какво се натъкнах? — напрегнато зашепна той.

— На какво? — Внезапно я обхвана паника. Какво бе открил? Че децата ги няма? Че Тина е пострадала?

— Синът ти и Тина се целуваха.

— Целуваха? — повтори Лори. — Тук? В къщата на Тина, в нейната стая? — Пое си въздух. — Веднага ще говоря с Брендън. Не мога да повярвам, че в дома на Джен...

— В дома на Джен? Лори, само това ли?

— Андрю, това не е чак толкова страшно. Брендън е на четиринайсет, тя е на тринайсет, а на тази възраст децата започват да опитват. Недей да гледаш толкова страшно...

— Как не е толкова страшно? — Андрю стоеше с ръце на кръста и я гледаше невярващо. — Та те се целуваха, по дяволите!

Смутена от острата му реакция, Лори се намръщи.

— Андрю, не се безпокой, наистина ще говоря с него...

— Какво? Да не би да си живяла толкова дълго насън, че истината вече няма значение за теб? Тина е дъщеря на Брад! На Брад, Лори! Спомни си истината! Брендън...

— Какво Брендън? — Тя застана нащрек.

— О, престани, нима си имала някого другото? Брендън със сигурност не е син на Ян Коркоран! — рече Андрю вбесен. — Ян умря от СПИН и се е разболял, преди да те срещне.

Лори остана с отворена уста. Никога не ѝ бе минавало през ум, че брат ѝ смята Брендън за син на Брад.

— Андрю — бавно каза тя, наблягайки на думите, — слушай внимателно: Брендън не е син на Брад.

— Не е ли?

— Андрю... — започна отново Лори, но млъкна веднага щом забеляза, че Шон ги наблюдава отсреща, където уж разговаряше с Джеф.

Дали ги беше чул? Едва ли. Ами ако бе разбрал по устните ѝ? Имаше ли първоначалният ѝ страх тази вечер реално основание? Дали пък Шон не беше стигнал сам до истината? Бузите ѝ пламнаха. Беше ѝ горещо и неловко и се страхуваше.

— Хей — студено рече Андрю, — извинявай. Винаги съм смятал, че щом излизаше с Брад... искам да кажа, че тъй като Брендън се появи твърде скоро след като замина...

— Андрю, моля те, нека поговорим за това после.

Андрю изведнъж застина. Той гледаше към отсрещната страна на басейна, а Шон упорито гледаше към тях двамата.

— Лори, Андрю, от коя пица искате? — провикна се Джен откъм масите.

— От която и да е. Обикновена, пиперони — няма значение — промърмори Лори.

— Господи, значи е той, Шон! И ти не си му казала?!

— Точно така. Но мисля, че по някакъв начин е разбрал.

— Съжалявам, Лори.

Лори кимна, погледна го изразително, сетне бързо се обърна и се запъти към масите. Взе парче пица и го захапа, без да усеща вкуса ѝ. Хората ѝ говореха — тя отговаряше. После на свой ред бърбреше, без да чува изобщо какво ѝ казваха. Наблюдаваше Шон: той хапна, посмя се с Тед, поговори с Джеф.

Времето се нижеше мъчително бавно. Шон знаеше, но изчакваше. И ето че моментът дойде.

Лори усети, че той тръгна към нея, преди още да го е видяла. Хвана я здраво за лакътя и спокойно рече:

— Чудесна вечер, Джен. Но май трябва да тръгваме, нали, Лори?

Сърцето ѝ се сви. Чрез пръстите, които я стискаха, усети силата на приближаващата буря.

— Джен — каза той все така нехайно, — имаш ли нещо против Брендън да поостане още малко?

— Разбира се, че не! — с готовност отговори Джен.

— Брендън може и да пренощува тук — предложи Брад.

— Аз ще се погрижа за Брендън — намеси се Андрю, като се постара гласът му да прозвучи безгрижно. Явно само той бе видял, че децата се натискат в детската стая, и нямаше да допусне нещата между тях двамата да се задълбочат.

— Благодаря ти, Андрю. Джен, Брад, прекарах чудесно — каза Лори.

След малко тя вече бе в колата на Шон. Той караше твърде бързо и мълчеше. Мълчеше и Лори, неспособна да говори за истината, която сега висеше между тях, а още по-малко — да подхване темата за хубавото време.

Шон рязко спря колата пред къщата ѝ. Тя слезе и закрачи към вратата, като се мъчеше да запази самообладание. Ала то бе готово да се срине при първата дума, която той изстреля веднага щом влязоха вътре.

— Доверие ли?

— Виж, Шон...

— Как можа да скриеш такова нещо от мен? Дявол да те вземе, Лори! Какъв глупак бях само! Трябваше да се сетя още щом зърнах Брендън. Но и никой от тайфата не разбра, нали? Ама че ирония! Не можах да разбера всичко, което ти каза Андрю, но явно през всичките тези години той е смятал, че моят син е син на Брад! Ян Коркоран е починал от СПИН! Ти никога не си имала сексуална връзка с него, да не говорим за дете! Значи ти си родила дете от мен, Лори. Дете, човешко създание! Как можа да криеш това нещо и от него, и от мен?

Лори отстъпи назад.

— Шон...

— Брендън е мой. Та ти си живяла в лъжа петнайсет години! — Вече не можеше да се владее. Тя никога не го беше виждала такъв. Гласът му се извисяваше, пръстите му несъзнателно шареха из косата и лицето му беше страшно изопнато.

Лори можеше да каже много неща, но думите ѝ убягваха. Когато най-после проговори, тя заекна:

— Аз... аз... никога...

— Какво никога? Та ти си се омъжила за болен от СПИН, за бога! И никога не си знаела, че си забременяла в онази нощ, която прекарахме заедно? Нима си смятала Брендън за дар Божии? И през всичките тези години семейството ти и останалите са го считали за син на Брад? Господи, Лори, с какво право си ме отписала, дори след като ме оневиниха в съда?

— Семейството ми го прие за син на Ян. Само Андрю знае, че Ян умря от СПИН, родителите ми мислят, че е било рак. Наистина бях омъжена за Ян Коркоран. Той бе човек от плът и кръв и аз искрено го обикнах. Умря в мъки, но се грижеше за мен. Аз не съм те отписвала. Ти не разбираш колко трудно ми бе...

— Не разбирам ли? В такъв случай какво си мислеше ти? Няма нужда да му казвам никога? А също и на Брендън? Защо да му казваме, че баща му бил наклеветен за убийство?

— Шон, изобщо не беше така...

— Ами как беше? — Стоеше предизвикателно изправен, със скръстени на гърдите ръце и стиснати зъби, а очите му тъмнеяха като мастило. Приличаше на свита пружина, готова да изхвъркне непредвидимо опасно. — Чакам да ми обясниш.

Дали изведнъж я обхвана неизпитван досега страх или просто бе вбесена до крайност, Лори не знаеше. Нямаше да го остави да избухне, защото тя щеше да го стори.

— О, нима? — Тя отиде до него и го блъсна с ръце, за да го изтика към вратата. — Чакай колкото си искаш, аз не ти дължа никакви обяснения! Ти...

Той отстъпи, но я хвана за ръцете.

— Дължиш ми и още как! Съдът ме оправда, но ти реши да ме осъдиш...

— Чакай малко! — прекъсна го тя. — И докъде, мислиш, се простират правата ти? Ти излезе от затвора и изчезна. Изчезна! Просто ей така.

— И какво щеше да направиш, ако бях останал? Никога няма да забравя момента, в който напуснах съдебната зала след прекратяването на делото. Всеки един от вас, моите така наречени приятели, старите ми другарчета, отвръщаше очи от мен заедно с родителите си.

— Но не разбираш ли, че ако исках да те намеря, нямаше да успея...

Изведнъж той я стисна толкова силно за китките, че тя онемя.

— Господи — бавно изрече Шон и преглътна, — той е мой син! През всичките тези години съм имал син. Трябваше да го разбера по-рано, но го разбрах едва днес. Днес следобед брат ти оприличи Брендън на мен. Отначало това бе като намек за нещо и после бавно ми просветна. Никога не съм си представял, че ще бъда задължен на брат ти.

Последните думи бяха изречени с горчивина и Лори усети, че отново кипва.

— Шон, изобщо не намесвай Андрю! Тогава аз не споделих с него. Не си го изкарвай на брат ми...

— О, нямам такова намерение. Още не съм свършил с теб.

Не бил свършил с нея! Изведнъж тя побесня. Имаше ли право Шон да реагира толкова остро?

— Няма да ти се наложи да свършваш с мен, защото ще ти кажа, че между нас всичко е свършено. Ти изчезна и аз бях сама в продължение на петнайсет години — родих го сама, отгледах го сама. Твоето участие се изчерпи с една нощ! Една нощ! Аз се оправях с шарки, инжекции, болести. И изведнъж ти се появи отново в живота ми. О, не, няма да изпитвам чувство за вина!

Той стегна пръсти около китките ѝ. Тя едва не извика, но силно стисна зъби. Шон дори не забеляза.

— Никога ли нямаше да ми кажеш?

— Не съм казала това.

— А кога щеше да го направиш?

— В подходящия момент.

— И кога щеше да дойде той? Когато Брендън завършеше гимназия, колеж? Когато на свой ред станеше баща?

Тя се дръпна силно и освободи ръцете си от желязната му хватка. Изпита желание отново да се нахвърли върху него, да направи нещо, за да заличи страшното отчуждение, което зееше между тях. Предния ден се бяха скарали и гневът им преля в страст. Сега ѝ се искаше да изтича към него, да заблъска с юмруци по гърдите му и... да усети неговата топлина, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, и после да я люби.

Но този път нямаше да се получи така.

— Напоследък тук нещата не са никак розови, не си ли забелязал? Убийствата на наши приятели са малко по-важни от една интимна тайна.

— Всъщност — каза Шон, като отстъпи назад и скръсти ръце — аз си мислех, че нещата между нас вървят страхотно. Не можеш да отречеш, че не сме оставали насаме.

— Разбери най-сетне, че теб те нямаше, когато...

— Така и не ми даде възможност за избор.

— Не ми се удаде възможност да го направя. А и не мисля, че самата аз можех да избирам. Заминах, бях сама в една чужда страна, срещнах добър и щедър човек, който ми протегна ръка. Шон, нищо не ти дължа...

— На мен нищо не ми дължиш, но може би си длъжница на Брендън. Може би той има право да реши иска ли ме за баща или не.

Тя го гледаше съсипана. Да можеше да направи една крачка само, да го докосне, да изглади нещата... Но не можеше.

Той се обърна и си тръгна.

След малко се обади Андрю и я попита може ли да доведе Брендън. След това позвъни Джен. Лори беше сигурна, че Джен е надушила нещо, но дори и тя не знаеше какво точно става. Приятелката ѝ явно умираше от любопитство, но присъствието на Брад я сковаваше.

— Хайде да се видим утре, само двете — рече тя. — Съгласна ли си?

— Да, разбира се.

— Лори — внезапно прошепна Джен. — Брад току-що излезе от стаята. Лори, Брендън син на Шон ли е? Това ли е? Ако е така, трябва да призная, че страшно се радвам винаги съм се страхувала, че детето ти е от Брад. Когато всички си тръгнаха, Брад ми каза, че когато видял Шон и Брендън заедно, си помислил, че Брендън много прилича на него. Вярно ли е?

Лори потръпна.

— Да.

Джен помълча и изтърси:

— Как... ти беше най-добрата ми приятелка... как си могла да ме излъжеш?...

— Аз не съм те лъгала, никого не съм лъгала. Най-малко Ян. Ти никога не си ме питала била ли съм с Шон — уморено рече Лори.

— Къде е той сега?

— Отиде си.

— Къде?

— Не знам.

Джен замълча.

— Не се тревожи, ще се върне.

— Знам, че ще се върне — промърмори Лори. Разбира се, че щеше да се върне. За да говори за Брендън. Главата ѝ се пръскаше. Трябваше вече да затваря.

— Джен, ще се видим утре, нали?

— Да, и очаквам да ми разкажеш всичко.

След малко Андрю доведе Брендън. Брат ѝ искаше да поговорят, но тя се оправда с умората си. Андрю се смути, но явно разбра.

И на Брендън не му се говореше. Бързаше да се измъкне, след като ѝ каза, че вуйчо му вече ги е навикал с Тина.

— Какво ви каза? — внимателно попита Лори.

— Каза ни: „Не че не можете да си разменяте по някоя и друга невинна целувка, но, Брендън, в нейната стая... това е като да предадеш доверието на родителите й!“. — Брендън спря. Той не гледаше към Лори, а се беше втренчил в нещо, което държеше в ръката си. Въздъхна нетърпеливо. — После отново ми изнесе урок за секса, сякаш не съм чувал нищо за възпроизвеждането.

Лори положи усилия да не се усмихне.

— Може би е искал да го запомниш — каза тя. — Андрю не е казал нищо лошо... Имаш късмет, че Брад не ти е смъкнал кожата, задето си се възползвал от дъщеря му.

Брендън вдигна поглед към нея.

— Мамо, тя поиска да ме целуне.

— Вуйчо ти е бил прав, като ви е казал, че така предавате доверието на родителите й.

— Аз много я харесвам и ние не сме направили нищо лошо. А защо възрастните могат да се държат неприлично и да се измъкват безнаказано?

Лори се поколеба, преди да отговори:

— Понякога се измъкват, друг път не успяват. Радвам се, че харесваш Тина и че родителите й те харесват. Само карай по-кротко, нали?

— Да — рече той.

— Какво има в ръката ти?

— Това ли? — Той разтвори ръката си. — Нали е хубаво? Това е малко джобно ножче с отварачка за бутилки и за консерви.

— Откъде го имаш? — попита Лори. Беше дребно, умно измислено и много полезно на вид.

— Шон ми го даде. Не можах да отворя новата кутия с топки за голф и Шон ми помогна с това нещо, а после ми го подари. Нали може да го задържа?

— Ами... да, разбира се.

— Може ли да се качвам в стаята си?

— Да.

Лори също се прибра в стаята си и легна с желанието веднага да заспи.

Ала сънят не идваше. Тя лежеше и си мислеше за мъртвата котка до техните казани и за мъртвата котка в къщата на Сю, за Шон, който вече знаеше, че Брендън е негов син, и сега я мразеше заради това, че го беше пазила в тайна.

Какво значение би могло да има това точно сега? Между тях имаше убиец, който все повече приближаваше. Оцеляването им сега беше по-важно от въпроса за бащата на Брендън.

Тя се мятеше в леглото, когато чу входния звънец. Понечи да стане, но после разбра, че Брендън е отворил и че е Шон. Лори излезе на пръсти пред вратата си.

— Ще повикам мама — каза Брендън на Шон.

— Не, недей. Не я буди. Искam да остана на дивана, за да ви пазя.

— Нямаш ми доверие, а?

— Имам голямо доверие в теб, шампионе. Но по-добре трима, отколкото един.

Лори прехапа устни. Шон знаеше къде да я намери, стига да пожелаеше. Тя се прибра в стаята си и отново легна, мислейки да преглътне гордостта си и да отиде при него, ако от това щеше да излезе нещо. Но нямаше никакъв смисъл. Опасяваше се, че Шон може да каже нещо на Брендън, но той явно нямаше никакво намерение да изненадва по такъв начин новооткрития си син. Очевидно не смяташе и да идва при нея. Лори будувa много дълго, ала той не дойде.

Когато се събуди сутринта, Шон вече си беше тръгнал. Светлината на деня бе удавила страха от тъмнината и той я бе оставил сама.

Шон излезе рано, защото го повикаха в моргата.

— Медиите вече настояват за факти — каза Гилеспи, като погледна Шон и Рики, които стояха от другата страна на масата за аутопсии, върху която бе положен завит с чаршаф труп. — Но този път ще ви покажа нещо, което смятам да крия от медиите възможно най-дълго.

— За какво става въпрос? — попита Рики, като се стараеше да не поглежда към чаршафа. — Знам, че ще получа от теб пълен доклад, но...

— Намерили са я в блатата. Но под ноктите ѝ открихме частици като от чакъл, което показва, че е била убита другаде, а после е била хвърлена в тинята. Внимание! Почистихме калта.

Рики и Шон си размениха бързи погледи. Гилеспи махна покривалото.

— Познавате ли я? Това ли е Сю?

Шон усети погледа на Рики.

— Аз я познавах — тихо рече той.

— Сю ли е?

Той поклати глава.

— Не, това не е Сю Никълс.

— Тогава коя, по дяволите, е тя? — озадачи се Гилеспи.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

В девет часа, тъкмо когато се беше прибрала, след като закара сина си на училище, Лори получи обаждане от Джеф Олин.

— Здравсти, Лори. Виж, момчетата от охранителната компания ще дойдат в десет, ако нямаш нищо против.

— Охранителната компания?...

— За да монтират алармената система. Брат ти, братовчед ти Джош и Шон настояват за това, така че недей да спориш с мен.

— Но, Джеф...

— Собственикът на компанията ми е задължен, сделката е много изгодна. А ти ще бъдеш спокойна, Лори. Всички са на мнение, че ти трябва аларма — Андрю, Джош, Шон, Джен, родителите ти...

— Сю нямаше ли алармена система?

— Мисля, че имаше.

— Сю изчезна.

— Да, но по всичко личи, че е предприела романтично пътуване.

— Тя не би тръгнала просто ей така.

— Убедена ли си в това? Смяташ ли, че все още се познавате толкова добре?

— Котката на Сю е мъртва, Джеф.

— Знам.

— Тя не е удушила собствената си котка.

Джеф въздъхна.

— Все още има надежда за Сю.

Той изобщо не вярваше в това. Просто се опитваше да я ободри.

— Добре, хубаво, благодаря. Благодаря ти за помощта и за загрижеността — рече Лори.

— Хей, за какво са приятелите? Името на компанията е „Сейф Хоум“. Ще дойдат двама души със синя кола.

— Благодаря.

Лори се захвана за модните си скици, като смесваше и напасваше парченца плат. Точно преди десет чу, че пред къщата ѝ спира кола, и

очаквайки да види служителите от охранителната компания, отиде да отвори. Каква бе изненадата ѝ, когато видя, че Майкъл Блек беше пристигнал с голяма бяла кола, отстрани, на която бе изрисуван голям делфин.

— На фирмата е — весело каза той.

— Готина е — отвърна му тя.

Майкъл се приближи към нея. В очите напомняше много на Шон, а тъмната му коса вече беше по-дълга и разпиляна — явно беше карал с отворен прозорец.

— Тук ли е брат ми?

Лори поклати глава.

— Знаеш ли къде е?

— Не, Майкъл, съжалявам, но не ми каза къде отива.

— Хм! Дали ще се върне скоро?

— Нямам никаква представа.

— Имаш ли нещо против да го почакам?

— Не, разбира се, заповядай.

Когато пусна Майкъл вътре, Лори изпита безпокойство. Самият Шон смяташе, че човек от тяхното минало е виновен за всичко това. Естествено той не би искал това да се окаже брат му. Също както и тя не искаше това да бъде нейният брат. Или братовчед ѝ Джош, или... който и да е от тяхната среда.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита го Лори.

— Разбира се.

Тя му наля студен чай. Двамата седнаха на масата в кухнята. Майкъл бе красив както винаги и очите му закачливо се усмихваха.

— Значи... снощи се скарахте?

— Скарали сме се?

Майкъл сви рамене.

— Много странно, аз добре познавам брат си. Снощи у Джен той не беше на себе си и като върнах лентата назад, какъвто съм си наблюдателен, веднага се досетих за причината. Мисля, че вчера много хора се досетиха.

Лори въздъхна дълбоко.

— Майкъл...

— Извинявай. Не е моя работа. А може би е. Брендън е страхотно хлапе. Лори, племенник ли ми е?

— Майкъл, аз...

— Извинявай. Наистина съжалявам. Предполагам, че темата все още е табу, но се надявам да излезем роднини. Аз наистина харесвам сина ти. — Той погледна часовника си. — Къде се дяна тоя мой брат? Имам среща с хората от „Сикуюриъм“... Искаш ли да се поразходиш с мен?

— Какво?

Майкъл подканящо вдигна вежди.

— Ела да те поразходя с колата.

— Къде?

— В „Сикуюриъм“. Ще отворим прозорците, за да почувстваме полъха на вятъра. Денят е хубав. Можеш да си починеш.

— Вече си починах — излъга го тя. Изпитваше несигурност и страх. Не искаше да остава насаме с Майкъл в неговата кола.

За нейно щастие в този момент пристигна колата на охранителната компания.

— Съжалявам! Не мога. Хората от охранителната компания току-що дойдоха.

— Ще ти монтират аларма? — рязко я попита той.

— Да.

— Приятелите на Джеф Олин ли?

— Да, защо?

Майкъл сви рамене.

— Не знам. Не му вярвам много.

— Но защо?

Майкъл сбърчи нос.

— Той е адвокат.

Лори се засмя.

— И Брад е адвокат.

— Кога съм казвал, че вярвам на Брад?

— А какво ще кажеш за братовчед ми Джош? Няма по-готин човек от него.

— Нима? Трябва да попиташ някоя от жените, с които е имал връзка. — Майкъл стана. — Може би просто не обичам адвокатите. Познавах твърде много на младини.

— Джеф върши хубава работа, като защитава невинните...

— Сигурно и не дотам невинни. Както и да е, хлапе, кажи на Шон, че съм минал. И внимавай с тая аларма, която ще ти сложат приятелите на Джеф Олин.

— Смятам, че той заслужава уважение. Какво ти става, Майкъл?

— Извинявай. Аз обичам делфините. Адвокатите за мен са акули! И щом ще пълниш къщата с мъже, аз си тръгвам. — Той се ухили. — Внимавай!

— Ще внимавам — търпеливо отвърна тя. На вратата му махна за „довиждане“, а през това време се чудеше още колко време щеше да остане той, ако не бяха дошли мъжете от охранителната фирма, и защо се почувства толкова несигурна в негово присъствие.

Двамата мъже започнаха работа и Лори проумя иронията в случая: беше пуснала двама непознати в къщата си, за да се осигури срещу набези на познати; Майкъл я предупреди да внимава, а в същия момент тя си мислеше, че трябва да се пази от него. Лори реши, че е по-добре да излезе, отколкото да се прави на храбра. Мислено се раздели със скъпоценностите си и подкара колата към магазина за платове, за да си набави още мостри.

Когато се върна, видя Тед, Джеф и Андрю, които следяха работата на монтажната група.

— Лори, не бива да пускаш непознати в къщата си и да ги оставяш без надзор — каза Джеф.

— Сметнах за по-умно да изляза, за да не оставам насаме с тях.

— Нямаше да бъдеш сама с тях. Аз веднага дойдох, за да ти правя компания — смъмри я Андрю.

Лори изпита желание да плесне брат си. Той й мислеше доброто, но в момента направо й лазеше по нервите. Андрю я натопи в гузната ситуация с Брендън, а сега се държеше така, сякаш нищо не се е случило.

— Всичко е наред, Лори — успокои я Тед. — Проверих всичко. Колата е празна — тези момчета не са взели нищо от къщата. Те са редовни.

— Ще ти покажат как действа алармата — каза Джеф.

— Чудесно — рече Лори.

Двамата мъже бяха млади, любезни и експедитивни. Но когато Лори трябваше да им каже свой кодов номер, за да задейства алармата, тя се смути от присъствието на Джеф, Тед и Андрю. Единият от

техниците явно усети колебанието ѝ и я заведе настрана, за да си поговорят насаме.

— Никой не бива да знае вашия код. Аз и Дейв — също. Просто запомнете изчисления от вас номер. Още при първото набиране той ще бъде записан в централата.

На обяд Лори вече имаше алармена система. Джеф се върна на работа, Тед — при патрулната кола, а тя остана насаме с Андрю.

Той бавно затвори вратата в антрето, върна се при нея и я погледна.

— Лори, ти си ми сестра и приятел. Но знам, че сега си ми сърдита... И съжалявам. Не мога да повярвам, че Шон ме е чул... Разтревожих се, защото не знаех истината. Сметнах, че племенникът ми е на път да се забърка непоправимо със сестра си. Знаех, че си се омъжила за Ян Коркоран, за да осигуриш на детето си баща, и понеже не беше споделила с мен, че си имала авантюра с Шон Блек...

— Не беше авантюра.

— Тогава какво, по дяволите, беше? Забрави, не искам да знам. В момента и без това не се разбирам с Шон Блек. Ако... ти е направил нещо лошо...

— Той не ме е насилвал, Андрю. Бяхме заедно само веднъж — стана случайно, но не беше авантюра. Това е всичко.

— Значи той е истинският и неоспорим баща на Брендън.

— Да.

— Ако съм ти причинил неприятности...

— Андрю, ти нищо не си ми причинил. Шон знаеше още преди ти да беше пощурял. А и нямаше как да не научи.

— Защо не му каза?

Тя вдигна вежди и после сви рамене.

— Тогава не можех. Той изчезна. А сега... сега просто не бях стигнала до това.

— Каза ли на Брендън?

— Още не.

— Ще му кажеш ли?

— Няма как. — Лори наведе глава и прехапа устни. Ако не тя, накрая Шон щеше да му каже. Явно бе решил сега да не вдига шум. Може би беше загубил доверие в нея, но не и в Брендън.

— Съжалявам, хлапе, наистина.

— Ти нямаш никаква вина, Андрю. Аз съм голямо момиче и при това вече имам алармена система. Мога сама да управлявам живота си. Така че — изчезвай. Имам да свърша малко работа, преди да отида за Брендън.

Андрю послушно си тръгна, като ѝ напомни да включи алармата след него. После Лори поработи с увлечение и в три часа отиде да вземе Брендън. Отбиха се в един специализиран магазин, за да купят нещата, които трябваха на сина ѝ за часа по чертане, след което отидоха в Гроув, за да се срещнат с Джен.

— Мислиш ли, че с Тина ще можем да се разхождаме сами? — предпазливо я попита Брендън.

— Само на позволени места — сериозно отвърна тя и си наложи да не се усмихне. Ах, тази младежка любов! Помнеше я много добре, даже по-добре, отколкото ѝ се искаше.

Около пет пристигнаха в книжарницата и Брендън любезно поиска разрешение от Джен да излязат сами с Тина. Джен нямаше нищо против, стига да бъдат умни и да не се отклоняват от главните улици.

— И се дръжте прилично! — предупреди ги тя.

— Стига, мамо! — възнегодува Тина.

Брендън си замълча.

Когато децата изчезнаха, Джен хвана Лори под ръка.

— Трябва да пийна. Ти — също. Само не шампанско.

— Добре. Но нали обичаш шампанско?

— Само че... наистина прекалих с него. Единствено така можех да го направя.

— Да го направиш ли? — не схвана Лори. А после зяпна. Толкова бе затънала в собствените си страхове и проблеми, че беше забравила за раздвоението на приятелката си.

— Джен... ти... ти си осъществила фантазиите на Брад?

— Ако искаш да ти разкажа, първо трябва да пийна — решително рече Джен.

Лори не можа да сдържи усмивката си.

— Вчера не обели и дума за това!

— Нямах възможност.

— Умирам от любопитство. Хайде да отидем в ресторанта на първия етаж в „Мейфеър“.

— Чудесно! Аз ще ти разкажа, а ти можеш да ми кажеш нещичко за татенцето на Брендън.

— Няма много за разказване. Ами как ти и Брад разбрахте, че има нещо?...

— Лесно. Трябваше да видиш лицето си! — смигна ѝ Джен. — Хайде!

След малко те вече седяха на бара в ресторанта и пиеха пина колада.

— И така? — попита Лори.

Джен почервения.

— Първо ти.

— Обикновена история. Той беше бесен.

— Естествено! Родила си дете от него и си решила да не му казваш.

— Не беше толкова лесно.

— Разбира се, че не. Но аз не искам да ми разказваш за снощи. Кажи ми как успя да се сдобиеш с дете от него, когато на никого, ама наистина на никого, дори не му минаваше през ума, че вие двамата сте нещо повече от приятели. Да ти кажа ли нещо смешно? След всички тези години Брад реши да се разсърди за това, че си го мамела. Но после, като разбра, че мнозина от нас са считали Брендън за негов син, се зарадва, щом чу, че е на Шон.

Лори поклати глава.

— Не е трябвало да мислят така.

— Не им остава нищо друго, щом другите хора не им казват истината — кротко и възрази Джен.

— Джен! Аз бях на седемнайсет години.

— Винаги си си падала по Шон.

— Сигурно. Отидох при него, когато той оплакваше загиналия си брат Даниел. Едното доведе до другото. Това е.

— Това е? Сигурно си страдала, а аз дори не подозирах.

— Никой не знаеше.

— Била си тийнейджърка! Трябваше да споделиш всичко с най-добрата си приятелка.

Лори поклати глава и отпи от чашата си.

— В началото не знаех. А пък и бях горда. Искам да кажа, че страшно си падах по него, но не можех да се издам, защото той и

Манди ходеха сериозно.

— Дори на мен нищичко не каза!

— Е, току-що го направих.

— След петнайсет години, и то, защото най-после те разконспирираха!

— Добре де, стига сме говорили за мен. Аз...

— Не, не, още не сме свършили! Ами Шон наистина ли се вбеси? У нас добре се прикриваше — за разлика от теб.

Лори се намръщи.

— Да, той наистина ми се разсърди, каза ми какво мисли и си тръгна. Оттогава не сме говорили.

— Не мога да повярвам! Той така бди над теб!

Лори сви рамене.

— Преспа вкъщи.

— Аха!

— Долу на дивана.

— О!

— Всичко е наред.

— Или поне ще бъде. Вие ще се съберете отново.

— Може би. А сега, Джен, е твой ред. Разкажи ми за вчера.

Джен се изчерви.

— Беше чудесно. За пет минути пресуших цяла бутилка с шампанско.

— Сериозно?

Приятелката ѝ сложи лявата си ръка на масата. На безименния ѝ пръст блестеше прекрасен диамант.

— Ти отново ще се омъжиш за него? — ахна Лори.

— Още не съм му дала категоричен отговор. О, Лори, беше толкова странно. Мислех си, че ще умра. Казах на Брад, че няма да го оставя да ме изнудва, а той ми отговори, че това не е изнудване, а последното му желание, което иска да се изпълни, преди да... — Гласът ѝ секна. — Аз... — започна отново и веднага млъкна. Лори видя, че Джен се е втренчила в телевизора, по който в момента предаваха новините.

— О, господи, гледай!

Лори погледна. С драматично сериозен тон младият говорител тъкмо казваше, че са открили нов труп — по всяка вероятност жертва

на същия маниак, който е убил Елинон Мец.

— Но Сю... — промълви Джен.

На екрана се мярна снимка. Не беше Сю. Двете жени едновременно зяпнаха от удивление.

— Мъфи! — извикаха и двете в един глас.

Погледнаха се.

— Ти си познавала Мъфи? — попита Джен.

— Да — рече Лори. — Тя работеше за Андрю. А ти откъде я познаваше?

— Тя, тя... — заекна Джен с пламнало лице.

— О, не! Мъфи Флъфи е била... вашият трети партньор?!

— О, боже! Беше вчера... А сега... О, боже, тя е мъртва!

— Мога да ти кажа само, че майка ти крие нещо от теб — каза Тина на Брендън. — Снощи дочух разговора на родителите ми. После мама говори с майка ти по телефона, и то шепнешком. Ами вуйчо ти! Видя ли лицето му, когато ни завари в стаята ми? Изглеждаше като побъркан.

— Просто бе изненадан, това е — каза Брендън, загледан във витрината на магазина за обувки.

— Ние сме достатъчно големи, за да бъдем гаджета.

— Да, но се закачахме в твоята стая, във вашата къща.

— Има и друго. Майка ти и Шон Блек са си тръгнали бесни — каза ми го съседката, която видяла всичко. Брендън, майка ти е постъпила наистина лошо...

— Не е! — избухна той, ала зад гнева му се криеше страх, който не искаше да показва пред Тина. Нещо наистина ставаше. Усещаше го и бе смутен, защото, вместо да поговори с него, майка му мълчеше.

— Не мисля, че твоят баща ти е истински баща — обяви Тина.

— Какво знаеш ти за моя баща? Той беше талантлив музикант и всички го харесваха!

— Не се нахвърляй върху мен! — рече Тина.

— Та ти едва не нарече майка ми „курва“, а мен — „копеле“.

— Брендън, виж фактите...

— Отивам за кока-кола — рече той, обърна се и я заряза.

— Да дойда ли с теб? — извика Тина.

— Както искаш! — троснато отвърна той и реши, че тя ще го последва.

Прехапала устни, Тина гледаше след него. Тя не искаше да избухва, не искаше да предизвиква и него. Цялата история ѝ се струваше по-скоро вълнуваща, но явно Брендън не беше на същото мнение.

Тина стоеше насред улицата. Чувстваше се обидена и много самотна.

Обърна се. Към нея приближаваше един микробус и шофьорът намали, сякаш възнамеряваше да я заговори. Тина се намръщи, защото колата ѝ се стори непозната.

И тогава неочаквано колата се втурна напред и я подмина.

Незнайно защо Тина почувства безпокойство.

„Прекрасна е“ — помисли си той. Момичето беше прекрасно. Млада, невинна и хубава. Готова за откъсване. Мамещо узряла. Тя го изкушаваше. Очите ѝ бяха толкова сини, косата ѝ беше като златна. Докосването до нея щеше да му достави истинско удоволствие. А тя щеше да бъде изненадана и уплашена до смърт... Изкушението бе голямо.

Само че днес той имаше по-друга нагласа.

И все пак, докато я гледаше, си представяше как вдъхва аромата ѝ, как усеща младата ѝ плът...

Жени!

Те можеха да подлудят мъжа.

Той почти беше загубил ума си по Тина, а тя му говореше такива работи за майка му. Не желаше да слуша повече.

Дори и да бяха верни.

Вървеше забързан и сърдит, докато не спря, за да погледне назад.

Тина я нямаше. Явно не бе тръгнала след него. Намръщи се, като видя спиращата кола. Все още не виждаше шофьора, но предусети неговото намерение. Колата спря точно до него и мъжът му извика:

— Брендън! Брендън Коркоран, слава богу! Ела тук! Тина...

Ами да, той познаваше човека, който го гледаше с такава тревога. Брендън се втурна към него.

— Тина... какво се е случило?

— Качи се при нея, бързо!

Уплашено до смърт, момчето рязко отвори страничната врата. Навярно тя беше тръгнала след него, беше я блъснала кола или ѝ се беше случило нещо друго, какво, по дяволите?...

— Кажете, моля ви, какво е станало, какво има? — настоя Брендън и надзърна в колата.

Шофьорът го хвана здраво за раменете и го дръпна вътре. Брендън за миг видя, че колата няма задни седалки!

Нямаше я и Тина.

— Какво става тук? Ако си направил нещо на Тина, ако си я наранил, ще те убия! — извика Брендън, хем уплашен, хем решен да не се издава. И внезапно проумя...

— Силни приказки от едно хлапе! Точно сега Тина е добре. Нейното време още не е дошло, но, повярвай ми, и това ще стане. Нямам търпение да вкуся тази малка сладурана, но засега, синко, заповядай на моя купон.

Как не! Той можеше да се бие и щеше да го направи. Нямаше да му се даде... Ала неочаквано залепиха на лицето му мокра кърпа. Помъчи се да я махне, напъна се да се бие, да му се нахвърли. Да вдигне шум — само ако можеше да изкрещи.

Но още докато вдишваше, разбра, че не ще успее да издаде и звук. Кърпата бе напоена с нещо лепкаво и сладникаво...

Борбата му завърши.

Брендън беше укротен.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Трябва да отида до тоалетната — каза Джен, докато се взираше в телевизора. Беше направо позеленяла.

— Добре ли си? — попита Лори. Самата тя не се чувстваше добре.

— Мисля, че... Не знам...

— Ще те придружа...

— Не... не... Веднага се връщам — рече Джен и едва-едва се усмихна. — Лори, Мъфи е мъртва.

— Да, видях. Послушай ме, нека ти помогна...

— Не, не. Ей сега се връщам.

Лори кимна и остана втренчена в телевизора, като си мислеше за Мъфи. Мъфи Флъфи — толкова хубава, сладка и учудващо невинна въпреки начина, по който си изкарваше хляба.

Тя се заслуша в новините, опитвайки се да подреди фактите. И Мъфи бе намерена в блатиста местност.

— Госпожо, искате ли още едно?

Лори погледна надолу и видя празната си чаша.

— Бих искала чаша вода, ако може.

Барманът ѝ донесе вода. Говорителят продължаваше да говори за страшното убийство, като разкриваше нови подробности.

Андрю добре познаваше Мъфи, беше работил с нея и се държеше грубо с нея. Господи, Андрю!...

Брад.

Брад я беше използвал, за да изживее перверзните си фантазии. Ами ако в това негово увлечение имаше нещо повече, нещо, за което Джен изобщо не бе подозирала?

— Не — гласно си възрази Лори.

— Моля? — обади се барманът.

Тя тръсна глава.

Почти веднага той отново приближи до нея.

— Извинете, приятелката ви ще се върне ли?

— Какво?

— Вашата приятелка. Тръгна ли си или ще се върне? Ако ще се връща, ще ѝ приготвя ново питие.

— О... тя само отиде до тоалетната.

— Добре ли е? Отдавна я няма.

— Така ли?

— Да, от двайсетина минути.

Лори скочи, внезапно разтревожена за Джен.

— Моля ви, запазете местата ни.

Тя се запъти бързо към тоалетната, но барманът я извика обратно. В ръката си държеше телефонната слушалка.

— Вие ли сте Лори Кели?

— Коркоран. Искам да кажа — аз съм, извинете. Аз съм Лори. Кели е моминското ми име. — Господи, какви ги плещеше!

— На телефона.

— Джен?

— Вашата приятелка? Да не би да има навик да ви се обаждат от тоалетната? — пошегува се той, ала тя го изгледа безизразно. Младежът сви рамене. — Като че ли е мъж. Ако искате, преместете се по-нататък. Там не е толкова шумно.

— Благодаря. — Послуша съвета му и се премести. — Ало?

— Лори. — Гласът бе шепот с рязка нотка.

— Да?

— Внимавай, Лори Кели, внимавай от този момент нататък. Аз те наблюдавам и виждам всяко твое движение.

Само гласът бе достатъчен, за да смрази кръвта ѝ.

— Кой сте вие? Какво искате?

— Най-напред ме чуй, Лори Кели. В момента си с черни панталони, тъмносиня плетена блуза с кръгло деколте и модерни туристически обувки „Тим Бърленд“. Косата ти е пусната. Красива е. Винаги съм я харесвал така.

— Нямам нужда от комплименти — озъби се тя. Беше възвърнала напълно способността си да мисли. — Кой си ти, какво искаш?

— Силната жена! Не се изхвърляй пред мен, Лори Кели. Просто искам да знаеш, че наистина те виждам и не изпускам и най-малкото ти движение... А ето че сега се оглеждаш, но няма да ме откриеш.

— Кой си ти и какво искаш?

— Вече се сдобих с нещо много важно — каза той. Думите му бяха придружени със съскане, което я накара да настръхне така, сякаш чуваше стърженето на тебешир по черна дъска.

— Какво е това нещо?

— Твоят син.

Лори застина от страх и ужас, неизпитвани досега.

— Синът ми? Защо?

— Защо ли? Ако имам него, значи имам и теб. Нали така, Лори Кели? Така е... В случай че не пожелаеш, още сега ще го убия...

В главата ѝ запрепускаха трескави мисли. С убиеца ли разговаряше, с истинския убиец? Или беше номер — някой, който ѝ се подиграваше, измъчваше я, някой, който знаеше за връзката ѝ с Шон, някой зъл човек, който просто си играеше с нея?

Не. Почувства го до мозъка на костите си.

Той беше истинският убиец, същият, който бе удавил Манди Олин и им отне младостта и невинността. Същият, който бе подмамил Ели, Мъфи и вероятно Сюзън, а може би и много други. И сега държеше Брендън.

— Къде е Джен? — попита Лори и в същия миг разбра, че той беше хванал и нея.

— Кофти, няма да се събуди известно време. И нейният ред ще дойде, но сега ще се наложи малко да почака.

— Ами Тина?

— Тина. Тина е очарователна, апетитна. Как ще ѝ се насладя само! Очакването е толкова сладко. Но ти винаги си била номер едно, Лори Кели. Винаги, Лори.

— Какво искаш?

— Отново ще си поиграем. Помниш ли как играехме? Е, отново настъпи времето за игри.

— Кой си ти? Щом сме играли заедно, значи се познаваме. Кажете ми кой си!

— Лори, моля те, не съм толкова глупав. Вече започвам да губя търпение. А не ми се иска да бързаме. Става ми смешно, като си помисля, че се надяваш да се измъкнеш. Хубаво е човек да се надява. Аз ще угася надеждите ти. Но засега те са твои, а синът ти е при мен. Слушай и не забравяй, че съм наблизо и те наблюдавам. Когато

затворя, ти плати сметката си, излез от ресторанта, тръгни на изток и иди на паркинга от другата страна на улицата. Не се обаждай на никого, не търси помощ от бармана или от някого друго и не се опитвай да хитруваш, оставяйки някакви SOS-съобщения или нещо такова. При най-малката грешка от твоя страна ще започна да режа пръстите на сина ти един по един, после ушите му, носа му... Схвана ли идеята ми?

— Да.

— Чудесно. Чакам те, Лори Кели. Отдавна те чакам.

— Ако аз дойда, ще пуснеш ли Брендън?

— Може би. Но не дойдеш ли, наистина ще го убия. Бавно. Вярвам, че бях достатъчно убедителен по този въпрос.

Телефонът изключи. Лори отчаяно се опита да измисли някакъв изход, ала знаеше, че той я наблюдава. Не посмя да се обади на 911, нито да заговори бармана, освен за да плати сметката си. Дали убиецът се намираше достатъчно наблизо, за да я чуе? Не знаеше. Само ако можеше да позвъни на Рики...

Откъде да е сигурна, че убиецът не е Рики?

Както и да е, нямаше никакъв избор, той държеше Брендън, о, боже, не...

— Оправихте ли се? — приветливо я попита барманът. Беше около трийсетгодишен, с брада и приятни маниери.

Лори кимна, като го гледаше втренчено, мъчейки се да му каже нещо с очите си.

— Добре ли сте?

Тя рязко поклати глава.

— Колко ви дължа?

— Точно десет долара.

Тя потърси в чантата си двайсетачка с надеждата, че той ще си спомни за тлъстия бакшиш, ако някой я потърсеше.

Кой би я потърсил? Имаше ли някой дори представа къде е? Да, разбира се. Щяха да намерят Джен, дано и Тина. Той й спомена, че на Джен й е прилошало, значи сигурно я беше отвлякъл през задния вход. Каза й също така, че очаква да пипне Тина...

Някак си убиецът бе успял да раздели Брендън и Тина? Или и тя беше при него? Грозеше ли я някаква опасност?

„Шон, къде си?“ — отчаяно се запита Лори.

Прониза я някакъв странен и неясен страх. Може би той беше по-близо, отколкото предполагаше. Може би...

Невъзможно бе той да е убиецът и да иска да убие собственото си дете!

Шон си беше трогнал сърдит. Вече на никого не вярваше, защото смяташе, че тя го е предала. Но той я обичаше, каза ѝ, че я обича... Невъзможно бе да е той!

— Задръжте рестото, благодаря — каза тя, слагайки на бара двайсетачка.

В този момент барманът връщаше обратно стъклена чаша на поставката ѝ не видя банкнотата.

— Благодаря. Приятна вечер.

Лори излезе от ресторанта, пое надолу по улицата и пресече, за да отиде на паркинга.

Там имаше десетки коли. Лори забеляза, че оттам ресторантът се вижда без проблем, но онзи сигурно се беше поразходил дотам и обратно.

Тялото ѝ беше изстинало. Тя обхождаше редиците паркирани коли с едри, нервни крачки. Бяха предимно микробуси и камиони — твърде големи, за да бъдат паркирани в търговския център.

Падаше нощта. Здравч и сенки изпълниха паркинга.

Лори чу шум зад гърба си. Опита се да се обърне, ала върху нея беше хвърлено някакво миризливо одеяло. Тя започна да се бори, мъчейки се да изкрещи. Една силна ръка я удари по главата и тя се простря на асфалта. Главата ѝ кънтеше. Одеялото имаше сладникав мирис.

„Господи, Брендън, исках да те спася!“ — помисли си Лори и загуби съзнание.

Под ноктите на Мъфи откриха прашинки от чакъл.

Шон си мислеше, че това трябва да му подсказва нещо, ала в съзнанието му бе заседнало някакво безпокойство, което той не можеше точно да си обясни. Докато бяха в моргата, пристигнаха Бил Кроули и Алекс Хенсън — двете ченгета от отдел „Убийства“, с които Рики го беше запознал. Бяха решили да огледат сами трупа в търсене на някаква, макар и малка, следа.

Докато Рики Гарсиа, Кроули и Хенсън бяха вътре с Гилеспи, Шон отиде да си вземе едно кафе от автомата. Зад гърба му се приближи лейтенант. Джоузеф Трент — бившият съпруг на доктор Гилеспи.

— Жена ми май излезе права. Имаме си работа със садист.

Шон отпи от кафето и се обърна към Трент, клатейки глава.

— Жена ви смята, че мога да разреша случая, като не пиша сценарий за последните мигове от живота на жертвите.

— Жена ми смята, че вие сте умен и играете роля на катализатор. Шон вдигна вежди.

— Този тип се е вихрел тук много преди аз да се завърна.

Джоузеф Трент кимна.

— Така е. Но когато се върнахте, той избра една от старите ви приятелки, която при това е била свидетел на станалото при изкопа. А сега... изглежда, той губи контрол. Типично е за такъв убиец. И страшно. Ще стане небрежен и може би алчен. И ще иска да убива все по-бързо. Вече засили темпото, сякаш бяга твърде бързо. Мисля, че скоро ще сгреша. Но може и да не е толкова скоро, колкото ни се иска.

— Смятам, че вие и екипът ви трябва да направите нещо, без да губите повече време.

— Какво?

— Започнете с нас — с Рики, с мен, с всички ни. Тайфата от гимназията.

Рики се беше приближил, докато той говореше. В очите му пламна гняв и бързо угасна.

— За какво си говорите? За изкопа? Шон, всички ние бяхме там. Не ние, а ченгетата тогава си помислиха, че Манди е била убита. Господи, ти беше в затвора, съдиха те и едва не те разпнаха...

— Не бях аз. Но сега знам, че Манди е била убита. И убиецът е тъкмо този, когото търсим.

Рики се усмихна.

— Значи започваме с теб и мен?

— Всеки един от нас трябва да бъде заподозрян.

— Може би той е прав — рече Трент.

Рики възмутено вдигна ръце.

— Е, лейтенант, завъртете ме на шиш, за да ощастливите този мой така наречен „приятел“.

— Ще го направя. А по-късно има среща на бойната група. Смятам да оглавя това разследване. Ще се поровим в живота на всеки един от училищната ви компания през последните петнайсет години. И една кихавица дори няма да подминем.

Рики наведе глава и после бавно вдигна тъмните си очи към Шон.

— Чао, приятелче! — възбудено рече той.

Шон кимна.

— Чао.

— Щом ти ме подозираш, и аз ще те подозирам!

— Рики, ти знаеш, че аз не те смятам... — започна Шон, но лейтенант Трент го прекъсна:

— Остави го. Аз ще оправя това.

Рики се обърна и си тръгна.

Трент тихо въздъхна.

— Мислиш ли, че е виновен? — попита Шон.

Трент го погледна мрачно.

— Не. Но мисля, че ти си прав. Това е някой от вашата компания. Трябва да разберем бързо кой е той.

След като излезе от моргата, Шон се обади на Арни. Уговориха се да се срещнат в един ресторант във Форт Лодърдейл, който се намираше между Палм Бийч и Маями.

— Скоро ще го съобщят в новините — рече Шон. — Открили са нов труп на жена, която също познавах. Доколкото знам, познавали са я и останалите ми приятели. Беше лека жена и работеше като момиче на повикване.

— Как така са я открили толкова бързо? — замислено попита Арни. — Преди ги скриваше доста добре. В града ли са я намерили?

— Не, в блатата, както и останалите преди нея.

— Не, не е същото. Едва ли е била скрита дълбоко. Мисля, че убиецът е искал да бъде намерена.

— Защо?

— Става все по-дързък и безочлив. Навярно изживява и малко умствено раздвоение: от една страна, самочувствието му расте, а от друга — започва да става безразсъден. А това е страшно, много страшно. Освен това явно е убеден в своята непобедимост. Започва да си мисли, че е твърде умен, за да го хванат. В края на краищата това

може да е от полза за полицията. Сега убиецът може да рискува открито...

— И какво?

— И това го прави по-опасен от всякога.

— Благодаря, Арни, наистина ми помогна. И Трент явно мисли по същия начин.

— Съжалявам, казвам само това, което мисля. А и ти познаваш достатъчно добре криминалната психология, за да не се съмняваш в истинността на думите ми.

— Да, така е.

На връщане Шон попадна в задръстване, което му даде възможност да помисли за Лори и Брендън. Потръпна, като си спомни, че той има дете, син, невероятно хлапе като Брендън.

И заради това си беше тръгнал сърдит. И сега, докато си седеше в колата, Шон осъзна, че се беше държал като човек, който смята себе си за морално прав. Отнесе се сурово с Лори. Но не можа да се сдържи. Може би ако Брендън не беше такова страхотно хлапе...

Озърна се за телефона. Откакто нае колата, Шон не беше си служил с него. Сега го откри в жабката и избра номера на Лори. Той си бе тръгнал вбесен — истинска проява на онази негова сприхавост, за която тя му беше говорила — и макар да се върна, Лори сигурно не го е почувствала като загриженост за нея, а само за Брендън. Тогава бе изпитал гняв, смайване и едно необяснимо усещане за загуба. Ала ето че времето изглаждаше нещата и колкото и да бе странно, сега Шон чувстваше вина. Даде си сметка, че трябва да поговорят. Той наистина бе изчезнал и по този начин не й бе оставил друг избор. Да, той беше наранен. Тя обаче също бе наранена и бе останала сама.

Изведнъж видя нещата през нейните очи. Ситуацията бе еднакво тъжна и за двамата, но все още можеха да я променят. Затворът бе ужасен, смъртта на Манди бе голяма трагедия, а кончината на баща му — толкова болезнена, но...

Той обичаше Лори. Винаги я бе обичал и винаги щеше да я обича. Сега, след като вече бе живял с нея, не можеше да си представи, че ще продължи пътя си без нея. Той навярно се бе държал отвратително, но, по дяволите, това бе истински шок за него и със сигурност тя щеше да го разбере. Сутринта, когато се вгледа в очите на мъртвата Мъфи, Шон за пореден път бе осъзнал колко крехък,

непредвидим и жесток бе човешкият живот. Той нямаше повече да го пропилява. Щеше незабавно да говори с Лори. Щеше да я принуди да го изслуша.

Ала Лори не отговаряше. Шон позвъни в дома на Джен. Включи се телефонен секретар, който с енергичния глас на Джен остави за връзка номера на пейджъра ѝ, служебния и клетъчния телефон на Брад.

Шон потърси химикалка в жабката и отново позвъни на секретаря, за да запише номерата. За щастие потокът от коли все още кретаеше и той оползотворяваше иначе изгубеното време. Вече приближаваше центъра на Маями, когато остави съобщение на пейджъра. След малко потърси Брад в офиса и когато отново отговори телефонен секретар, Шон прибягна до клетъчния му телефон.

— Ало? — обади се Брад. Гласът му бе рязък и тревожен.

— Брад, Шон е. Да знаеш къде е Лори?

— Да, в Гроув е, с Джен и децата. Шон, чу ли за Мъфи?

— Виждал ли си я скоро?

Брад изпъшка.

— Вчера.

— Какво?

— Аз я наех, Шон.

— За тройката?

— Да. И сега... тя е мъртва.

— Брад, извинявай, че сменям темата, но случайно да знаеш имало ли е проблеми при слагането на алармата у Лори?

— Не, всичко е минало добре.

— Сигурен ли си?

— Да, говорих с Андрю и Тед. Казаха ми, че хората на Джеф са свършили страхотна работа.

— Знаеш ли къде точно са Лори, Джен и децата?

— Не. Защо?

— Мисля, че трябва да ги потърсим.

— Звънни на пейджъра. Джен винаги го носи със себе си...

— Звъннах, но тя не ми позвъни.

— Може би номерът нищо не ѝ говори. Джен е съвестна по отношение на пейджъра си. Господи, а пък аз все си мисля за Мъфи...

— Аз също. Косата ми се изправи, като я видях в моргата. А сега искам да намеря Лори, Джен и децата!

— Добре.

— Къде си?

Шон помисли, че Брад се колебае.

— Близко съм до Гроув — каза Брад. — Къде да се срещнем?

— Мейн Стрийт, на светофара до търговския център.

На Шон му се струваше, че Лори и Джен пазаруват с децата и са в безопасност. Джен сигурно разказваше с подробности за срещата с Мъфи. Навярно Лори също споделяше някои свои тайни. Сигурно и двете се страхуваха. За пореден път убиецът се беше прицелил учудващо близо. Може би Лори и Джен нямаше да се бавят и щяха да се приберат.

Може би не бяха чули още за Мъфи.

Брад вече го чакаше.

— Още не съм ги зърнал, но според мен са отишли да се почерпят. Сигурен съм, че искат да си поговорят. Знаеш ги жените.

— Добре, първо ще проверим баровете... чакай, не истинските барове, нали? Децата са с тях, значи ни трябва ресторанти с бар.

— Да, прав си. Първо ще отидем в любимия италиански ресторант на Джен, после — на ъгъла.

Джен и Лори не бяха стъпвали в италианския ресторант, нито в следващите два, където провериха, но когато отидоха в ресторанта на първия етаж на „Мейфеър“, барманът си спомни за двете жени.

— Да, една хубава блондинка — веднага каза той. — Тъмнокосата отиде до тоалетната и повече не я видях. После телефонът звънна, търсеха Лори Кели. Запомних го, защото тя ми каза, че се казва Лори и преди е била Кели. Докато говореше по телефона, изглеждаше разстроена. Когато свърши, беше бяла като платно.

Докато слушаше, Шон се вкопчи в бара.

— Дамата плати с двайсетдоларова банкнота десетдоларовата си сметка и отказа ресто. Хей, приятел, внимавай! Съжалявам. Там имаше счупено стъкло и ти току-що поряза ръката си.

Шон погледна ръката си. Тя наистина кървеше, но той не усещаше болката. Съвсем естествено взе една салфетка и я обви около порязаното.

— Какво стана после?

— Приятел, явно се поряза дълбоко, може би ще се наложи да те шият...

— Какво стана с блондинката?

— Набързо си тръгна.

— Накъде пое?

— Ами към паркинга от другата страна на улицата.

— Господи! — промълви Брад.

— Благодаря — каза Шон на бармана.

— Няма защо. Мога ли да направя още нещо за вас?

Шон поклати глава и тръгна след Брад, който вече крачеше към изхода.

— Почакай! — каза Шон. — Да потърсим Джен в тоалетната.

Там нямаше и следа от Джен.

Те хукнаха към паркинга, но внезапно дочуха слабо стенание, идващо иззад един контейнер с боклук.

Там лежеше Джен.

— Господи! — възкликна Брад, навеждайки се към нея.

— Тя е добре, диша, пулсът е нормален — рече Шон, приклепнал до него.

Брад вдигна Джен.

— Любима? — Леко я потупа по бузата. — Какво стана, мила? Къде са Тина, Лори... Брендън?

Джен отвори очи и примижа срещу Брад, а после и към Шон.

— Сладникаво... нещо сладникаво... О, боже, чухте ли за Мъфи? Какво правя тук? Къде е Лори? Чакай малко. Децата, Брад, къде са децата?

— Те не бяха ли с вас?

— Отидоха на разходка.

— Къде?

— Наоколо, само по главните улици, около „Кокоуок“ и „Мейфеър“. Нещо се е случило. Господи, трябва да намерим децата!

Клетъчният телефон на Брад звънна.

— Ало — припряно рече той.

Шон ясно чу гласа на Тина — силен и разстроен.

— Татко, страх ме е! Толкова ме е страх!

— Господи, Тина, къде си?

— В магазина... Но, татко, не мога да намеря мама и Лори, и...
Татко, мисля, че той отвлече Брендън.

— Кой той?

— Той... мъжът с микробуса — изплака Тина.

— Олеле! — изпъшка Джен.

Шон грабна телефона.

— Тина, видя ли нещо?

— Не... но Брендън беше с мен и после изчезна. Не ме оставяйте
сама. Страх ме е.

— Спокойно. Родителите ти ей сега ще дойдат да те вземат. —
Шон подаде телефона на Брад.

— Закарай Джен и Тина вкъщи, Брад — каза той и ги остави.

После се втурна да обикаля редиците с паркирани коли, викайки
името на Лори. Когато стигна до третата редица, забеляза нещо на
земята, наведе се и позна голямата черна чанта на Лори.

До нея се виждаха следи от автомобилни гуми, сякаш колата бе
потеглила рязко в желанието си да изчезне възможно най-бързо. Шон
знаеше със сигурност, че тя бе отвела Лори и Брендън.

Той стисна очи. Убиецът. Убиецът беше хванал нея и техния син.
Безочлив и безразсъден, смятащ себе си за невидим и непобедим, той
беше отвлякъл майката и сина.

Манди беше убита, а след нея Ели, Мъфи, навярно и Сю.
Разполагаха само с една улика — чакълестия пясък под ноктите на
Мъфи...

Шон се изправи. Стана му неприятно, че Брад го е последвал.

— Казах ти да заведеш семейството си вкъщи.

— Джен вече е добре и отиде да вземе Тина. Обадох се на 911,
ченгетата скоро ще отидат при тях. Джен наистина се съвзе. Каза ми да
остана с теб, за да ти помогна да откриеш Лори...

Шон го изгледа. Неговият стар приятел от училище беше тук, с
него. Брад беше тук сега.

Възможно ли бе да е отвел някъде Лори и Брендън и после да се
е върнал? Когато го откри по клетъчния телефон, Брад се оказа близо
до Гроув.

Шон затвори очи и си спомни пясъка, чакъла, който бяха открили
под ноктите на Мъфи. Той излезе прав: всички случай водеха към
миналото им. Убиецът убиваше своите жертви на едно и също място и

после ги хвърляше в блатото. Арни го беше научил, че много убийци действително се връщат на мястото на престъплението. Това вече не бяха догадки. Шон беше убеден в правотата си.

— Изкопът — тихо изрече Шон. — Проклетият изкоп!

— Ще взема моята кола — по-бърза е — каза Брад.

— Чакай ме пред бара. Ще се обадя на ченгетата.

— Няма нужда! — Брад бръкна в джоба на самото си и му хвърли клетъчния си телефон.

Шон започна да набира 911, но се спря. Ако ги алармираше, ченгетата щяха да хукнат към изкопа с виещи сирени. Ако убиецът ги чуеше, можеше да се ожесточи и да убие Лори и Брендън. Не биваше да звъни на 911.

Имаше прекия телефон на лейтенант Трент. Шон го избра, попадна на телефонен секретар и му остави съобщение. Поколеба се, скърцайки със зъби.

Звънна на Рики. Обади се женски глас.

— Рики Гарсиа, моля.

— В момента го няма. Обажда се на всеки петнайсет минути. Да му предам ли нещо?

Шон замълча за миг. Ами ако Рики бе убиецът?

— Кажете му да дойде при изкопа.

— Какъв изкоп?

— Той ще разбере — тихо каза Шон. — Той ще разбере.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Болеше я глава.

В първия момент, когато се събуди, болката беше толкова силна, че заглушаваше всички други усещания. После се превърна в едно глухо туптене и тя бавно започна да възприема действителността. Беше седнала. По гърба ѝ пробягваха болезнени тръпки, нещо дращеше кожата ѝ. Под краката си усети камениста почва. Гърбът и ръцете я боляха, беше завързана за едно дърво. Жива беше. Колко ли време бе минало? Той сигурно искаше тя да бъде в пълно съзнание, когато започне да я измъчва. Обхвана я паника и Лори яростно дръпна ръцете си, мислейки си, че ще умре, преди да е разбрала кой желае смъртта ѝ. Движението ѝ предизвика стон и ново дръпване. Лори застина, като разбра, че е завързана с Брендън, който седеше от другата страна на дървото. Тя се изви назад и напрегна зрението си. Сърцето ѝ ужасно подскочи. Трябваше да си напомни, че все още е жива.

Къде беше отишъл убиецът?

Да продължи своя редовен живот, предвкушвайки онова, което щеше да направи с тях двамата, когато се върне?

— Не, не, не, не, не! — изсумтя Лори, борейки се с въжетата. Те бяха здрави и дебели. Лори притихна. — Брендън, Брендън, миличък, събуди се, моля те, събуди се, трябва да се измъкнем!

Брендън не отговори.

Тя трябваше да се справи с въжетата. Какво имаше у себе си? Нищо — бе изпуснала чантата си. Джобовете ѝ... бяха празни. Празни, дявол да го вземе! Боже! Джобовете на Брендън. Ключодържателят му. Ключовете за къщата, за колата ѝ... и малкото джобно ножче, което Шон му беше подарил.

Лори сподавено изхлипа. Нож, ножче...

Шон му беше дал малко ножче.

Притисна се към дървото с все сила и се пресегна. Ръцете ѝ щяха сякаш да се откачат от болка. Напипа Брендън и стигна до джоба му.

Трябваше да бръкне само по-дълбоко. Изви се. Пръстите ѝ намериха... химикалка... монета... и джобното ножче.

Лори успя да го извади и тогава го изпусна. Започна да го търси по земята. С колко ли време разполагаше? Къде беше убиецът?

— Брендън, събуди се, моля те, Брендън!

Въжетата се впибах в плътта ѝ, ала тя още по-настойчиво затърси ножа. Най-накрая го откри и го стисна в ръката си.

Когато се опита да намери копчето и да го отвори, ръката ѝ се схвана. Все пак успя. Помъчи се да не стене гласно, докато се извиваше в усилията си да среже въжетата, без да нарани себе си или Брендън.

Нощта се беше спуснала и луната осветяваше боровете, дивата растителност и каменистата почва със странно, призрачно сияние. Над земята се стелеше мъгла. С разширени от ужас очи Лори се взираше право пред себе си и продължаваше да реже въжето. В притихналия мрак се чуваше стърженето на ножа. И тогава стана чудото, за което се молеше: успя да среже въжето.

Потисна ликуващия си вик и дръпна силно китките си. Почти изкълчи рамото си и изтръгна ново стенание от Брендън. Следващия път беше по-внимателна, освободи се от въжетата, скочи на крака и се спусна към сина си. Той се беше килнал на една страна. Изведнъж я прониза страшната мисъл, че убиецът е прекалил с дозата на упойващото. Напила пулса на Брендън, беше силен — значи той просто спеше.

Лори се огледа обезумяла в търсене на скривалище. Нямаше никаква представа за изминалото време. Тя прибра ножа на Брендън, хвана го за раменете и го повлече към храсталака. Как щеше да се измъкне оттук? В далечината между дърветата нещо проблясваше и Лори с ужас осъзна, че районът около изкопа бе опасан с висока телена ограда — вероятно за да се избегнат други нещастни случаи с удавени деца.

— Как да те измъкна оттук, миличък? — отчаяно прошепна тя.

И застина. Някой я викаше по име. Гласът като че ли идваше от всички посоки.

— Лори! — От запад?

— Лори, Лори! — От изток?

— Лорииии! — От юг?

Тя се вслушваше в безплътните гласове.

Шон? Брад? Брат й? Джош?... Някой друг? Не можеше да каже със сигурност, защото звукът се изкривяваше от мъглата и от отражението в скалите.

Колко мъже имаше при скалната пропаст? За момент си представи всички тях като банда маниакални убийци, настървени да прережат гърлото й.

Не! Маниакът бе само един. А помощта идваше. Лори понечи да извика, ала се въздържа. Не всички от тях бяха маниакални убийци и не всички се прекланяха пред култа към смъртта. Някой идваше, за да я спаси.

Но един от тях бе убиец.

Лори чу изпукване на клони и мигом се разтрепери от паника. Бързо издърпа Брендън навътре в гъсталака. Както бе клекнала, тя видя как Шон се появи на мястото, където преди това двамата с Брендън бяха завързани за дървото. Въздъхна с облекчение и тъкмо се канеше да се хвърли към него, когато видя... кръвта. От ръката му капеше кръв. Държеше нож — по-голям вариант на онзи, който беше подарил на Брендън. И ръката му, и ножът бяха кървави.

Не!

Болката и неверието, които изпита, бяха смразяващи. Лори се сниши, когато той се наведе да разгледа прерязаните въжета. После стана — напрегнат, с каменно лице и горящи очи. Отметна глава назад. — Лори! — извика той. — Лори, за бога...

Когато тя се осмели да погледне към мястото, Шон вече го нямаше там. Трепереща и с пресъхнала уста тя затвори очи.

Какво правеше? Тя му вярваше. Нали беше казала, че му вярва! Трябваше да изтича при него въпреки кръвта...

Ами ако той току-що бе заклал някого... този, който искаше да я спаси? Носеше нож. От ръката му течеше кръв. Лори не го видя добре, но в очите й се хвърли проблясващото на лунната светлина острие на ножа, кръвта, която капеше...

Шон носеше джобен нож, който имаше полезно приложение. Това не беше касапски нож или дълъг нож, или някакъв вид оръжие, с което лесно можеше да осакатява, да убива...

Все пак цялата му ръка бе в кръв. Нима любовта я заслепяваше?

— Лори!

— Лори!

— Лориии!

Отново чу да викат името ѝ и отново ѝ се стори, че звукът идва от всички посоки на тъмнината, изпълнена с мъгла, сенки и загадъчното сияние на луната. Вляво от нея нещо изшумоля и Лори скочи, мъчейки се да разбере откъде идва опасността. Отстъпи само една крачка назад и попадна в нечий ръце. Завъртя се; Брад. С напрегнато изражение на лицето той сложи пръст на устните си, за да я предупреди, че са в опасност.

— Не мърдай! Не мърдай! — прошепна Брад.

Тя застина и наостри слух в очакване. Преди малко околността бе изпълнена с виковете, а сега...

Никакви виковете. Никакви стъпки. Тишина.

И само Брад, който я стискаше твърде силно.

— Брад...

— Шшшшт!

— Кой...

— Не знам.

Ръцете му ѝ причиняваха болка. Тя започна да се мята.

— Лори, недей, много ме затрудняваш...

Затруднява го? Да я убие?

Лори го смушка с всичка сила в ребрата. Завъртя се и го ритна с обувката си. Брад се сви от болка и бездиханен се свлече на колене. Тя се обърна и побягна.

— Шон! — изкрещя Лори. Господи, трябваше незабавно да го намери, да се върне, преди Брад да открие Брендън и да му направи нещо лошо. О, господи, какво беше сторил Брад на собствената си дъщеря, на жена си?...

— Лори, насам!

Тя спря и безумно се огледа. Отдъхна си, когато внезапно иззад дърветата излезе Джеф Олин.

— Лори, горката Лори, ела тук, ще го намерим...

— Господи, Джеф! Какво правиш тук, как би могъл да бъдеш тук?...

— Шон ни се обади за помощ — каза и той, дарявайки я със зашеметяваща усмивка. Приглади назад буйната си кестенява коса и я погледна с ведър поглед.

— Толкова се надявах, че ще те намеря първи.

Той пристъпи към нея и в същия миг тя видя ножа в ръката му.

Истински нож, с тънко и дълго острие, най-малко шест инча.

Тя се бе скрила от Шон. Бе обезвредила Брад. И сега Джеф Олин щеше да я убие.

— Джеф! — промълви Лори, впила поглед в него.

Той поклати глава.

— Не биваше да се връщаш в родния град, Лори. Ню Йорк бе много по-здравословен за теб.

— Джеф, ти... ти си бил... Убил си онези жени...

— Разбира се. Убих и Сю. Тя беше глупачка, една нещастна глупачка, жадна за мъже. Тръгна доверчиво с мен и разбра едва когато ѝ пуснах кръв.

Лори преглътна, мъчейки се да потисне усещането за гадене. Почувства се обречена и вцепенена. Молеше се само някой да стигне до Брендън преди Джеф.

— Джеф, аз... аз не мога да повярвам. Ти ли уби Манди? Как можа — та тя ти беше сестра!

— Манди беше курва. Преследваше мъжете, тормозеше и мен. Баща ми нищо не направи — мисля, че той ѝ беше първият. Ти не познаваше Манди. Даже не знам дали исках да я убия тогава, но тя беше под водата, там бях и аз, а растението... Най-напред си помислих, че ще бъде забавно да ѝ го върна заради курвенското ѝ държане... После видях лицето ѝ и осъзнах, че Манди е в моята власт и може да умре и че това несъмнено ще я вразуми малко. И така — тя умря. А Шон обра парсата, което бе добре, защото в негово присъствие тя се държеше още по-разюздано, понеже знаеше, че ще ѝ се размине, но не знаеше, че той ще престане да се интересува от нея. Заради теб стана така, нали? Хлапето е на Шон, а не на Брад. Не си била никаква Мис Добродетел, а една малка гадна змия. Някак си е справедливо да умреш тук. Исках да бъдеш последна, но Шон се активизира през последните дни, така че реших да действам, докато мога. Дъщерята на Джен така ме изкуши... едва не я грабнах тази вечер. Ще се наложи обаче да почакам, защото не искам да бързам с нея. Много съжалявам, че ще трябва да те убия по-бързо, отколкото желаех. Наистина ми се искаше да си поиграя с теб, Лори. Хубава, хубава Лори! Толкова

недостижима. Е, скъпа, сега смятам да те докосна. И със сина ти трябва да свърша бързо. Той ме позна.

Лори отчаяно се съпротивляваше срещу надигания се в нея ужас. Джеф разсеяно премести ножа в другата си ръка. Можеше да пристъпи към нея и да я убие за миг, без да ѝ даде възможност да издаде някакъв звук. Трябваше да печели време с надеждата, че някой ще ѝ се притече на помощ.

— Джеф, не ставай глупак. Всеки ще се досети, че си ти. Ще те хванат!

Той поклати глава.

— Мен — никога. Аз съм загриженият приятел. Уредих една много стабилна фирма днес да ти монтира алармената система. Уважаван адвокат съм, човек, преживял страхотна трагедия и въпреки това преуспял.

Лори поклати глава.

— Джеф, ти сега си тук, те ще се досетят. Ще те хванат и няма да намериш Брендън.

— Защо?

— Него го няма.

Джеф се ухили. Побиха я тръпки, като видя колко красив беше, когато се усмихваше така, колко... убийствено красив.

— Момчето е тук някъде. Ще го открия.

— Шон е тук, Брад — също... Ами ако те първи се доберат до Брендън? Сигурно вече са алармирали ченгетата.

— И какво от това? Ще продължат да се подозират взаимно.

— Не мисля така. Те ще се сетят.

— Още не са се сетили откъде да заобиколят изкопа — рече развеселено Джеф. — А ако ме намерят, може да се наложи да убия неколцина. Няма да ме озорят. Убивал съм и мъже. Когато намерят труп на мъж, никой не надушва вярната следа.

— Рики ще те застреля, ако дойде.

— Рики няма да ме застреля, защото не знае, че аз съм убиецът. Всички ние обикаляме наоколо, нали? Всички искаме да спасим горката Лори и Брендън! А и той не може да ме застреля просто ей така. Той е ченге. Трябва да ми сложи белезници и да ме арестува. Но изобщо няма да се стигне до това.

— Джеф, не е толкова просто.

— Повярвай ми, че е така. Знам ги аз тия работи. — Той беше крайно самоуверен, дори нахален.

— Ти си убил Манди... И после си започнал да убиваш хората и никой не е разбрал? — недоверчиво прошепна тя. Трябваше да поддържа разговора...

— Неее... Започнах като на игра. С момичетата от колежа. Никоя от ония малки уличници не отиде да се жалва, че съм я изнасилвил. Та кой щеше да им повярва? Те бяха излизали с мен. Я ме виж! Защо ми трябва да насилвам някоя жена, когато можех да имам всяка, която си пожелаея?

— Да. И кога започна да убиваш? След Манди, искам да кажа.

— Ами... преди осем-девет години. Започнах с една стопаджийка. Така и не я откриха, но цяла година треперех от страх. После друга... Започнах да внимавам, да планирам. Забърсвах по някоя курва, по някоя и друга мръсница от нощните клубове.

— Напоследък прекали.

— Да, ама отново има кой да обере парсата.

— Наистина ли мислиш, че хората ще повярват, че Шон ме е убил?

— Да, по дяволите! Не четеш ли вестници?

Лори чу как нещо изшумоля зад нея и викна, колкото ѝ глас държи:

— Помощ! Джеф Олин е и има нож...

— Лори, проклета кучко, тъпа малка курво! — дрезгаво изкрещя той, като я сграбчи и грубо запуши устата ѝ, допирайки ножа до лицето ѝ. — Жалко! Ти винаги си била красавица. Красива почти колкото мен. Знаеш ли, Лори, винаги съм искал да те имам. Когато се завърна в града, си казах, че най-после ще бъдеш моя. Като връх на сладоледа. Няма да бързам, ще те обладая жива. Нямам нищо против да си мъртва... Ще се постарая да не наранявам лицето ти до самия край.

Ножът проблясваше пред очите ѝ. Със свободната си ръка той я притисна към себе си, а с другата стисна устата и лицето ѝ. Тя се опита да го ритне и тъкмо когато вече бе загубила надежда, че ще успее да избегне острието, чу как Джеф изгрухтя, сякаш някой го откъсна от нея.

— Пусни майка ми, хлебарка такава! — извика Брендън.

Лори, изведнъж озовала се на свобода, залитна към близкото дърво, изправи се и се обърна. Изкрещя с все сила. Брендън беше още момче, а Джеф бе силен мъж. Той се освободи от Брендън, който го беше нападнал в гръб, вдигна момчето и го тръшна на земята.

После се хвърли върху него.

— Не! — изкрещя Лори и се метна на гърба на Джеф Олин.

С двете си ръце го хвана за ръката, която държеше ножа. Силата му беше голяма. Той почти се беше отърсил от нея, когато тя се напрегна и успя да впие зъби в китката му. Джеф нададе болезнен вик. Ножът падна. Той се изправи, хвана я през кръста и ядно я блъсна към дървото. Зашеметена, тя се свлече на земята, но видя, че той отново идва към нея. Ножът лежеше на земята. И Брендън беше на земята — отново в безсъзнание. Или мъртъв.

— Мислеше си, че ми трябва оръжие? — презрително ѝ се озъби Джеф. — Ще те удуша с голи ръце и ще гледам в тези твои котешки очи, докато изхвъркнат от орбитите си. И когато изгубиш съзнание или умреш, ще направя такива неща с теб, които ще те накарат да се въргаляш в гроба си цяла вечност...

Лори си помисли, че вече е почти мъртва. Светът болезнено се въртеше пред очите ѝ, докато се опитваше да стане, за да го отблъсне. Той посегна към нея и я сграбчи за гърлото. Изправи я до дървото. На устата му имаше пяна, а лицето му беше зловещо изкривено.

— Не! — задави се тя. Беше уплашена до смърт, но го атакува с думи: — Ще издера лицето ти до кръв и този път, когато ме намерят, ще разберат, че ти си убиец, и ще те пратят на електрическия стол, и ще пуснат милиони волта през теб, и...

Повече не можеше да диша. Опита се, но не можа да си поеме въздух. Пред очите ѝ започнаха да танцуват червени точки и тогава... Лори чу вик. Викаше Джеф. Той я пусна.

Тя се строполи на земята. Постепенно зрението ѝ се върна.

Шон. Ножът на Шон стърчеше от гърба на Джеф, ала не го беше убил. Шон и Джеф се търкаляха на земята, вкопчени един в друг в жестока схватка. Джеф скочи на крака въпреки забития в гърба му нож.

Лори направи усилие да извика: беше чула и други гласове, значи идваше помощ. Беше като в кошмарен сън, в който, колкото и да се мъчеше, не можеше да изкрещи. Вратът и гърлото ѝ бяха страшно подути, гласът ѝ наподобяваше крякане...

Лори усети, че Брендън се раздвижи. Той пълзеше към мъжете, които си нанасяха удари с юмруци. Почти успя да се изправи и... отново падна.

Ножът проблясваше в прахта. Ножът, с който Джеф бе убил толкова много хора. Ножът, който щеше да използва срещу всички тях, само ако можеше.

Джеф залитна. Сви юмруци, готов да ги стовари върху врата на Шон. Ала Шон се надигна точно навреме, замахна с юмрук и двамата отново се затъркаляха на земята.

Лори се вкопчи в дървото, без да забележи, че кората му разрани ръцете ѝ, и се поизправи, олюлявайки се. И тогава видя, че Брендън отново се влачи в прахта. Той вдигна поглед. Очите им се срещнаха.

„Викай! — размърда устни тя. — Викай за помощ!“

Брендън започна да вика с все сила. Лори запълзя към сина си. Видя ножа на Джеф и го вдигна. Чу как нещо изпука и се извърна.

Джеф и Шон лежаха неподвижни на земята.

Скована от страх, Лори избута Брендън. Изправи се и със залитане тръгна към двамата мъже, решена да направи всичко възможно, за да задържи Джеф Олин на земята.

Когато стигна до тях, Шон изпъшка и понечи да се изправи. Тя се приближи до него и му помогна, усетила нова сила в себе си. Той прие помощта ѝ, но смушка Джеф с крака си.

— Чух някакво изпукване — прошепна Лори.

— Мисля, че счупих челюстта му.

Шон погледна Джеф и сетне, се обърна към Лори и Брендън. Посегна към Лори и я прегърна. Брендън отиде при тях и Шон обгърна и него.

Лори неудържимо затрепери. Пусна ножа — вече нямаше нужда от него. Джеф все още бе жив, но не можеше да се изправи. Не и сега. Все пак Манди беше възмездена, и то точно на това място.

Шон бързо се дръпна назад, когато от земята се разнесе тих смях.

Лори се втренчи в Джеф. Беше се извил и сега лежеше по гръб. Дясното му око беше синьо, а лицето му беше отвратително подуто. Вече не беше онзи красавец.

Заговори с мъка, но със същата насмешка:

— Луди хора!... Ще ме арестуват, но ще ме пуснат само след година. — Започна да кашля и изплю един зъб. После посочи с пръст Лори, сякаш се целеше в нея с пистолет.

— Ще се върна за теб. Хубава Лори, хубава, хубава Лори... Жива или мъртва, жива или мъртва. Какъв живот ти спретнах, а, Шон? Почакай още малко и ще видиш. Когато хвана Лори, всички отново ще размахат пръст срещу теб и ще теzakлеймят като изнасилвач и убиец...

Оглушителен трясък разцепи нощта.

Лори се завъртя. Рики Гарсиа стоеше на поляната и стискаше все още димящия пистолет. Погледна първо нея и после Шон.

— По дяволите, Шон! Опитах се да ти кажа, че не съм го направил. — Рики поклати глава срещу двамата. — Кажи това, което сметнеш за добре. Аз не съм Господ, нито съдия. Аз бях просто приятел на Ели, на Сю и твой приятел. — Обърна се и си тръгна.

Прегърнала сина си, Лори се облегна на Шон и тримата поеха след Рики.

На мястото пристигнаха полицаи и много репортерски екипи. Шон, Андрю и колеги на Рики скриха Лори от пресата, но посещението в болницата нямаше да ѝ се размине, понеже гърлото ѝ беше лошо наранено. Невъзможно бе обаче да избегне светкавиците на фоторепортерите.

От дочутите разговори Лори започна да разбира какво всъщност се беше случило. Когато Рики получил съобщението на Шон, той се обадил на брат ѝ, защото се опасявал, че тя няма да знае на кого да се довери. Така и Андрю се включил в отчаяното търсене.

Джеф беше мъртъв. Близките на неговите жертви може би никога нямаше да намерят покой, но поне щяха да получат една утеха. Шон беше извън подозрение.

Той я придружи до болницата, но там я остави в ръцете на суетящите се нейни родители. Майка ѝ неотклонно седеше до нея. Лори напълно я разбираше.

Там беше и Гремпис, който ѝ даваше кураж.

— Винаги съм вярвал в това момче — каза той по адрес на Шон.

— Знам.

— Ти каза ли му?

— Той вече знаеше.

Гремпис изглеждаше доволен и понеже знаеше, че Шон ще се върне, придума останалите да тръгват.

Шон дойде много късно и отначало Лори не го усети, понеже беше влязъл тихо.

— Лори?

Тя отвори очи и седна в леглото.

— Шон, почти се усъмних в теб отново...

— Видяла си ме, когато намерих въжетата.

— Испитах ужас... Видях кръвта.

Той тъжно погледна ръката си.

— Порязах се, когато бях на бара и разпитвах за теб.

— Знам... Рики ми каза. О, господи, толкова съжалявам! За толкова много неща.

— Лори, те вече нямат значение. Няма връщане назад, не можем да заличим болките от миналото. Аз също ти причиних болка. Но ти знаеш, че те обичам — каза много нежно той.

— Винаги съм те обичала. Само че така и не ми стигна смелостта да ти го кажа.

Шон се усмихна.

— Е, май съм малко закъснял да постъпя по мъжки, като се има предвид, че „бебето“ ще стане вече на петнайсет години, но аз искам да се ожения за теб, Лори. Искам да остана тук и да изградя живота си. Някога избягах, ти — също. Но нашият дом е тук, тук е домът и на нашия син. Е, какво ще кажеш?

Шон изглеждаше страхотно. Беше уморен и малко разрошен. На лицето му бяха изписани чертите на характера, болката, чувството му за хумор и дори някаква любопитна стеснителност. Лори се усмихна, опасявайки се, че ще се разплаче неудържимо точно сега, когато най-после бе в безопасност и току-що ѝ предложи живота, за който отчаяно бе копняла.

Тя кимна и рече с дрезгав глас:

— И аз искам да се омъжа за теб. Кога ще кажем на Брендън?

— Че ще се женим? Предполагам, преди сватбата.

— Не, че ти си му баща.

— Не знам. Когато и двамата решим, че моментът е подходящ. Сигурно ще е скоро, преди да е чул твърде много неща.

— Мисля, че с радост ще те приеме за свой баща.

— Дано.

Той стисна ръката ѝ. Тя внезапно се намръщи.

— Шон, какво ще стане с Рики?...

— Рики е невинен. Ще го разпитат, разбира се. И рапорт ще напише. Ще има разследване. Но там имаше сбиване, Джеф заплашваше със смърт беззащитни хора. Като полицаи Рики бе в пълното си право да предотврати подобна развръзка.

— Ами Брад и Джен?...

— Мисля, че ще се оправят. Смятам, че с Брад вече можем да бъдем истински приятели. Дори с брат ти мога да се сближа.

Двамата се засмяха.

— Той се опитваше само да ме предпази — каза тя.

— Знам.

— Колко странно! Горкият Майкъл! Трябваше да зная, че човек, който обича така животните, не може да бъде убиец. Знаеш ли, Шон, че той излезе най-прозорливият от нас? Каза ми, че Джеф е акула.

— Нима?

— Да. Боях се да остана насаме с Майкъл, а той единствен е усещал истината за Джеф.

— Само дето Джеф бе брат на Манди. Джеф беше много, много болен — добави той. — Но всичко свърши, ние успяхме и точно сега, Лори, животът започва да ми харесва. Почини си малко, а?

Лори кимна и изтощена затвори очи. Той беше до нея. В идните дни щяха да споделят стаените си болки. И да се опитат да ги излекуват.

Но вече без страх и без лъжи, и това за момента беше достатъчно.

ЕПИЛОГ

Един ден, около три месеца след случката при изкопа, Шон и Брендън ловяха риба недалеч от Плантейшън Кий, където бяха наели вила за уикенда. Брендън току-що бе извадил една едра риба. Докато я слагаше в хладилната чанта, Шон му закачи нова стръв. След малко двамата седнаха и се умълчаха. Изведнъж Брендън стресна Шон с въпроса:

— Ти ли си моят баща?

Хванат натясно, Шон се поколеба, оглеждайки брега. Там видя Лори, която се излежаваше на една хавлия и четеше.

— Да — просто каза той. После погледна Брендън. — Имаш ли нещо против?

Брендън сви рамене и се усмихна.

— Аз не познавах Ян Коркоран.

— Сигурно трябва да си кажем много неща, когато станеш по-голям.

— Аз съм достатъчно голям и няма нужда да ми обясняваш. Обичам майка си, не се чувствам травмиран, нито пък имам никакви психологически задръжки по отношение на ситуацията. — И после добави: — Освен това се радвам, че ти си мой баща.

Шон отново се загледа към брега. Лори беше станала и им махаше с ръка, като сочеше към барбекюто. Стройна и загоряла, с развяна от вятъра коса, тя им даваше знак, че вече е време за обяд.

Шон погледна към Брендън и после още веднъж към Лори. И разбра, че е изминал дяволски дълъг път, но най-после наистина беше у дома си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.